

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 51 • 5 Nisan '99 • 150.000

**Çözüm ne seçimde ne mecliste!
Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!**

İşçi sınıfının bağımsız sosyalist platformunda birleşelim!

**İşbirlikçi burjuvaziye ve emperyalizme karşı
devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltelim!**

**Sosyalist işçi-emekçi iktidarı için
savaşalım!**

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfının bağımsız sosyalist platformunu destekleyelim	3-8
Kendi geleceğimizi ellerimize alalım İstanbul ve Zonguldak bağımsız sosyalist adayları	10-11
Sefalet sözleşmesi imzalandı. . .	12
TKİP Kuruluş Kongresi belgeleri Uluslararası durum değerlendirmeleri/1 (Orta Sayfa).	16-19
Emperyalistler arası rekabetin güncel tablosu-C. Kaynak	24-25
Devirmeyen darbe güçlendirir (iktibas).	26-27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:51 ● 5 Nisan 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL
Yurt dışı 200 DM Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekte.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Kızıl Bayrak'tan

Daha ilk gününden itibaren ABD ve NATO'nun Balkanlar'a müdahalesine gazetemizde olabildiğince yer vermeye özen gösterdik. Saldırıları ve tepkilerini yansıtmaya çalıştık. Anti-kapitalist bilinç ve mücadele ile yoğrulmuş bir anti-emperyalist tutumun nasıl olması gerektiğini, Balkanlara emperyalist saldırının Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı için ne anlama geldiğini döne döne vurguladık.

Bu uluslararası gelişmenin seçimlere ilişkin iç gündemin üzerini bir nebze örttüğü açıktır. Bu günlük yaşamda olduğu gibi, gazetemiz açısından da

geçerlidir. Ancak bu gündem değişikliği, politik mücadelede bir ataletle yol açmamalıdır. Tersine; bu emperyalist saldırı, ve Türk devletinin, burjuva partilerinin, politik liderlerin saldırıya ilişkin tutumu, üstlendiği rol vb.'nin ortaya çıkardığı son derece zengin malzeme seçimler gündemi için kullanılabilir. Örneğin; şimdi elimizde, Balkan halklarının katillerine yordakçı kesilen Başbakan Ecevit ve DSP'si için, güncel ve somut çok daha fazla belge bulunmaktadır.

Aynı gelişmeler salt seçim çalışmaları için değil, genel politik mücadelemiz açısından da benzeri bir işleve sahiptir. Türk sermaye devletinin Balkanlara saldırının bir bileşeni olmak için gösterdiği gayretler, bir yandan emperyalizme kölece bağlılığının, diğer yandan ulusların kendi kaderini tayin konusundaki ikiyüzlü-çifte standartlı tutumunun yeni ve somut göstergesi olmaktadır. Saldırı öncesi yükseltilen şovenist dalganın kırılabilmesinde, bu, son derece zengin bir ajitasyon/propaganda malzemesi yapılabilir. Zaten yazılarımızda da bu konulara fazlasıyla işaret edilmiş bulunmaktadır.

Tüm yoldaşlarımızın bu imkanlardan, her türlü

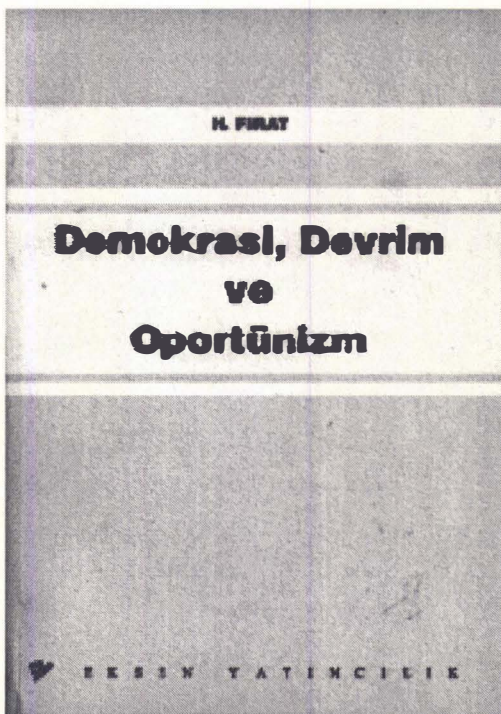
yerel materyalin üretilmesi ve kullanılmasında yaratıcılığını harekete geçirmek üzere kullanabilmesi gerekiyor. Partili düzey bunu gerektiriyor.

Kuşkusuz sistem de bu açmazlarının farkındadır. Ve her zaman olduğu gibi, çözüm yöntemini şiddetini artırmakta aramaktadır. Her türden muhalefeti devlet terörüyle ezme "iradesini" yeni bir genelge ile bir kez daha ilan etmiş bulunuyor. İstanbul'da iki ilerici-demokrat radyonun 1 yıl süre ile kapatılmasının hemen ardından, kültür merkezi ve vakıf çalışmalarını özellikle anan bu genelge, kuşkusuz ve ancak kararlı mücadelemizle parçalanabilecektir.

İstanbul ve Zonguldak olmak üzere, iki ilde seçimlere katılan bağımsız-sosyalist adayların çalışmaları sürüyor. Sınıfa karşı sınıf politikasının en geniş işçi-emekçi yığınlarına taşınması anlamına gelen bu çalışma, tüm illerde aynı yoğunlukta sürdürülmek zorunda. Yeni saldırı hükümetinin belirleneceği bu seçim döneminde, işçi ve emekçileri kendi politikaları etrafında birleştirmek, örgütlemek ve düzen politikalarının karşısına çıkarmak, dönemin temel görevi ve etkinliğimizi seçim sonrası sürece daha güçlü taşımak için kaçınılmaz bir görev durumunda.

***İç gündemde seçimler ve uluslararası gündemde Balkanlar'a emperyalist müdahale öne çıktığı için, Parti Programı Üzerine Ön Tartışmalar'a dört ya da beş sayı ara vereceğiz. Bunun yerine dünyada ve bölgede durum üzerine değerlendirmeler ile Türkiye'de siyasal durum üzerine değerlendirmeler ve bu çerçevede parti taktiğinin sorunları başlıklı konulara dair belgelerin yayını önplana çıkaracağız. Devrimci bir siyasal yayın organı için bunların amaca uygun tercihler olduğu okurlarımız payına bir açıklama gerektirmiyor.**

Kitapçılarda

İşçi sınıfının bağımsız sosyalist platformunu destekleyelim!

Çözüm ne seçimde ne mecliste! Kurtuluş sosyalizmde!

Faşist generaller on yıllardır bu ülkeyi perde arkasından yönetiyorlar. IMF ve TÜSİAD, CIA ve Pentagon generallere, generaller de meclise ve hükümetlere hükmediyor. Kukla hükümetlerin görevi MGK'nın verdiği saldırı kararlarını imzalamaktan ibaret. Tüm bu saldırı politikalarının işçi sınıfı ve emekçiler için yarattığı yıkım ise ortada. ABD uşağı ordudan, emperyalizmin ve sermaye düzeninin bekçisi generallerden sorunların çözümü için medet ummak, işçi sınıfı ve emekçilerin işi olamaz. Generaller emekçi halkın değil, sermayenin sınıf egemenliğinin, emperyalizme bağımlılığın, TÜSİAD kodamanlarının bekçisidir.

İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler!

Burjuva sınıf egemenliği bu topraklarda 75 yıldır hüküm sürüyor. 75 yıllık burjuva cumhuriyeti geline yerde adım adım çürüyor, tükeniyor. Sermaye iktidarı altında bunalımdan bunalıma koşan Türkiye on yıllardır vaadedilen düzlüğe çıkamıyor. Bu ülkede işçiler ve emekçiler on yıllardır yokluklar ve acılar içinde kıvrılıyor. Türkiye ve emekçiler dibe battıkça, bir avuç asalak sömürücü, soyguncu ve rantiyeci çetesi yükseliyor.

Artık bu düzen çözüm değil, fakat sadece sorun üretiyor. Bu düzen yalan ve hilekarlıkla, terör ve zorbalıkla ayakta duruyor. Bu düzenin hiçbir geleceği yok. Bu düzen yıkılmayı bekliyor.

Sermaye rejimi, çürümüş düzeninin ömrünü uzatabilmek için şimdi de seçim oyununa başvuruyor. Daha fazla sömürü ve yağma, daha fazla terör ve baskı, emperyalizme daha fazla uşaklık ve kölelik, Kürt ulusunun inkar ve imhası; iliklerine kadar çürümüş bu düzeni ayakta tutmanın, ezilen ve sömürülen milyonlarca emekçinin sefaleti üzerinden sefa sürmeye devam etmenin yegane yolu bu. Bu yolda ilerlemek için seçimlere gidiyorlar.

Haramiler cephesinin yeni bir seçim aldatmacası

Şimdi bu düzenin egemenleri ve uşakları karşımıza çıkıp sorunlara çözüm getirmekten dem vuracaklar.

"Kalkınma ve refah", "demokrasi ve adalet", "iş ve ekmek" vaadedecekler. "Dişimizi biraz daha sıkalım, biraz daha fedakarlık yapalım, Türkiye düzlüğe ha çıktı ha çıkacak" diyecekler. "Milli menfaatler", "toplumsal uzlaşma", "sosyal barış", "fedakarlık", "laiklik", "çağdaşlık", "dış kaynaklı bölücü ve yıkıcı teröre karşı mücadele", "herşey vatan için" masalları okuyacaklar.

Emperyalizmin işbirlikçisi TÜSİAD haramileri, elbette para kasalarımızın tıka basa dolması için demeyecekler; her zamanki arsızlıklarıyla "herşey vatan için!" diyecekler.

ABD uşağı ve sermaye düzeni bekçisi generaller, elbette emperyalist efendilerimize ve sermayenin çıkarlarına bekçilik için demeyecekler; her zamanki aldatmacaya başvurarak "herşey vatan için!" diyecekler.

Sahibinin sesi, işçi-emekçi düşmanı satılmış sermaye medyası, elbette ihale, teşvik, kredi almak için demeyecek; bu yalan makinası her zamanki yüzüzlüğü ile "herşey vatan için!" diyecek.

Satılmış sendika ağaları, elbette sermayenin hizmetini görmek için demeyecekler; onlar da aynı şeyi yineleyecek, "herşey vatan için!" diyecekler.

Faşist generaller on yıllardır bu ülkeyi perde arkasından yönetiyorlar. IMF ve TÜSİAD, CIA ve Pentagon generallere, generaller de meclise ve hükümetlere hükmediyor. Kukla hükümetlerin görevi MGK'nın verdiği saldırı kararlarını imzalamaktan ibaret. Tüm bu saldırı politikalarının işçi sınıfı ve emekçiler için yarattığı yıkım ise ortada. ABD uşağı ordudan, emperyalizmin ve sermaye düzeninin bekçisi generallerden sorunların çözümü için medet ummak, işçi sınıfı ve emekçilerin işi olamaz. Generaller emekçi halkın değil, sermayenin sınıf egemenliğinin, emperyalizme bağımlılığın, TÜSİAD kodamanlarının bekçisidir. Faşist ordu, laikliğin, aydınlanmanın, ilerlemenin değil, çürüyen, kokuşan ve ancak karanlığı, cehaleti, yozlaşmayı örgütleyerek ayakta durabilen sermaye düzeninin bekçisidir. 12 Mart'lar, 12 Eylül'ler, sıkıyönetimler, olağanüstü haller, ordunun kime hizmet ettiğinin göstergeleridir.

Tüm düzen partileri ve güçleri aynı saldırı programı etrafında birleşmiştir. Hepsi aynı sofradan besleniyor. Hepsinin bir eli cebimizde, bir eli boğazımızda. On yıllardır biri gitti diğeri geldi. Peki ne değişti? Değişen birşey varsa o da işçi sınıfı ve emekçilere karşı düşmanlıklarının daha da koyulaşmasıdır.

DSP, FP, CHP, DYP, ANAP, MHP vb., tümü de bu düzenin uşakları. Hepsi IMF'ci! Hepsi özelleştirmeci! Hepsi TÜSİAD haramilerinin ve sermayenin hizmetkârı! Hepsi faşist devlet terörünün destekçisi! Hepsi çete devletinin aklayıcısı ve onun emekçi halka karşı işlediği suçların ortağı! Hepsi Amerikancı ordunun ve

çete başı MGK'nın emirleri! Hepsi emperyalizmin uşağı ve ABD'nin çanak yalayıcısı! Hepsi vatan vatan deyip de vatani emperyalizme peşkeş çeken hainler takımı! Hepsi ABD'nin bölge halklarını hedef alan kanlı planlarının piyonu! Hepsi kardeş bölge halklarının celladı siyonist İsrail devletinin işbirlikçisi! Hepsi Kürt halkının ve onun özgürlük mücadelesinin düşmanı! Hepsi emekçi halkın dinsel inanç ve duygularının gerici istismarcısı! Hepsi soyguncu, talancı, ihale fesatçısı!

Onların politikaları, bu çürümüş düzeni ayakta tutmak ve bu asalak sömürücü sınıfı ve emperyalist ortaklarını semirtmek üzerine kuruludur.

Düzenin ve sermaye partilerinin tek bir programı vardır. Bunun adı çürümüş düzenlerini zorla ayakta tutma programıdır. Düzenin kirli ve kanlı sömürü çarklarını döndürmeye devam etme programıdır. Bugüne kadar ne yaptılar ise, bundan sonra da onu yapacaklar. Bu ülkede sermayenin 75 yıllık egemenliğinin kanlı ve kirli tablosu, onların yaptıklarının ve yapacaklarının göstergesidir.

**Bunalım ve borç batağında
mafyalanmış
bir ekonomi!**

**Zenginliği yaratan biziz, el koyanlar onlar!
Üreten biziz, yöneten onlar!
Bizim sefaletimiz üzerinde bir avuç
asalağın
sefahatı sürüyor!**

Bu ülkede milyonlarca işçi, emekçi, yoksul köylü çalışıyor, üretiyor. Fabrikaların çarklarını döndürüyor, toprağı işliyor, madeni kazıyor, tüm değerleri kendi emeğiyle yaratıyor. Bunun karşılığında ise tüm ömrü boyunca sefalet içinde yaşıyor, ayaklar altında sürünüyor.

Üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde tutan, fabrikalara, topraklara, madenlere sahip olan, en tepesinde TÜSİAD haramilerinin bulunduğu bir avuç sömürücü asalak ise tüm bu zenginlikleri gaspediyor. Sırtüstü yatıp sefa sürüyor, har vurup harman savuruyor.

Ülkenin bütün kaynakları emperyalistler ve işbirlikçisi sermaye sınıfı tarafından yağmalanıyor. İlaç diye sunulan IMF paketleri sadece yıkımı derinleştiriyor. Her yıl katlanarak artan ve 100 milyar doları aşan dış borç, işçi ve emekçilerin boynunda değirmen taşı gibi asılı duruyor. Sadece bugünümüz değil, çocuklarımızın geleceği de ipotek altında.

Milyonlarca emekçi işsizken, kaynaklar çar çur ediliyor, yeni fabrikalar açılmıyor. Sefalet büyürken mevcut fabrikaların kapısına dahi kilit vuruluyor. Tekeller daha fazla sömürsün, emperyalistler daha fazla yağmalasın diye KİT'ler özelleştiriliyor, tasfiye ediliyor.

Ülke ekonomisi bir kumarhane, batakhane, mafya, kaptı kaçtı ekonomisine dönüşmüştür. Kara para, fuhuş, uyuşturucu ve silah ticareti ayyuka çıkmıştır ve bizzat devlet tarafından örgütlenmektedir.

1980'de işçi ve emekçilerin toplam gelirden aldığı pay %34 iken IMF-TÜSİAD sömürü paketleri sayesinde bugün %13'e gerilemiş bulunuyor. Nüfusun %10'unu oluşturan mutlu azınlık toplam gelirin %50'sini gaspediyor. Türkiye, dünyada gelirler arası uçurumun en derin olduğu beş ülkeden biridir. Nüfusun %20'si milli gelirden sadece %4 pay alıyor. Nüfusun %40'ı yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Bir ekmek alabilmek için analarımız çamur deryası içinde çırpınıyor. Çocuklarımız asalak burjuvaların çöplüklerinden yiyecek artığı topluyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Bu ülkede çalışabilir her beş emekçiden biri işsiz.

Yoksul köylü beş karış toprağını ekemez duruma düşürüldü. IMF-TÜSİAD programları sonucunda tarıma dönük uygulanan sübvansiyonlar, destekleme alımları kaldırıldı. Emperyalistler ve yerli tekeller öyle istiyor diye küçük üreticiler perişan edildi. Birkaç yıl öncesine kadar tahıl ihraç edebilen Türkiye bugün buğdayı bile dışarıdan almak zorunda kalıyor. Hayvancılık sektörü üç beş tekelin çıkarı uğruna bilinçli olarak çöktürüldü. Türkiye'de bugün et dünyanın en yüksek fiyatlarıyla satılıyor. Uygulanan baş fiyatlarla yoksul köylü yıkıma uğrattıldı. Küçük esnaf ve zanaatkarlar kitlesel iflaslar yoluyla işsiz ve yoksul yığınlar karışıyor.

Sermaye devleti ise işçi sınıfı ve emekçilerden alıp sermayeye veren emme basma bir tulumba gibi çalışıyor. Değerleri yaratan biziz; zenginliklere el koyan onlar. Vergiyi veren biziz; faiz, kredi, teşvik, yolsuzluk ile talan eden onlar. Bütçeden biz işçi ve emekçilere dönük eğitim, sağlık, sosyal güvenlik harcamaları en aza indiriliyor. Onların faiz soygunları, kredi talanları, kirli savaş, faşist terör ve silahlanma harcamaları karşılsın diye. Biz sefalete gömüldükçe onların sefahatı daha da artıyor.

Düzenin ve sermaye partilerinin tek bir programı var!

Bu program, yeni IMF-TÜSİAD paketleri programıdır!

Bu, işsizliğin daha da büyümesinin, ücretlerin daha da düşmesinin, çalışma koşullarının daha da

DSP, FP, CHP, DYP, ANAP, MHP vb., tümü de bu düzenin uşakları. Hepsi İMF'ci! Hepsi özelleştirmeci! Hepsi TÜSİAD 'ıaramilerinin ve sermayenin hizmetkârı! Hepsi faşist devlet terörünün destekçisi! Hepsi çete devletinin aklayıcısı ve onun emekçi halka karşı işlediği suçların ortağı! Hepsi Amerikancı ordunun ve çete başı MGK'nın emirlerleri! Hepsi emperyalizmin uşağı ve ABD'nin çanak yalayıcısı! Hepsi vatan vatan deyip de vatani emperyalizme peşkeş çeken hainler takımı! Hepsi ABD'nin bölge halklarını hedef alan kanlı planlarının piyonu! Hepsi kardeş bölge halklarının celladı siyonist İsrail devletinin işbirlikçisi! Hepsi Kürt halkının ve onun özgürlük mücadelesinin düşmanı! Hepsi emekçi halkın dinsel inanç ve duygularının gerici istismarcısı! Hepsi soyguncu, talancı, ihale fesatçısı!

ağırlaşmasının programıdır. Bu, sefaletin daha da koyulaşmasının, gelir dağılımının daha da bozulmasının, okulların kapısının işçi ve emekçi çocuklarının yüzüne kapatılmasının programıdır. Bu, özelleştirmenin, mezarda emekliliğin, SSK'nın ve sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesinin, sosyal hakların gaspedilmesinin, sendikasılaştırmanın, taşeronlaştırmanın programıdır.

Bu program, işçi sınıfı ve emekçiler için bir ekonomik ve sosyal yıkım programıdır!

Ekonomik kaynakların emperyalistler ve işbirlikçisi sermaye tarafından yağmalanmaya, işçi ve emekçilerin yarattığı zenginliklerin bir avuç sömürücü asalak tarafından gaspedilmeye devam edilmesinin programıdır. Ekonominin çarklarının, işçi ve emekçilerin temel ihtiyaçlarını karşılamak için değil, fakat hep olduğu gibi sermayenin kasalarını doldurmak için döndürmeye devam etmenin programıdır.

Ekonominin krizden krize yuvarlanmaya devam etmesinin programıdır. İşçi ve emekçilerin krizlerin faturasını ödemeye, tekellerin ise kriz vurgunlarıyla palazlanmaya devam etmesinin programıdır. Emperyalizm ve ortağı sermayenin dizginsiz sömürüsü ve yağması için dikensiz gül bahçesi yaratma programıdır.

Düzen partilerine verilecek her oy, sermaye iktidarının ve emperyalistlerin dayattığı "sefalet ve yıkım programı"na onay vermek demektir! Bu ise İMF-TÜSİAD paketleri olarak dönüp gerisin geri işçi emekçileri vuracaktır.

İşçiler, emekçiler!

Bu kokuşmuş sömürü düzenini yıkmadıkça yoksulluğumuz ve sefaletimiz katmerleşerek büyüyecek!

Onlar kendi bataklık düzenlerine, kendi kriz çukurlarına bizim haklarımızı, taleplerimizi, özlemlerimizi, işimizi, ekmeğimizi, bugünümüzü ve çocuklarımızın geleceğini gömerek sömürü düzenlerini ayakta tutuyorlar. Sefalet içinde geçen ömrümüz, iş katliamlarına kurban edilen canlarımız, hak arama mücadelemizin karşısına dikilen yasaklar, baskılar, coplar, süngüler ve katliamlar... Bunların hepsi, bir avuç sömürücü asalağın ve emperyalist efendilerinin para kasalarına giden yolu düzlemek içindir.

Ya onlar bize daha derin mezarlar kazmaya, sefaletimiz üzerinde sefa sürmeye devam edecekler ya da biz onların düzenlerini mezara gömerek kurtuluşumuzu kazanacağız. Bunun orta yolu yok, bunun ara çözümü yok, bunun uzlaşması yok. Vardır diyenler, bilin ki ya sermayenin uşaklarıdır ve yalan söylüyorlar. Ya da sermayenin dümeni altında kendi küçük gemilerini yüzdürme umudu içinde olanlardır ve hayal görüyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçilere, ezilen ve sömürülen kesimlere dayatılan iktisadi ve sosyal yıkıma karşı, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

insanca yaşama ve insanca çalışma koşullarını kazanmanın tek bir yolu var. Bu da, tekellerin işçi sınıfı ve emekçilerden gaspetmiş olduğu mülke, sermayeye, topraklara tazminatsız el koymaktır. Sömürücülerin, asalakların sınıf iktidarına son vermek, böylelikle emperyalist yağmanın da kökünü kurutmaktır. Fabrikaları, tarlaları, madenleri, bankaları, gerçek sahiplerinin, işçi sınıfı ve emekçilerin mülkiyeti haline getirmek, onların yönetimi ve hizmeti altına sokmaktır. Ekonomiyi, ülkenin bütün kaynaklarını ve zenginliklerini, bir avuç tekeli sömürücü asalağın saltanatı için değil, işçi sınıfı ve emekçilerin insanca yaşama ihtiyaçlarını karşılamak için planlamak ve örgütlemektir. O zaman Koç'ların, Sabancı'ların ve onların emperyalist ağababalarının kanlı saltanatı son bulacaktır. Bu topraklarda

herkese iş, herkese ekmek ancak böyle kazanılacaktır! Açlığın, sefaletin, insanın insana kulluğunun kökü ancak böyle kazınacaktır!

Komünist işçi partisi, düzenin işçi sınıfı ve emekçilere yaşattığı ekonomik ve sosyal yıkıma karşı bu yegane çözüm politikasını savunuyor. Bataklığın kökünü kurutmak, bu çürümüş düzeni yıkmak için savaşıyor. İşçi sınıfını ve emekçileri kendi kurtuluş bayraklarını sahiplenmeye, bu yolda devrimci sınıf savaşını örgütlemeye çağırıyor. Sermaye iktidarı tarafından sömürülen, ezilen ve bu düzen altında hiçbir geleceği olmayan tüm kesimleri işçi sınıfının bu mücadelesine katılmaya ve desteklemeye çağırıyor.

İktisadi ve sosyal yıkıma karşı yegane çözümün sermaye iktidarını yıkmaktan ve ekonominin sosyalist temelde örgütlenmesinden geçtiğini bir an olsun unutmaksızın ve bizzat bu yolda ilerlemek için, aşağıdaki talepler uğruna sınıf mücadelesini kararlılıkla yükseltelim!

**İMF-TÜSİAD saldırı paketlerine hayır!
Emperyalistlere yapılan borç ödemeleri
durdurulsun!**

**İç borç ödemeleri durdurulsun!
Düzen için fedakarlığa hayır! Krizin faturası
kapitalistlere!**

**Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, sefalet ücretine,
esnek üretime hayır!**

**Mezarda emekliliğe hayır!
Herkese ücretsiz sağlık hizmeti ve ücretsiz sağlık
sigortası!**

**Herkese iş! Tüm çalışanlara iş güvencesi!
7 saatlik işgünü! 35 saatlik çalışma haftası!
Her türlü mesai yasaklansın!**

**Sefalet değil insanca yaşama ücreti!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Kahrolsun kapitalist sömürü düzeni!**

Yaşasın sosyalizm!

**Her alanda emperyalizme
kölece bağımlılık!
Bölgede ABD jandarmalığı!**

Sermaye iktidarı altında bu topraklar emperyalistlerin çiftliği, ABD'nin bir eyaleti haline gelmiştir. Ekonomiyi onyıllardır IMF ve Dünya Bankası yönetiyor. IMF paketleri tüm emekçi halka kan kusturuyor. Emperyalist tekeller öyle buyurdu diye KİT'ler haraç mezat özelleştiriliyor. Ekonominin kilit sektörleri emperyalistlerin tam hakimiyeti altına giriyor. İşçinin ve memurun ne kadar zam alacağına köylünün taban fiyatının kaç kuruş olacağına emperyalist merkezler karar veriyor. Ekonominin

çarkları dış borç olmadan dönmüyor ve borç batağı her yıl daha da derinleşiyor.

Dış politikaya Beyaz Saray yön veriyor. Askeri stratejiyi NATO ve Pentagon tayin ediyor. Ordunun üst komutasına kimlerin seçileceği, hükümetlerin, partilerin başına kimlerin geçeceği ABD'nin onayı ile belirleniyor. Polisi, MİT'i, kontr-gerillayı, sendika ağalarını CIA eğitiyor, örgütlüyor.

ABD emperyalizmi sermaye devletinin iplerini eline almış, Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'da kendi çıkarları doğrultusunda tepe tepe kullanıyor. Türk ordusu bölgede ABD'nin jandarma gücü hizmetini görüyor. Bölge halklarının celladı siyonist İsrail devleti ile askeri ittifak kuruyor. "Türki" ilan ettiği cumhuriyetlerdeki kardeş halklara "tarihsel kültürel bağlar" ile çengel atıp onları ABD emperyalizminin kucağına çekiyor. Türkçü, turancı, milliyetçi, islamcı geçinen sermaye uşakları, emperyalistlere ve siyonistlere misyonerlik yapıyorlar.

Türk sermaye devleti, dün Kore'de, Somali'de, Irak'ta, Arnavutluk'ta, Bosna'da olduğu gibi, bugün de Kosova'da emperyalist çıkarlar doğrultusunda halkların kanını dökmek için bir kez daha efendilerinin hizmetinde hareket ediyor. Emekçi halkımızın çocuklarını efendilerinin ve kendisinin sefil çıkarları için savaşımlara sürmeye, kurban etmeye hazırlanıyor.

Tüm bu hizmetleri karşılığında ise beklentisi birkaç parça yağlı kemik. Bunun için bölge ülkelerine, halklarına dış gösteriyor, emperyalist efendilerine ise kuyruk sallıyor. Ve emperyalizme bu onursuzca uşaklık, kölece bağımlılık, tam bir ikiyüzlülükle "vatan, millet, Sakarya", "kişilikli dış politika", "büyük dünya devleti" yalanlarıyla sunuluyor.

Sermaye iktidarı ve sömürücüler çürümüş düzenlerini ancak sırtlarını emperyalizme dayayarak, ona köleliğini ve uşaklığını pekiştirerek ayakta tutmaya çalışıyorlar. Onların bağımsızlık diye bir sorunları yoktur. Onlar emperyalizm ile et ve tırnak gibidirler. Çıkarları ve kaderleri ortaktır. Biri olmadan diğeri sömürü ve yağma düzenini ayakta tutamaz.

Düzenin ve sermaye partilerinin tek bir programı var!

Bu program içeride ve dışarıda emperyalizme kölece bağımlılık programıdır. Bölge halklarına düşmanlığı, emperyalizme uşaklığı pekiştirme programıdır.

Düzen partilerine verilen her oy, emperyalizme bağımlılığa, köleliğe, uşaklığa onay vermek demektir.

Emperyalist-kapitalist dünya düzeni içinde işçi sınıfı ve emekçilere ekonomik refah, özgürlük, demokrasi ve barış vaaz edenler, bilin ki sermayenin uşaklarıdır ve yalan söylüyorlar. Sermaye iktidarını yıkmadan emperyalizmden bağımsızlığın kazanılacağını söyleyenler, eğer demagog değilse hayal görüyorlar.

Bu ülkede bağımsızlığı kazanmak, emperyalizmin egemenliğine son vermek, sermayenin ve uşaklarının değil, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen ve sömürülen yığınların sorunu ve görevidir. İşçi sınıfı ve emekçilerin, bu topraklar üzerindeki emperyalist egemenliğe, emperyalizme kölelik ve uşaklık onursuzluğuna son vermekten başka çıkar yolu yoktur.

Komünist işçi partisi, emperyalizme bağımlılığa, köleliğe ve uşaklığa karşı yegane çözüm politikasını savunuyor. Bu topraklarda bağımsızlık ve özgürlüğü kazanmak için, emperyalist egemenliğin kökünü kurutmak için savaşıyor. Bu topraklarda bağımsızlık bayrağı işçi sınıfı ve emekçilerin ellerindedir. Bu bayrak işçi sınıfının kızıl bayrağıdır. Bu bayrağı yükseltmek, bu bayrak altında savaşmak, sadece kendimize değil, emperyalizmin ve gericiğin çizmeleri altında ezilen tüm dünya işçilerine ve emekçi halklarına karşı da bir sorumluluktur. Dünya emekçi halklarına kan kusturan emperyalist egemenlik zincirini Türkiye halkasından kırıp yarmaktan başka

İşçi sınıfı ve emekçilere, ezilen ve sömürülen kesimlere dayatılan iktisadi ve sosyal yıkıma karşı, insanca yaşama ve çalışma koşullarını kazanmanın tek bir yolu var. Bu da, tekellerin işçi sınıfı ve emekçilerden gaspetmiş olduğu mülke, sermayeye, topraklara tazminatsız el koymaktır. Sömürücülerin, asalakların sınıf iktidarına son vermek, böylelikle emperyalist yağmanın da kökünü kurutmaktır. Fabrikaları, tarlaları, madenleri, bankaları, gerçek sahiplerinin, işçi sınıfı ve emekçilerin mülkiyeti haline getirmek, onların yönetimi ve hizmeti altına skmaktır.

çıkarmamız yoktur. Bunu ise, emperyalist egemenliğin içerdeki dayanağı olan sermaye iktidarını yıkarak başarabiliriz.

Proletaryanın devrimci sınıf iktidarı altında, emperyalizme köleliğe her alanda son verilecek; emperyalist tekellerin tüm işletmelerine el konulacak; emperyalist borçlar geçersiz sayılacak; emperyalistlere tanınmış her türlü ayrıcalık kaldırılacak; açık ve gizli tüm kölelik anlaşmaları geçersiz ilan edilecek; Türkiye toprakları üzerindeki tüm emperyalist askeri üs ve tesislere el konulacaktır.

İşçiler, emekçiler!

Emperyalist köleliğe son vermenin ve gerçek bağımsızlığı kazanmanın ancak sermaye iktidarının yıkılmasıyla ve sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulmasıyla mümkün olabileceğini bir an olsun unutmaksızın ve bizzat bu yolda yürümek için, aşağıdaki talepler uğruna sınıf mücadelesini kararlılıkla yükseltelim!

NATO'ya hayır!

ABD-İsrail-Türkiye terörist ittifakı dağıtılsın!

Borç ödemeleri durdurulsun! IMF defolsun!

Emperyalistlerle gizli ve açık tüm kölelik anlaşmaları iptal edilsin!

Tüm NATO ve ABD üsleri kapatılsın!

Tüm yabancı kuvvetler ve

Çekiş Güç defolsun!

Avrupa Birliği'nden çıkılsın!

Gümrük Birliği'ne hayır!

Bölge halklarına dönük saldırganlığına hayır!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Bu düzende işçi sınıfı ve emekçiler için özgürlüğün kısıntısı yoktur!

Bu ülkede işçi sınıfı ve emekçilerin mahkum edildiği vahşi sömürü ve sefaletin ikiz kardeşi dizginsiz faşist terör ve baskıdır. Sermaye düzeninin bekçisi devlet, eli kanlı faşist çetelerin elindedir. Başında Genelkurmay ve kontr-gerillanın bulunduğu devlet aygıtı, tepeden tırnağa çeteleşmiştir. Meclis, hükümet ve partiler bunların piyonu, uzantısı ve paravanıdır. Çete başı MGK, emperyalist yağma ve kapitalist sömürü düzenini ayakta tutmak için, en iğrenç insanlık suçlarını yönetmektedir. Toplumsal muhalefete, devrimci, öncü güçlere karşı kontr-gerilla terörünü örgütlemektedir.

Sermaye devleti bir baskı ve zulüm aygıtı olarak çalışmaktadır. İşçi ve emekçilere, ilerici aydınlara, demokrat, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

devrimci basına, muhalif öğrencilere, ezilen halka, yoksul köylülere, kısacası hakkını arayan ve özgürlük isteyen herkesin karşısına faşist yasalar, yasaklar, baskı, terör, işkence ve katliamlarla dikilmektedir.

Çete devleti ve çete başı MGK yerli yerinde dururken, Çillerler'e, Ağarlar'a, Bucaklar'a dokunulmaz ve bunlar gibi nice katil, hırsız, işkenceci takımı elini kolunu sallaya sallaya dolaşırken, emekten ve özgürlükten yana olan güçler işkenceden geçiriliyor, zindanlara atılıyor, DGM'lerde yargılanıyor. Öğrenciler parasız eğitim hakkı

istedikleri için yaşlarından büyük cezalara çarptırılıyor. Direnişteki işçiler ve emekçiler coplu, dipçikli, bombalı saldırılara maruz kalıyor. Yanıbaşımızda ise kardeş bir halkın özgürlük mücadelesi kirli ve haksız bir savaş ile bastırılmaya çalışılıyor.

Düzenin ve sermaye partilerinin tek bir programı var!

Bu program, kontr-gerilla cumhuriyetini tahkim etme programıdır.

Copların, dipçiklerin, kurşunların, bombaların, resmi ve sivil faşist katliamların, kirli savaşın programıdır. Soykırımların, kontr-gerilla provokasyonlarının, işkencelerin, kayıpların, infazların programıdır. Söz, basın, örgütlenme, gösteri haklarının yok sayılmasının, faşist yasa ve yasakların programıdır. İşçi ve emekçilerin satılmış sendika ağalarının boyunduruğu altında dizginlenmesinin programıdır. İşçi ve emekçileri kendi içinde bölmenin, kardeş halkları birbirine karşı kışkırtmanın, emekçiler, halklar ve mezhepler arasında düşmanlığı körüklemenin programıdır.

Düzen partilerine verilecek her oy faşist terör cumhuriyetinin tahkimatına onay vermek demektir. Bu ise cop, dipçik, kurşun, bomba olarak dönüp gerisin geri işçi ve emekçileri vuracaktır.

Tüm bunlar çürümüş düzeni zorbalıkla ayakta

tutmak, emperyalist yağmanın, kapitalist sömürünün, ulusal zulmün kanlı çarklarını döndürmek içindir. Bu topraklarda işçi sınıfı ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğunun kaynağı sermaye sınıfı ve iktidardır.

Sermaye iktidarı altında işçi sınıfı ve emekçilere demokrasi, barış ve özgürlük vaazedenler, sermayenin uşaklarıdır ve yalan söylüyorlar. Sermaye iktidarı hüküm sürdükçe işçi sınıfı ve emekçiler için “en ileri demokrasi”, sefalet içinde sürünmeye devam etme özgürlüğüdür. İşsiz kalma ve açlıktan ölmeye devam etme özgürlüğüdür. Sermayenin çizmeleri altında ezilmeye devam etme özgürlüğüdür. Sermayenin kanlı namlusuna hedef olmaya devam etme özgürlüğüdür. Ücretli kölelik zincirleri koparılıp atılmadan, işçi sınıfı ve emekçiler için gerçek demokrasi ve özgürlük de kazanılamaz.

İşçi sınıfı ve emekçiler için gerçek demokrasi ve özgürlük sermaye iktidarının yıkılması ile kazanılacaktır. Burjuva faşist devlet aygıtı devrim yoluyla parçalanacak, burjuva sınıf egemenliğinin araçları olan ordu, polis, bürokrasi, parlamento ve tüm öteki kurumlar ezilip dağıtılacaktır. İşçi sınıfı ve emekçiler için gerçek demokrasi ve özgürlük, iktidarın her alanda ve her düzeyde devrimci işçi, emekçi ve yoksul köylü meclislerinin eline geçmesiyle kazanılacaktır.

İşçiler, emekçiler!

Komünist işçi partisi, düzen içi demokrasi ve özgürlük hayallerini kesinkes red ve mahkum ediyor. İşçi sınıfı ve emekçiler için demokrasi ve özgürlüğü gerçekten kazanmanın yegane çözüm yolu olan proletaryanın devrimci sınıf iktidarı için savaşıyor.

Komünist işçi partisi, işçi sınıfı ve emekçileri demokratik hak ve özgürlükler uğruna sınıf mücadelesini kararlılıkla yükseltmeye çağırıyor. Hiçbir bireysel şiddet eyleminin, ezilen ve sömürülen yığınların devrimci sınıf eyleminden daha güçlü, daha etkili, daha sonuç alıcı olmadığını bilinciyle hareket ediyor. Sivil halka yönelen kör terör eylemlerinin demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine değil, faşist sermaye devletine hizmet ettiğini ve birçok durumda bizzat kontr-gerillanın işi olduğunu biliyor ve mahkum ediyor.

Komünist işçi partisi, işçi sınıfı ve emekçileri faşist devletin terörist saldırılarına boyun eğmemeye, faşist yasa ve yasaklar karşısında ne pahasına olursa olsun direnmeye, geri adım atmamaya çağırıyor. Saldırı altında olan ve bedel ödenerek kazanılmış demokratik mevzileri, el uzatanlara bedel ödeterek korumaya ve geliştirmeye çağırıyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin yapması gereken, demokratik hak ve özgürlükler için çürümüş düzenden, kokuşmuş düzen partilerinden, seçimlerden ve meclisten beklenti içinde olmak değil, bunları savaşıarak kazanmak için militan sınıf mücadelesini kararlılıkla yükseltmektir. Yoksa en ağır sefalet, en beter kölelik, en kanlı zorbalık, hükmünü sürdürmeye devam edecektir.

Özgürlüğü ve demokrasiyi kazanmanın yolunun sermaye iktidarını yıkmaktan geçtiğini bir an bile unutmaksızın ve bizzat bu yolda ilerlemek için, aşağıdaki talepler uğruna sınıf mücadelesini kararlılıkla yükseltelim!

MGK, MİT, Kontr-gerilla, Özel

Tim, DGM dağıtılsın!

Sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü!

Hak grevi, dayanışma grevi ve genel grev hakkı!

Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!

Mezhep ayrımcılığına ve baskılara son!

Devlet ve din işleri birbirinden ayrılsın, Diyanet dağıtılsın!

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara

özgürlük!

**Kahrolsun faşist sermaye iktidarı!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!**

Burjuvazinin egemenliği altında bu topraklar halklar hapishanesine dönüşmüştür!

İşçi sınıfı ve emekçileri cehennem yaşamına mahkum eden sermaye iktidarı altında bu topraklar aynı zamanda halklar hapishanesine dönüşmüştür. Bu topraklarda sömürgeci boyunduruk altında tutulan Kürt ulusunun yanısıra Araplar, Ermeniler, Rumlar, Çerkezler, Gürcüler, Lazlar vb. azınlık milliyetler de ulusal baskı altındadır. Kimlikleri, kültürleri yok sayılmakta, asimilasyona tabi tutulmakta, azınlık hakları tanınmamakta, tanındığı kadarı da çiğnenmektedir.

Sermaye iktidarı kardeş bir halka, Kürt halkına ise ulusal zulmü ve köleliği dayatıyor. Kürt halkının ulusal varlığı ve hakları tam bir ikiyüzlülükle inkar ediyor. Eşitlik ve özgürlük mücadelesi kirli bir savaşla bastırılmaya çalışılıyor. Koca bir coğrafya insansızlaştırılıyor. Köyler boşaltılıyor, dağlar bombalanıyor, ormanlar yakılıyor. Kürt halkı insan olanın lanetlediği bir vahşete maruz bırakılıyor. Ne adına? “Vatanın bölünmez bütünlüğü” adına! O vatan ki, her karış toprağı emperyalistlere ipotek edilmiş!.. O vatan ki, ezilen ve sömürülen milyonlarca emekçinin sefaleti üzerinde bir avuç asalak sömürücü sefahat sürmekte!..

Onların gerçek vatanları para kasalarıdır, onların gerçek bayrakları yeşil dolarlardır. Sömürgeci sermaye iktidarı, Kürdistan toprakları üzerindeki sömürü ve yağmasını sürdürebilmek için Kürt halkını esaret altında tutmak istiyor. Bunun için cebimizi boşaltıyor. Bunun için gençlerimizi kurbanlık koyun gibi kirli savaşlara sürüyor. Bunun için halklar arasında düşmanlığı körüklüyor.

İşçiler, emekçiler!

Düzenin ve sermaye partilerinin tek bir programı var.

Bu, Kürt halkının varlığını ve ulusal haklarını inkar etmeyi sürdürmenin programıdır! Bu, özgürlük mücadelesini kana boğmaya devam etmenin, halklar arasında düşmanlığı körüklemenin programıdır.

Kardeş Kürt halkına dönük inkar ve imha politikasına geçit vermek işçi sınıfı ve emekçilerin işi olamaz, olmamalıdır. Kürt halkının eşitlik ve özgürlük taleplerinin kana boğulmasında işçi ve emekçilerin hiçbir çıkarı yoktur. Bu, tüm işçi sınıfını ve emekçileri ezen, sömüren, baskı altında tutan emperyalizmin ve işbirlikçi sermaye iktidarının sınıf politikasıdır. Sermaye devletin Kürt halkına yönelik vahşetine sessiz kalmak yalnızca kölelik zincirlerine bir halka daha eklemek anlamına gelecektir.

Sermaye iktidarı altında işçi sınıfı ve emekçilere demokrasi, barış ve özgürlük vaazedenler, sermayenin uşaklarıdır ve yalan söylüyorlar. Sermaye iktidarı hüküm sürdükçe işçi sınıfı ve emekçiler için “en ileri demokrasi”, sefalet içinde sürünmeye devam etme özgürlüğüdür. İşsiz kalma ve açlıktan ölmeye devam etme özgürlüğüdür. Sermayenin çizmeleri altında ezilmeye devam etme özgürlüğüdür. Sermayenin kanlı namlusuna hedef olmaya devam etme özgürlüğüdür. Ücretli kölelik zincirleri koparılıp atılmadan, işçi sınıfı ve emekçiler için gerçek demokrasi ve özgürlük de kazanılamaz.

Kürt halkı kendi kaderini tayin etme hakkının tanınmasını istiyor. Kürt halkı eşitlik ve özgürlük istiyor. Kürt halkı dilini, kültürünü koruma ve geliştirme özgürlüğü istiyor. Kürt halkı her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığın son bulmasını istiyor.

Komünist işçi partisi, Kürt halkının tüm bu istemlerini haklı ve meşru görüyor, savunuyor ve gerçekleşmesi uğruna mücadele ediyor. Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini, kardeş Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesini, taleplerini kararlılıkla desteklemeye çağırıyor.

Sermaye iktidarı ve emperyalizm ile uzlaşma içinde Kürt sorununun çözümünü ummak ham bir hayaldir. Kürt halkı sorunların çözümü için emperyalizmden medet ummanın ne sonuçlar doğurduğunu yaşayarak görmüştür. Çözüm, devrimdedir. Çözüm, Kürt ve Türk emekçilerinin birleşik devrimci mücadelesindedir. Çözüm, sömürgeci sermaye iktidarının yıkılmasındadır. Çözüm, Türk, Kürt bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin devrimci sınıf çıkarları temelinde birleşmesi, sömürgeci sermaye iktidarına ve emperyalizme karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltmesindedir. Bu, eşitlik ve özgürlük temelinde kardeşçe birliğin mümkün olduğu tek düzeni, sosyalizmi kurmanın da yolunu açacaktır.

Kirli savaşa son!

Kürt halkına özgürlük!

OHAL kaldırılsın!

Korucu çeteleri, JİTEM, Özel Tim, Kontr-gerilla dağıtılsın!

Kirli savaş suçluları yargılsın!

Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığa son!

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı!

Zorunlu devlet dili kaldırılsın! Tüm dillere hak eşitliği!

Barış devrimle, özgürlük sosyalizmle kazanılacak!

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!

Sermaye iktidarı kamu emekçilerine hak yoksunluğunu ve sefaleti dayatıyor!

Kamu emekçileri emperyalist-kapitalist sömürden payını fazlasıyla aldı. Son 5 yılda ücretleri % 40 oranında geriledi. Halen grevli-toplusözleşmeli sendika hakından yoksunlar. Sendika hakkı için verdikleri mücadeleleri sonucunda kamu emekçileri cezaları, sürgünlere, işten atılmalara tabi tutuldu. IMF kamu emekçilerinin şu an 1 milyon 650 bin olan sayısının 350 bine düşürülmesini istiyor. Sermaye iktidarı ve emperyalist ortakları, kamu emekçilerinin sefalete itilmeleri yetmiyormuş gibi, şimdi de onların işine göz dikiyorlar.

Düzen partilerine verilen her oy, kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlüklerden yoksunluğuna, sefaletine onay vermek demektir!

Kamu emekçileri, sermaye iktidarı ve saldırıları karşısında başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerle birleşmeli, sınıf dayanışmasını ve ortak mücadeleyi örgütlemelidir. 16-17 Haziran büyük Kızılay gösterisi, 4 Mart militan Kızılay direnişi tutmamız gereken yolu göstermektedir.

Yüzdelik artışlar değil, toplusözleşme!

Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!

Kamu emekçilerine siyaset yapma hakkı!

657 Sayılı Devlet Memurları Yasası kaldırılsın!

İşçi memur elele, genel greve! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Kapitalizm gençliğin geleceğini karartıyor!

Sermaye iktidarı, gençliği her türlü haktan ve güvenli bir gelecekte yoksun bırakmakta, yarınını karartmaktadır. Bunu kader gösterebilmek ve boyun eğdirebilmek için de, düşünmeyen, sorgulamayan, hakkını aramayan, toplumsal sorunlardan uzak duran, emperyalist-kapitalist yoz değerler içinde tükenen bir gençlik yaratmak istemektedir. Zindanları, işkencehaneleri, yasaları, yasakları, köşe dönmece, bireyci, kaderci zihniyeti propaganda eden medya organlarıyla, uyuşturucu çeteleriyle, batakhaneleriyle gençliği her koldan kuşatma altında tutmaktadır. Sermaye iktidarı gençlikten korkmaktadır. Çünkü bu çürümüş düzenin gençliğe baskı, sömürü, işsizlik, cehalet ve kültürel yozlaşmadan başka verecek hiçbir şeyi kalmamıştır.

Sermaye iktidarının sömürü ve baskısını en ağır bir şekilde yaşayan kesim işçi-emekçi gençliktir. Kırılarda ve kentlerde emekçi gençliğin önemli bir kesimi işsizdir, geleceksizdir. Diplomasız işsizlerin yanında diplomalı işsizler sıra sıra uzanmaktadır. Evsiz, okulsuz, işsiz onbinlerce çocuğumuz sokaklarda “bally-tiner” çekerek ölümün pençesine itilmiştir. İşçi gençliğin önemli bir kesimini oluşturan çıraklar vahşi bir sömürü ve baskı altındadır. Hiçbir hakları, hiçbir güvenceleri, hiçbir gelecekleri yoktur.

Liseli gençlik gerici, şoven, ezberci eğitim müfredatlarıyla, faşist disiplin yönetmelikleriyle, dayak ve hakaretle, sınav yarışlarıyla terbiye edilmek istenmektedir. Meslek liseli gençliğin emeği “döner sermaye”, “staj” adı altında sömürülmekte, patronlara peşkeş çekilmektedir.

Üniversitelerin kapıları, eğitimin paralı ve eşitsiz olması nedeniyle işçi emekçi gençliğin yüzüne gitgide daha fazla kapatılmaktadır. Taşradaki gecekondu üniversitelerinin amacı ise diplomayla avutulan işsizler yığını yaratmaktır. Üniversiteli gençlik YÖK, jandarma-polis ve hukuk terörü ile baskı altında tutulmakta, zaptırapta altına alınmak istenmektedir.

Sermaye iktidarı gençliğe karşı güvensizdir. Bu yüzden gençliğe ait olması gereken herşeyi kendi denetimine, kendi tekeline almıştır. Gençliğe güvendiklerini ilan edenler, gençliğin üzerine çeteleri salıyorlar. Sesini yükselten, mücadele eden, örgütlenen gençleri, gözaltında kayıplarla, sokak infazlarıyla, zindanlarla yıldırmaya çalışıyorlar. Akademik-demokratik haklar mücadelesi veren gençleri bile onlarca yıl hapis cezalarına çarptırıyorlar.

Burjuvazi ABD'nin çıkarları uğruna Kore'de yüzlerce gencimizin ölmesine neden oldu. Şimdi de ABD emperyalizmi Ortadoğu ve Balkanlar'da egemenliğini pekiştirsin diye komşu ülkelerle dalaşp duruyor. Nasılsa bu savaşlarda sermaye kodamanlarının çocukları değil, işçi ve emekçilerin çocukları kurban edilecek. Kürt halkının özgürlük talebinin kirli savaşla boğulmasını savunan patronların ve onların uşağı burjuva politikacılarının çocukları savaşa gidiyorlar mı? Canlarını veriyorlar mı? Elbette ki hayır! “Askerlik yapamaz” raporlarını, “dövizli askerlik”, “cephe gerisi askerlik” oyunlarını hepimiz

biliyoruz.

Sermaye iktidarı gençliğe kendi sefil çıkarları için kirli savaşlarda ölümü dayatıyor.

Sermaye iktidarı gençliğe işsizliği, eğitimsizliği dayatıyor.

Sermaye iktidarı gençliğe vahşi sömürü koşullarını dayatıyor.

Sermaye iktidarı gençliğe faşist baskı ve terörü, yasakları dayatıyor.

Sermaye iktidarı gençliğe sevgisizliği, umutsuzluğu, bunalımı, intiharı, fuhuşu, uyuşturucu ve alkol düşkünüğü dayatıyor.

Sermaye iktidarı gençliğin bugününü ve geleceğini karartıyor!

Düzen partilerine verilen her oy sermaye iktidarının gençliği bugünsüz ve geleceksiz bırakmasına onay vermek demektir!

Gençlik bugününü istiyor. Gençlik geleceğini istiyor. Gençlik özgürlük istiyor. Gençlik iş istiyor. Gençlik eğitim istiyor. Gençlik bilim, kültür, sanat, spor istiyor. Gençlik kapitalist asalakların hizmetkârı olarak değil, toplum için, emekçi halk için çalışmak istiyor. Gençlik insan gibi yaşamak istiyor. Gençlik insanca kardeşçe yaşanabilecek bir düzen istiyor. Gençlik sınıfsız sömürsüz bir dünya istiyor. Bütün bunları gençliğe ancak sosyalizm verebilir!

Gençlik bugününü insanca ve onurluca yaşamak ve geleceğini güvence altına almak istiyorsa, kurulu düzenin karşısına dikilmek, mücadele etmek, kendi kaderini işçi sınıfının kaderi ile, onun devrim ve sosyalizm uğruna mücadelesi ile birleştirmek zorundadır. Gençlik sermaye iktidarı tarafından bastırılan özelemlerine ve istemlerine, ancak sosyalist işçi-emekçi iktidarı altında karşılık bulabilir. Ancak o koşullarda kendi geleceğini bizzat kendi ellerine alabilir.

**Emperyalizmin ve sermayenin çıkarları için
gençliğin savaşlara sürülmesine hayır!
Çocuk emeği sömürüsüne son!**

**18 yaşından küçüklerin çalışma süresi 4 saate
indirilsin!**

Çıraklık adı altında vahşi sömürüye son!

Genç işçiye eğitim! Öğrenciye iş!

ÖSS ve ÖSY kaldırılсын! YÖK dağıtılsın!

Polis ve jandarma üniversitelerden dışarı!

Özerk Demokratik Üniversite!

Eğitimde katkı payı uygulamasına son!

Har(a)çlar kaldırılсын! Eşit ve parasız eğitim!

Gerici faşist şoven eğitime hayır!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!

Gençlik bugününü istiyor. Gençlik geleceğini istiyor.
Gençlik özgürlük istiyor. Gençlik iş istiyor. Gençlik eğitim
istiyor. Gençlik bilim, kültür, sanat, spor istiyor. Gençlik
kapitalist asalakların hizmetkârı olarak değil, toplum için,
emekçi halk için çalışmak istiyor. Gençlik insan gibi
yaşamak istiyor. Gençlik insanca kardeşçe yaşanabilecek
bir düzen istiyor. Gençlik sınıfsız sömürsüz bir dünya
istiyor. Bütün bunları gençliğe ancak sosyalizm verebilir!
Gençlik bugününü insanca ve onurluca yaşamak ve
geleceğini güvence altına almak istiyorsa, kurulu düzenin
karşısına dikilmek, mücadele etmek, kendi kaderini işçi
sınıfının kaderi ile, onun devrim ve
sosyalizm uğruna mücadelesi ile birleştirmek zorundadır.
Gençlik sermaye iktidarı tarafından bastırılan özelemlerine
ve istemlerine, ancak sosyalist işçi-emekçi iktidarı altında
karşılık bulabilir. Ancak o koşullarda kendi geleceğini
bizzat kendi ellerine alabilir.

Gençlik işçi sınıfının sosyalizm bayrağı altına!

Kapitalizm emekçi kadının çok yönlü köleliğini perçinliyor!

Sermaye iktidarı bugüne kadar kadına çifte sömürü ve baskıdan başka birşey vermedi.

Kadını ezen, horlayan, baskı altında tutan, evde, fabrikada, tarlada vahşi koşullarda sömürüye mahkum eden, kadının vücudunu, insanlık onurunu bir mal gibi pazarlayan sermaye iktidarının ta kendisidir. Açlığı, sefaleti, işsizliği dayatarak ve pembe rüyalarla uyutarak kadınları fuhuş batağına çeken sermaye iktidarındır. Kadının ezilmişliğini cins ayrımcısı yasalarla koruyan, kadınlara dönük şiddete, tacize göz yuman sermaye iktidarındır.

Bu ülkede bugün çalışabilir olan her 5 kadından 3'ü herhangi bir işte çalışmıyor. Fabrikalarda en kötü koşullarda, en düşük ücretlerle ve sosyal haklardan, güvenceden yoksun çalışanlar işçi kadınlardır. 4 milyon civarındaki sigortalı işçinin ancak 400 bininin kadın olması da bu gerçeği açıklıyor.

Düzen partilerine verilen her oy kadının çifte köleliğine onay vermek demektir.

İşçi, emekçi kadın mücadele içinde özgürleşecektir. Sermaye iktidarını yıkmak için sınıf mücadelesine katılarak ve bugünden her türlü baskı, eşitsizlik ve ayrımcılığa karşı mücadele bayrağını en ön saflarda taşıyarak özgürleşecektir. İşçi, emekçi kadın, çifte kölelikten, çifte sömürü ve baskıdan kurtuluşunun koşullarını sermaye iktidarının yıkılması ile kazanacaktır. Ezilenler ordusunun yarısını oluşturan işçi, emekçi kadınlar, sömürücü asalakların iktidarına karşı kendi sınıf saflarında yerlerini doldurmak için ileri atılmalıdır.

**Kadın üzerindeki her türlü cinsel baskı ve
ayrımcılığa son!**

Eşit işe eşit ücret!

Kadınlar için gece çalışmasına son!

Kadınların ağır işlerde çalıştırılmasına son!

**Doğumdan önce 3 ay, doğumdan sonra
6 ay ücretli izin!**

İşyerlerinde kreşler ve emzirme odaları !

**Emekçi kadınlar, sınıf mücadelesinde
ön saflara, özgürleşmeye!**

**Kadın olmadan devrim olmaz,
devrim olmadan kadın kurtulmaz!**

Kadının kurtuluşu sosyalizmede!

Sermaye düzeni tüm topluma sosyal çürümeyi, kültürel yozlaşmayı dayatıyor!

Bu alanda da düzenin ve düzen partilerinin tek bir programı var.

Emekçi halkın dinsel inanç ve duyguları, kah laiklik maskesi kah şeriat kisvesi altında, kah devlet eliyle kah gerici bezirganlar eliyle, sömürülüp istismar ediliyor. Böylece sermayenin kah çizmeli/şapkaklı kah takkeli kesimlerinin hizmetine koşuluyor.

Emekçi halk, cehaletin, eğitimsizliğin karanlığı içinde ücretli kölelik düzenine mahkum edilmeye çalışılıyor. Tekelci medyanın önderliğinde yozlaştırılmaya, düşkünleştirilmeye, insanlıktan çıkartılmaya çalışılıyor.

Köşe dönmece, insani değerlere, kendi emeğine, kendi sınıfına yabancılaşmış, bireycileşmiş bir insan tipi topluma hakim kılınmak isteniyor. Uyuşturucu, kör şiddet, futbol fanatizmi, kumar, fuhuş, her türlü dejenerasyon kutsanıyor ve

yaygınlaştırılıyor.

Bilim, kültür, sanat emperyalist kapitalist piyasa ve gericiğin çamuru içine yatırılıp ayaklar altında çiğneniyor...

Düzen partilerine verilen her oy sermaye iktidarının sosyal ve kültürel yaşamda yarattığı yozlaşma, çürüme ve kokuşmaya onay vermek demektir.

Kahrolsun gerici-emperyalist kültür!

Yaşasın proletaryanın ve halkların devrimci demokratik ve sosyalist kültürü!

Sermaye partilerinden hak bekleme!

Özgürlükler için mücadeleye!

İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler!

Yıllardır yaşadıklarımız bize şu gerçeği defalarca öğretti. Sermaye partilerinden beklenti içine girerek hiçbir hakkın kazanılması mümkün değildir. Geçmişte kazandığımız bugün ise adım adım gaspedilen haklarımızı bize kimse bahsetmedi. Ne sermaye, ne onun hükümetleri, ne de sendika ağaları. Bizler ne zaman birleşip, örgütlenip, mücadeleyi kararlılıkla yükselttiysek, haklarımızı da ancak o zaman ve o ölçüde almayı başardık.

Haklarımızı grev ve direnişlerle söke söke aldık. Haklarımızı, fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda gücümüzü tek yumruk tek barikat örgütleyerek aldık. Haklarımızı, meşru eylemlerimizle faşist yasaları delik deşik ederek, yasakları çiğneyerek aldık. Haklarımızı faşist devlet terörüne boyun eğmeyerek, militan sınıf mücadelesini örgütleyerek aldık. Hak verilmez söke söke alınır. Dün böyle oldu, bugün böyledir, yarı da böyle olacak! Haklarımızı kazanmak, sermaye iktidarının saldırılarını geri püskürtmek, ancak devrimci sınıf mücadelesini kararlılıkla yükseltmekle mümkündür.

Ama bu hakları kalıcı hale getirebilmek, insanca çalışma ve yaşam koşullarını elde edebilmek, sermaye sınıfı iktidarda olduğu ve sermaye düzeni hüküm sürdüğü müddetçe mümkün değildir. Bizler insanca yaşamak, insanca çalışmak için sermaye iktidarının mezarını kazmak zorundayız. Yoksa çürümüş düzen ayakta kalmak için bizlere yeni mezarlar kazmaya devam edecektir. Emperyalist talan ve kapitalist sömürü düzeni demek olan sermaye iktidarı hüküm sürdükçe, biz işçi sınıfı ve emekçilere insanca yaşama hakkı ve güvencesi yoktur. İş yoktur, ekmek yoktur, demokrasi yoktur. Bağımsızlık yoktur. Adalet, eşitlik ve özgürlük yoktur. Sosyalist işçi-emekçi iktidarı ve sosyalizm tüm bunların gerçekleşme koşuludur.

Yasalcı reformist partilerin yolu teslimiyetin yoludur!

İşçiler, emekçiler, devrimciler!

Yasalcı, reformcu, umudunu seçimlere bağlayan parlamentocu sol partiler de işçi sınıfı ve emekçilerin sorunlarına çözüm olamazlar.

İnsanca yaşamak mı istiyoruz? Çözüm devrimdendir! Çözüm bataklığı kurutmakta, sermaye iktidarını mezara gömmektedir! Onlar ise devrimden kaçıyorlar. Çözümü sermaye ve düzeni ile uzlaşmada arıyorlar. Orta yolculuğu solculuk, liberalizmi devrimcilik diye sunuyorlar. Hem emeğin hem de sermayenin sorunlarına birlikte çözüm getireceklerini hayal ve vaaz ediyorlar. Onları bu çürümüş sömürü düzenini yıkmaya değil, onu reformlarla iyileştirip ayakta tutma programıdır. Onları bataklığı kurutma değil,

Bu çürümüş düzenin karşısında tek bir gerçek alternatif, tek bir çözüm programı vardır. O da devrimci sınıfın, işçi sınıfının devrimci sosyalist programıdır. Devrimci sınıf mücadelesinin programıdır. Devrimci sınıf partisi, komünist işçi partisinin programıdır. Etrafında birleşilecek, uğruna savaşılabilecek tek gerçek program budur.

Bu topraklarda işçi sınıfı ve emekçileri esaret altında tutan ve ücretli kölelik zincirinin temel halkalarını oluşturan, emperyalist tahakküm ve yağma, kapitalist sömürü ve talan, faşist baskı ve terör, sömürgeci boyunduruk hükmünü sürdürdükçe, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen ve sömürülen yığınların hiçbir sorunu gerçek bir çözüme kavuşamaz.

elimize süpürge alıp düzenin pisliklerini temizleme programıdır.

Haklarımızı kazanmak mı istiyoruz? Çözüm sokaklardadır, meydanlardadır, mücadele, grev ve direniş alanlarındadır! Çözüm faşist, şovenist terör karşısında diz çökmemekte, boyun eğmemektedir! Onlar ise sokaklardan, mücadeleden uzak duruyorlar. Faşist devlet sopayı ucundan azıcık gösterdi mi, evlerde oturup eylemsizliğin teorisini kuruyorlar. Kazanılmış mevzilerimizi faşist, şovenist teröre teslim ediyorlar. Onları haklarımızı söke söke alma değil, boyun eğme ve hak dilenme programıdır.

Sermayenin saldırılarını geri püskürtmek mi istiyoruz? Çözüm militan sınıf mücadelesini, devrimci kitle eylemini yükseltmedir. Onlar ise iki arada bir derede duruyorlar. İşçi sınıfının devrimci eylemine ve gücüne inanmıyorlar. Onları saldırıları geri püskürtme değil, saldırılar karşısında geri çekilme, oyalanma, sonuçta boyun eğme ve teslimiyet programıdır.

İşçiler, emekçiler, devrimciler, özgürlüğü için savaşılan Kürt halkı!

Kürt reformizminin milliyetçi platformu da mücadelenin ve çözümün yolu değildir. Bu ne Kürt halkının özgürlüğünün ne de Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin mücadelesi birliği içinde sömürü düzeninden kurtuluşunun önünü açabilir. Kürt sorununda çözümü düzen ve emperyalizm ile uzlaşmada aramak, barışın değil köleliğin ve zorbalığın sürmesini sağlar. Kölelik ve zorbalık ile uzlaşmanın ise Kürt emekçi halkına hiçbir faydası yoktur. Uzlaşmanın rantını yiyecek olan ise Kürt burjuva sınıftır. Buna razı olunamaz, buna izin verilemez.

Özgürlük mü istiyoruz? Çözüm sermaye devleti ve emperyalizmle uzlaşmada değil, devrimdendir! Çözüm sömürgeci sermaye iktidarının yıkılmasındadır!

Barış mı istiyoruz? Çözüm sermaye devleti ve emperyalizm ile uzlaşmada değil, devrimdendir! Çözüm sömürgeci sermaye iktidarının yıkılmasındadır!

İnsanca yaşamak mı istiyoruz? Açlıktan, sefaletten, işsizlikten, sömürden kurtuluş mu istiyoruz? Çözüm milliyetçi dar görüşlülükte değil, Kürt, Türk, her milliyetten işçi ve emekçilerinin sömürgeci sermaye iktidarına karşı devrimci sınıf mücadelesinde birleşmesindedir!

**Çözüm ne seçimde ne mecliste!
Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!**

Bu çürümüş düzenin karşısında tek bir gerçek alternatif vardır. Tek bir çözüm programı vardır. O da devrimci sınıfın, işçi sınıfının devrimci sosyalist programıdır. Devrimin ve sosyalizmin programıdır. Devrimci sınıf mücadelesinin programıdır. Devrimci Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sınıf partisinin yükselttiği, komünist işçi partisi programıdır. Etrafında birleşilecek, uğruna savaşılabilecek tek gerçek program budur.

Bu topraklarda işçi sınıfı ve emekçileri esaret altında tutan ve ücretli kölelik zincirinin temel halkalarını oluşturan, emperyalist tahakküm ve yağma, kapitalist sömürü ve talan, faşist baskı ve terör, sömürgeci boyunduruk hükmünü sürdürdükçe, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen ve sömürülen yığınların hiçbir sorunu gerçek bir çözüme kavuşamaz. Emperyalizme bağımlılığa, kapitalist sömürüye son vermenin, özgürlüğü ve demokrasiyi kazanmanın, halkların eşit, özgür ve kardeşçe birlikte yaşamalarının yolu, sermaye iktidarını devrim ile yıkmaktan, sosyalist işçi-emekçi iktidarını kurmaktan geçiyor.

Bağımsız komünist adaylar, işçi sınıfı ve emekçilere, ezilen ve sömürülen yığınlara mücadelenin ve kurtuluşun yolunu göstermek için seçimlere katılıyorlar.

Bağımsız komünist adayların işçi sınıfı ve emekçilere çağrısı, devrimin ve sosyalizmin kıvılcık bayrağı altında birleşme, örgütlenme ve sınıf mücadelesini kararlılıkla yükseltme çağrısıdır.

Burjuvazinin çürümüş ve kokuşmuş cumhuriyeti yıkılmayı bekliyor!

Yeni cumhuriyet proleter bir cumhuriyet, sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti olacaktır!

Biz işçi ve emekçiler kurtuluşumuzu kendi sınıf iktidarımız, kendi cumhuriyetimiz ile kazanacağız.

Biz işçi ve emekçiler kurtuluşumuzu devrim ve sosyalizm ile kazanacağız.

Biz işçi ve emekçiler kurtuluşumuzu kendi devrimci sınıf partimizin kıvılcık bayrağı altında birleşerek ve savaşarak kazanacağız.

**Çözüm ne seçimde ne mecliste!
Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!**

**Yaşasın sosyalizm!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!**

**Çözüm ne seçimde ne mecliste!
Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!**

İşçi sınıfının bağımsız sosyalist platformunda birleşelim!

İşbirlikçi burjuvaziye ve emperyalizme karşı devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltelim!

Sosyalist işçi-emekçi iktidarı için savaşalım!

Burjuva siyasetindeki çürüme ve yeni balans ayarı

18 Nisan genel ve yerel seçimleri yaklaştı. Çıkar çatışmalarına, liderlik savaşlarına, koltuk kavgalarına alışkın olduğumuz burjuva politikacıları yine birbirlerine düştüler. Bu kez ortaya çıkan tablo burjuvazinin dönemsel politikalarıyla da çelişiyordu. Düzen partilerinin aday göstermediği milletvekillerinin koltuklarını ve konumlarını koruma savaşlarına tanık olduk. Burjuva siyaset literatürüne “küskünler hareketi” olarak geçen bu süreç, aynı zamanda sistemin bütün kurum ve kuruluşlarıyla çürümüşlüğüne bir kez daha gözler önüne serdi. Sistemin gerçek iktidar odağını ortaya koydu. Gerçek iktidar odağının, gerçek yürütme, yargı ve yasama organının MGK ile onun omurgası ve beyni ordu olduğu bir kez daha ortaya çıktı.

Karşılıklı çıkar ilişkileri içinde seçimlerin iptali, 312. maddenin kaldırılması gibi MGK’nın onaylamadığı gelişmeler IMF-TÜSIAD saldırı programlarının uygulanmasını aksatabilirdi. Bunun üzerine Genelkurmay başkanı Kıvrıkoğlu “Seçimler ertelenmesin, 312’inci madde kalkmasın” “açıklama”sını yaptı. Devletin en üst kademesinden küskünlere kadar herkes, talimatı alıp hazırola geçtiler. Cumhurbaşkanı seçimin ertelenmesinin dünyanın sonu olmadığını söylerken, bu “açıklama”dan sonra u dönüşü yaparak, meclisin zaten bölünmüş olduğunu, küskünlerle birlikte iyice bölündüğünü, bu haliyle çalışamayacağını söyledi. Uzun siyasal yaşamında iki darbe, sayısız muhtıra görüp şapkasını alıp giden Demirel’in Kıvrıkoğlu’nun sözlerinden gerekli sonuçları çıkarması elbette zor değildi. Küskünler ise hemen toplanıp, “vatan haini” olmadıklarına ilişkin bir bildirge hazırlamaya giriştiler.

“Küskünler”in içinde yeralan deneyimli burjuva politikacılar, sistemin çıkarları için gerektiğinde öz evlatlarını bile yiyebileceğini çok iyi biliyorlar. Menderes bunun iyi bir örneği. “Küskünler”in durumu da bunun göstergesi. Yıllarca burjuvazinin çıkarları için önemli hizmetler sunanların bile, işleri bitince buruşturulup nasıl bir kenara atılabileceklerini yaşayarak öğrendiler. Zira sistem kendine hizmet edecek birilerini bulmakta sıkıntı çekmiyor. Onun ihtiyacı, yıpranmamış yeni yüzlerle saldırı ve sömürsünü devam ettirmektedir.

“Küskünler hareketi”ni 312’nin kaldırılması doğrultusunda kullanmaya çalışan FP ise, Erbakan’la çelişkiye düşerek, 312’nin bu ortamda kaldırılmasının sağlıklı olmayacağını açıklamak zorunda kaldı. FP’nin içler acısı durumu iyice açığa çıktı. Kutan milletvekillerine seçim bölgelerine gitme talimatı verirken, Erbakan mecliste kalıp seçimlerin ertelenmesi emrini verdi. Bu durum FP’de bir içi çatışmaya neden oldu. Ancak yeni bir 28 Şubat korkusu FP’yi hemen hizaya soktu.

Bu toz duman ortamında yasama kurumu olduğu iddia edilen meclisin tümüyle işlevsiz ve göstermelik

bir kurum olduğu bilinçlere bir daha kazındı. Burjuva partilerin çürümüşlüğü, milletvekillerinin kişiliksizliği tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Liste dışı kalan ya da seçilemeyecek sıralara konan milletvekilleri birden mensubu oldukları partilerde “lider sultanı” altında oldukları keşfettiler. Kullanılıp bir kenara atılmanın yarattığı hayal kırıklığı, koltuklarını ve konumlarını kaybetmenin verdiği kızgınlıkla kuyrukları yanmış it gibi dolaşmaya başladılar. Oysa istedikleri yerlerden aday gösterildikleri durumlarda partilerinden hiç de şikayetçi değillerdi. Hatta birçoğu bugünkü işleyişin uygulayıcı durumundaydı. Düzen partileri milletvekilliği adaylık ön seçimlerini birçok yerde yapmadılar, yapılan yerlerde ise liderlerin istemi doğrultusunda olmayan sonuçlara uymadılar. Onların demokrasisi kendi işleyişlerinde bile göstermeliktir. “Küskünler” ise, yıllarca parçası oldukları bu mekanizmaya ancak kendi çıkarları zarar gördüğünde karşı çıkıyorlar.

Ömrünü doldurup çürüyen sistem doğal olarak kendi siyasal temsilcilerini de çürütüyor. Düzenin içinde debelendiği kriz, siyasal partilerin demagogik vaadlerde bulunmasına bile izin vermiyor. Seçimden sonra kurulacak olan IMF-TÜSIAD hükümetinin görevi, işçi ve emekçilere yönelik saldırıları kararlı bir biçimde uygulamak olacaktır. Bu konuda anlaşamadıkları bir nokta yok. Nedir peki bunları birbirinden ayrı kılan? Düzenin çıkar gruplarının, rant çevrelerinin çıkar ilişkileri, kariyer savaşları bu ayrımları belirliyor.

Sistemin bir ayağı olan yargı eliyle, 28 Şubat’ta belirlenen çizginin dışında kalan HADEP seçim sürecinin dışına atılmaya çalışılırken, çeşitli yönleriyle sorun yaratan FP de hizaya getirilmeye çalışılıyor. “Küskünler hareketi” ile FP ittifakı çatlak ses demektir. Kıvrıkoğlu’nun “açıklaması”nın ardından, DGM Savcısı Nuh Mete Yüksel hemen durumdan görev çıkarıp harekete geçti. FP’nin RP’nin devamı olduğu

gereğesiyle dosya hazırlayıp, kapatılması için suç duyurusunda bulundu. Aylardır faaliyet gösteren FP’nin RP’nin devamı olduğu, Nuh Mete Yüksel’in tam da seçim döneminde aklına geliverdi. Bu arada, FP’nin Erbakan’ın siyasi yasaklı statüsünden çıkarılması doğrultusunda adım attığı günlerde, Kıvrıkoğlu’nun ve Vural Savaş’ın 312. maddenin kaldırılmasına karşı olduklarını açıklamalarından sonra, Yargıtay Başsavcısı Vural Savaş da soruşturmayı başlattı. V. Savaş bununla da yetinmeyerek, 163’ün yeniden düzenlenmesi gerektiğini açıkladı. Arkasına ise karşılıklı “nezaket ziyaretlerinde” ifadesini bulan ordu desteğini aldı. Ardından, bu ziyaretlerin herhangi bir telkini içermediğini, ordunun yargıya herhangi bir müdahalesinin söz konusu olmadığını açıkladı. Genelkurmay’ın V. Savaş’ı ziyaretinin FP’nin basın toplantısı ile aynı zamana getirilmesi ise FP’ye gözdağı, V. Savaş’a ise destek niteliğini taşıyordu.

Bu karmaşa içinde MGK ve onun omurgası ordu gerçek iktidar organı olarak hareket ediyor. Bir sınıfın diğer sınıf üzerinde baskı aracı olan devletin en önemli kurumu olan ordu, ülkemizde tekeli sermayenin ve emperyalizmin en temel dayanağı durumundadır. Subayların tuğgeneral olması için bile ABD onayı gerekmektedir. Önümüzdeki süreçte ABD’nin Türkiye’ye biçtiği rolü yerine getirebilmesi ve IMF’nin ekonomik politikalarını uygulayabilmesi için, güçlü bir hükümet ve “istikrarlı Türkiye” ordu zoru ile yaratılmaya çalışılmaktadır. 28 Şubat sürecinde laik/anti-laik kamplaşmasıyla toplumsal muhalefeti arkasına takan ordu, siyasal yaşama müdahalesini meşrulaştırmıştı. Gelinek yerde seçimler gibi kritik bir süreçte müdahale etmesi hiç de şaşırtıcı değildir, burjuvazinin ihtiyaçları bunu gerektirmektedir. Burjuva politikacıları ordunun müdahalesinden sonra bir yandan hizaya geçerken, bir yandan da Kıvrıkoğlu’nun açıklamasının herhangi bir vatandaşın görüş beyan etmesi olduğunu söyleyerek, içine düştükleri durumun üzerini örtmeye çalışıyorlar.

Çürüme ve çeteleşmeye karşı durabilecek tek güç, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü direnişi ve savaşımıdır. Seçimleri, yıpranmış kurum ve kadrolarını değiştirmek, devleti yeniden yapılandırma doğrultusunda attığı adımları pekiştirmek, Susurluk süreciyle açığa çıkan pislikleri gözlerden gizlemek, bu olaylarda teşhir olmuş politikacıların bir kısmından kurtulmak için bir olanağa çevirmeye çalışan sisteme işçi sınıfı ve emekçiler hakettiği yanıtı vermelidirler. Bugün düzen partilerine verilecek her oy düzenin çürümüşlüğüne onay verilmesi demektir. Emperyalizmin ve tekeli burjuvazinin politikalarının onaylanması demektir. Dışta saldırganlık, içte siyasal gerici ve ekonomik yıkımda ifadesini bulan Türkiye egemen sınıflarının politikaları, ancak işçi sınıfının ihtilalci komünist partisi önderliğinde birleşerek ve iktidarı alma bilinciyle savaşarak boşa çıkarılabilir. İşçi sınıfı ve emekçiler seçimlerde işçi sınıfının bağımsız sosyalist platformuna destek vermelidirler.

Düzen partilerine verilen her oy düzene verilmiş destek demektir:

Düzen partilerine oy verme, hesap sor!

Sistemin kendini tahkim operasyonlarından biri olarak, bir kez daha devreye sokulan seçim oyunu sona doğru yaklaşıyor. Sistemin, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki tüm oyunlarını olduğu gibi, seçim oyununu da bozmak, gerçek yüzünü ve amacını teşhir etmek ise, her zamanki gibi biz sınıf devrimcilerine düşüyordu.

Burjuva politikasına karşı işçi-emekçi politikası!

Düzenin çeteci-mafyacı-İMF'ci adaylarına karşı

işçi sınıfının bağımsız-sosyalist adayları!

Sermaye partileri, dün olduğu gibi bugün de, ABD-İMF direktiflerini kölece uygulamakta uzmanlaşmış, tekellerin, TÜSİAD'ın ve MGK'nin emirliğinden yetişme kimliklerle, ordu, polis ve kontrgerillacı katilleri listelerinin başına oturtmuş bulunuyor. Çoktandır programları aynılaşmış olan bu parti ve adaylar arasında bir tek yarış var; emperyalizme ve içerdeki uzantılarına, bunların sömürü düzenlerine kim daha iyi hizmet verecek?

İşçi sınıfı ve emekçiler, bu uğursuz ittifakta, bu ihanet anlaşmasında aynılaşan onlarca parti, yüzlerce adayın karşısına, sadece iki adayla çıkmalarına rağmen çok daha güçlüdürler. Çünkü bir it dalaşıyla seçim arenasında tozu dumana katan düzen partileri ve adayları sürüsü, sırtını emperyalizme ve üç-beş tekeli asalağa dayamıştır. Oysa iki sosyalist adayın dayanağı milyonlarca işçi ve emekçidir.

Bu sömürü düzeninin çarkları arasında ezilen, yoksul ve perişan düşen işçi-emekçi yığınlar, emperyalist-kapitalist haydutlardan nasıl daha güçlü olabilir peki? Kafasının estiği ülkeye dayılanan, dün Irak bugün Yugoslav halklarının başına bombalar yağdıran dünya jandarması ABD'den nasıl güçlü olabilirler?

Bugün bir avuç tekeli asalak tüm dünyaya meydan okuyabiliyorsa, bu, dünyanın tüm zenginliklerini tekellerinde toplayabilmelerini sağlayan bu sömürü düzenine sahip olmalarındandır. Devletler halinde örgütlü olmalarından, ordu-polis-silah yığınağı yapabilmelerindendir. Asıl önemlisi de, iligine kadar sömürdükleri işçi ve emekçileri örgütsüz bırakabilmelerindendir.

Ne var ki, düzenlerinin ömrü tükenmiş, çarklarının dişlileri yıpranmıştır artık.

Nice krallığa, şahlığa, padişahlığa mezar olan tarih, kapitalist sömürü düzeninin ölüm hükmünü de çoktan vermiş bulunuyor.

Hükümün icracısı, kapitalist sömürü düzeninin mezar kazıcısı ise, bizzat onun kendi ürünü ve tek alternatifi olan işçi sınıfıdır.

İşçi sınıfının gücü buradan, tarihe ve topluma karşı bu görev ve sorumluktan geliyor.

O geleceğin, yeni, iyi ve güzel olanın temsilcisidir.

Eylemi sadece haklı ve meşru değil, tarihe ve topluma karşı bir zorunluluktur.

İşçi sınıfının bu zorunlu görevi tamamlayabilmesi ise; kendisini ezen-sömüren düzenden ve düzen partilerinden-politikalarından uzaklaşabilmesi, kendi bağımsız-sosyalist politikası etrafında kenetlenilmesiyle mümkün olacaktır. Gerçek gücünü ortaya çıkaracak olan da budur. Seçimler bu yolda adım atmanın iyi bir fırsatıdır.

İşçi sınıfı ve emekçiler, bu uğursuz ittifakta, bu ihanet anlaşmasında aynılaşan onlarca parti, yüzlerce adayın karşısına, sadece iki adayla çıkmalarına rağmen çok daha güçlüdürler. Çünkü bir it dalaşıyla seçim arenasında tozu dumana katan düzen partileri ve adayları sürüsü, sırtını emperyalizme ve üç-beş tekeli asalağa dayamıştır. Oysa iki sosyalist adayın dayanağı milyonlarca işçi ve emekçidir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, bu seçimlerde bir düzen politikası olan ehven-i şer tutumunu terketmelidir. Kötünün iyisi, 75 yıldır olduğu gibi, düzene daha iyi hizmet eden olacaktır. Kaldı ki, denene denene eskimemiş tek bir düzen partisi de kalmamıştır.

Seçimlerde kim, ne vaadediyor?

Düzenin adayları: Seçim öncesi IMF paketlerini uygulamada birbiriyle yarışan düzen partileri, seçim propagandalarında yine bol keseden vaat dağıtıyor. Hepsı yalancı, ikiyüzlü ve hilekar birer oy avcısıdır. Dün çeteci-mafyacı katillere “şeref” payeleri dağıtıyor, çeteci-kontracı-mafyacıları meclise dolduruyorlardı, bugün “çetelere karşı mücadele”den dem vuruyorlar. Dün kamu emekçisine “buçuk fazla” vermemeye and içmişlerdi, bugün “sessiz çoğunluğun sesi”nden söz ediyorlar. Ve hep birlikte dün Irak'ın bombalanmasında ABD şakşakçılığı yapıyorlardı, bugün Yugoslavya'nın bombalanmasına alkış tutuyorlar.

Düzen partilerinin ve adaylarının işçi ve emekçilere tek vaadi vardır:

Bunlara giden her oy, IMF paketleri, ABD bombaları, zam-zulüm-işkence olarak geri dönecektir!

İşçi-emekçilerin adayları: İşçi ve emekçilerin bağımsız-sosyalist adaylarının ise işçi ve emekçilere düzenden yana tek vaatleri yok. Düzenin adayları gibi, seçim sonrasında ilişkin binbir yalan uydurmuyor, acı gerçeği açıklıyorlar:

“Seçimler düzenin kendini tahkimi için yapılmaktadır. Seçim hükümeti yeni bir saldırı hükümeti olacaktır. IMF-TÜSİAD-MGK direktiflerini daha kararlı uygulayacak bir hükümet, ancak senin oy desteğinle kurulabilir. Düzen partilerine vereceğin her oy, sana daha güçlü saldırması için düzene verilmiş

destektir. Sana saldırması için düzeni destekleme, kendini destekle!..”

“Düzen partilerine oy verme, hesap sor!”

Bağımsız sosyalist adayların kimliği:

İstanbul 1. bölgeden adaylığını koyan Fatma

Ünsal, eski bir eğitim emekçisi ve kendini işçi sınıfının kurtuluşu davasına adanmış bir sosyalisttir.

TÖB-DER ve EĞİT-SEN'in aktif üyelerinden, EĞİT-SEN kurucu üyesi ve eski Bursa Şube yöneticisidir. '90'lı yılların başında yükselişe geçen kamu emekçi hareketinin sıra neferi kimliğiyle onu, İstanbul'lu kamu çalışanları oldukça yakından tanımaktadır. Aynı şekilde, eğitim hizmetini severek-isteyerek sürdürdüğü, meşakkatinde ve mücadelesinde kaynaştığı gecekonduardaki işçi-emekçi kardeşleri ve çocukları da...

Zonguldak adayı Tunceli doğumlu Adil Bozkurt,

20 yıllık belediye işçisidir. Halen belediye mezbahanesinde çalışmakta olan Bozkurt, bir dönem Belediye-İş Zonguldak şube yöneticiliğinde bulunmuştur.

Zonguldak işçisini “hep birlikte” seslerini yükselterek kendi geleceklerini belirlemeye ve yağmacılardan, talancılardan, mafyalardan ve çetelerden hesap sormaya çağırıyor. Kendi kaderini kendi ellerine almaya çağırıyor.

Zonguldak işçi sınıfı bu neferini mücadelesinden tanıyor. Sadece belediye işçilerinin değil, bir bütün olarak Zonguldak işçi sınıfının mücadelesinden.

Bağımsız sosyalist adaylara oy vermek için şahsen tanımak gerekmiyor:

Onlar sınıfın politikasını, sınıfın platformunu temsil ediyorlar. Seçimden önce de sonra da sınıfın hizmetinde olmayı sürdürecekler. Düzenin adayları gibi seçimden önce bir türlü, sonra başka türlü konuşup davranamazlar. Çünkü sırtlarını bir düzen partisine ve düzen kurumlarına dayamıyorlar. İşçi sınıfının platformunu temsil ediyorlar. Bu platformda ise yalana-dolana-üçkağda izin yoktur.

Bulundukları tüm zeminlerde olduğu gibi, parlamentoda da sınıf mücadelesini sürdürecekler. Bu sömürü düzeninin parlamentosunda işçi sınıfını temsil etmek neyi gerektiriyorsa onu yapacaklar. Düzenin sınıfa ve emekçilere karşı tüm saldırı planlarını bozmak, zamanında tespit ve teşhir etmek, sınıfı ve emekçileri aleyhlerine karar ve yasalardan haberdar etmek için çalışacaklardır.

Bağımsız sosyalist adaylara oy vermek için onları şahsen tanımak gerekmiyor:

Düzen partilerini ve adaylarını tanımak, sosyalist adayları desteklemek için yeter de artar bile. Düzen partileri ve adaylarının ortak kimliği ABD-İMF uşaklığıdır. IMF-TÜSİAD kurmaylığıdır. MGK'nin emirliğidir. En ünlüleri en başta olmak üzere hepsinin eli kanımıza bulaşmıştır. Ecevit Maraş katliamının, '77 1 Mayıs provokasyonunun baş sorumlusudur. Yılmaz ve Çiller ile partileri eski ve yeni katillere, mafyacı ve çetecilere “şeref” madalyaları dağıtan, tüm suçlarında onların ortağı ve destekçileridir.

Bunlara verilen her oy, Gazi'de, 1 Mayıs mahallesinde tetikçilik yapan, kardeşlerimizi katleden ajan-provokatörleri desteklemektir. Kürt halkının inkar ve imhasını desteklemektir. IMF-TÜSİAD paketlerinin daha kararlı uygulanmasını desteklemektir.

Kendi geleceğimizi ellerimize alalım

İşçiler, kardeşler;

Bir seçim döneminden daha geçiyoruz. Bu seçimin de aslında diğerlerinden bir farkı yok. Her seçim öncesi bol vaatlerle ve gözboyayıcı yalanlarla sizlerden oy isteyen hiçbir parti hükümete geldiğinde bu vaatlerin adını dahi ağızlarına almadı. Hepsi tek bir programda birleştiler. Bu program sermayenin yıkım, talan ve sömürü programıydı. IMF ve TÜSİAD'ın sahibi olduğu bu program, sizler için işsizlik, yoksulluk, sefalet ücretleri, özelleştirme, zam paketleri, hastane kapılarında ölüm vs. vs. getirdi ve getirmeye de devam ediyor. Hiçbir parti bu politikalara hayır diyemiyor. Diyemiyor çünkü bu partilerin hepsi de gerçekte sermayenin ve onların emperyalist efendilerinin çıkarlarının sözcüsü, koruyucusu ve kollayıcısı partilerdir. Yani sermaye düzeninin partileridirler. Seçim meydanlarında binbir cambazlık yapan bu partilerin seçimden sonra uygulayacakları programsa daha şimdiden hazırdır. IMF direktifleriyle TÜSİAD tarafından hazırlanan ve şimdiden bu partilere gönderilen programda özelleştirme, sosyal güvenliğin tasfiyesi (mezarda emeklilik yasası), çalışanların sosyal haklarının gaspı, sefalet ücretleri, yeni zam paketleri bulunmaktadır. Bütün düzen partileri bu programa evet diyerek IMF ve TÜSİAD'tan vize almışlardır.

Kamu emekçisi arkadaş;

Yıllardır grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı için mücadele ediyorsun. Şimdi bir kez daha senden oy isteyen partiler her seçim öncesi bildik yalanları söylüyorlar; "memura sendika hakkı ve insanca yaşam koşulları." Oysa aynı partiler hükümete geldiklerinde tek ağızdan konuşuyorlar; cop, gaz bombası, gözaltı, tutuklama, sürgün, ceza, işkence... Sahte sendika yasa tasarısını meclisten geçirmeye çalışan, ancak sizlerin tepkisi karşısında "şimdiye kadar nerelerdeydiler" diyecek kadar unutkanlaşan(!) Ecevit '95 seçimlerinde "memura sendika" demiyor muydu? Yine '95 seçimlerinden önce "isyan etmeyen memurun insanlığından şüphe duyarım" diyen de, hükümete geçtikten sonra gaz bombalarıyla Kızılay'ı başınıza yıkmaya çalışan da aynı Mesut Yılmaz değil miydi? Sahte sendika yasası hala meclistedir. Seçimlerden sonra hangi düzen partisi gelirse gelsin bu yasayı çıkaracaktır. Çünkü sermayenin çıkarları bunu gerektiriyor.

Gençler;

Bugün geleceğinizi karanlık görüyorsunuz. TTK'nın adım adım özelleştirilmesiyle binlerce bulabilirlerse özel ocaklarda, tekstil atölyelerinde ölümüne ve üç kuruşa, gencecik bedenlerinizi mafyacı parababalarının midesine yem yapmak zorunda bırakılıyoryorsunuz. Şimdi bu mafyacı parababalarının hepsi de birer düzen partisinden aday olarak sizden oy istiyorlar.

Eğitimin özelleştirilip, para basan bir ticarethaneye dönüştürülmesiyle de büyük bir kısmınız okulun kapısına dahi uğrayamayıp, yağlı pis atölyelerin yolunu tutuyorsunuz. Büyük emek ve özveriyle bir okul kazanıp gidenlerse yüksek harçlar ve masraflar karşısında bir süre sonra

okulu bırakmak zorunda kalıyor. Keza bir okul bitirip mezun olanlarınız da diplomalı işsizler ordusunu büyümeye yarıyor.

Dostlar, Kardeşler;

Görüyorsunuz ki, tüm sorunlarımızın kaynağında bir avuç mafyacı, rantiyeci sermayedarın çıkarına işleyen bu düzen ve tabii ki bu düzenin hizmetinde olan düzen partileri var.

Celladımız olan bu partiler bizlerden oy istemekle kendi katlimize onay vermemizi istemektedirler. Karar sizindir; ya bu düzen partilerine oy verip köleliğe, sefalete, işsizliğe evet dersiniz, ya da bu düzenden ve onun

iktidarımızı kurmaktan başka yol yoktur. Bunun için birleşip mücadele edelim, kendi geleceğimizi ellerimize alalım.

**Özelleştirmeye hayır!
Zorunlu emekliliğe, 13. maddeye, Redevans sistemine hayır!
Krizin faturasını kapitalistler ödesin!
Tüm çalışanlara iş güvencesi!
Sendika ve sigorta hakkı!
Ocaklardaki iş cinayetlerine son!
Parasız sağlık, parasız eğitim!
İnsanca çalışma ve yaşama koşulu!
İMF paketlerine hayır!
Mezarda emekliliğe hayır!**

**Emperyalist borç ödemeleri durdurulsun!
Kamu çalışanlarına grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı!
Özelleştirmeci, soyguncu, sömürücü, mafyacı sermaye partilerine oy verme, hesap sor!
Kahrolsun sermaye iktidarı!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!**

**Bağımsız sosyalist milletvekili adayı
Adil Bozkurt (işçi)**

Zonguldak bağımsız sosyalist adayının basın açıklaması

18 Nisan'da yapılacak milletvekili genel seçimlerinde çalışanların, emekçilerin, işsizlerin, yoksulların kısacası tüm ezilenlerin sesi olmak için Zonguldak bağımsız milletvekili adayı oldum. 18 Nisan seçimlerine 21 parti giriyor, bunlardan bir kısmı ezilenlerin ve geniş yığınların taleplerini savunduklarını söylemelerine rağmen, gerçekten bunları yapabilecek yetenek ve güce sahip değildirler. Partilerin büyük bir kısmı ise yıllardır bizi boş vaatlerle aldatıp, iktidara geldiklerinde bir avuç azınlığın, sermayedarın ve rantiyecinin çıkarları için ezilen halkın yaşamlarını olumsuz yönde etkileyen politikaların sahipleridirler. Bu seçimlerde yine çeşitli vaatlerle halkı kandırarak yıllarca yoksulluk üreten politikalarını uygulamaya devam edeceklerdir. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Çifter çifter anahtar verenlerin, işçiyi memuru ezdirmeyeceğiz diyenlerin, adil düzeni getirecek olanların neler yaptıklarını hep beraber gördük.

Zonguldak'ta her seçim öncesi, ocakları kapatmayacağız, işçi alacağız, belediye çalışanlarının haklarını vereceğiz diyenler yaptıkları ile yine karşımıza çıkacaklardır. Yine bunlara mı oy vereceğiz.

Ben bir belediye işçisi olarak Zonguldak bağımsız milletvekili adayı olmakla, artık yeter, sizlere oyum yok diyorum.

Gelin hep birlikte sesimizi yükselterek geleceğimizi kendimiz belirleyip, yağmacılardan, talancılardan, mafyacılardan ve çetelerden hesap soralım.

09.03.1999

Adil Bozkurt

Zonguldak bağımsız-sosyalist milletvekili adayı

Hain sendika bürokratları sefalet sözleşmesini imzaladılar

Toplusözleşme görüşmeleri sürecinde, başta alt ve orta kademe sendika bürokratlarının damgasını vurduğu İİSSP olmak üzere çeşitli sendika şubeleri Türk-İş'in sözleşmeleri satmaması için "uyarı eylemleri" yapmışlardı. Bu eylemler, mektup yazılması ve basın açıklamaları olarak şekillendi. Bir kez daha görüldü ki, yasak savmaya dönük basın açıklamalarıyla ihaneti önlemek mümkün değildi. İhaneti önlemenin tek yolu kamu işçisinin IMF ve TÜSİAD'ın dayatmalarından oluşan programı üretimi durdurup alanlara çıkararak paramparça etmesiydi.

Her ağızlarını açtıklarında işçi siyaseti yaptıklarını, işçi sınıfının adayları ile seçimlere girdiklerini ifade eden sosyal reform partileri tüm bunlar olup biterken kamu sözleşmelerine dönük olarak kılıplarını kıpırdatmadılar.

IMF programı harfiyen uygulanıyor. Kamu işçilerinin sözleşmeleri IMF direktifleri doğrultusunda sonuçlandı. Sendika bürokratları sefalet sözleşmesini imzaladılar.

Söz konusu olan kamu işçilerinin "eşel-mobil" sisteminden kaynaklı 575 trilyonluk kaybını dahi karşılamayan bir satış sözleşmesidir. Bu uzlaşma başta iş güvencesi olmak üzere sosyal haklarda herhangi bir gelişme sağlamadığı gibi, özelleştirme, esnek çalışma ve taşeronlaştırmanın önünü daha da açan bir uzlaşmadır. Bu satış sözleşmesi kamu işçilerinin ekonomik ve sosyal haklarında önemli gerilemelere yol açmıştır.

Ecevit Hükümeti sermayenin saldırı hükümeti olduğunu ispatladı

IMF olağan teftişlerinden birini yapmak üzere geçtiğimiz Ocak ayında Türkiye'ye geldi. On yıllardır Türkiye'nin iktisadi ve mali politikalarını bu emperyalist finans kurumu belirliyor. Geçmişte kapalı kapılar ardında antlaşmalar imzalanan IMF, bugün artık tüm dayatma ve direktifleri açıkça ortaya koyabiliyor. "Ulusal gurur ve onur" nutuklarını dillerinden düşürmeyen sermaye hükümetleri, "IMF böyle istiyor" diyerek, kamu emekçilerine "buçuk" fazla vermeyeceklerini rahatlıkla ifade edebiliyorlar.

Sermayenin saldırı hükümetlerinin tümü de IMF sömürü paketlerini baskı ve zorla da olsa harfiyen uyguladı. TÜSİAD'ın alkışları arasında göreve gelen Ecevit hükümeti hizmetkarı olduğu sınıfın ihtiyaçları

doğrultusunda IMF'nin kapısını çaldı. Kredi ihtiyacını dile getirdi. IMF'nin Türkiye'ye dönük yıkım programını harfiyen uygulayacağını sözünü verdi. IMF; kamu emekçilerine sadaka artışların dayatılmasını, kamu işçilerine sefalet sözleşmelerinin kabul ettirilmesini, devlet bankalarının özelleştirilmesini, mezarda emekliliği, SSK'nın tasfiyesini, SSK hastanelerinin özelleştirilmesini kapsayan sosyal reform programının bir an önce uygulanmasına dönük yıkım programının gerçekleştirilmesini talep etti.

"İşçi dostu" Ecevit, kamu işçilerinin sözleşmeleri ile kimin dostu olduğunu ispatladı. Sözleşmenin her aşamasında "IMF ile ilişkilerimiz bozulur" söylemleri, sermaye hükümeti tarafından sık sık dile getirildi. Sonuçta hükümet, IMF'nin direktifleri doğrultusunda sendikal ihanet cephesiyle anlaştı.

Kamu işçisinin sözleşmeyi güvenceye almasının yolu, sözleşmesine sahip çıkmaktır

Sendika bürokratlarının tarihi işçi sınıfına ihanetin tarihidir. İşçi sınıfının içinden çıkmış, ancak edindikleri ayrıcalıklarla sermaye sınıfının doğal bir parçası haline gelmiş sendika ağaları, işçi sınıfının sözleşmesine sahip çıkmadığı her koşulda ihanet sözleşmelerini imzaladılar, imzalıyorlar. Bu hainler daha önce de metal ve tekstil işçisini sefalet mahkum eden, sosyal haklarında önemli gerilemelere yol açan ihanet sözleşmeleri imzalamışlardı. Bu kez de aynısını yaptılar, ihanetlerine bir yenisini eklediler.

Kamu işçisi, "eşel-mobil" sisteminden kaynaklı 575 trilyonluk kaybının kazanılması; çalışma sürelerinin ve alanlarının esnetilmesinin engellenmesi; zorunlu tasarruf uygulamasının ortadan kaldırılması ve en yüksek banka faizi uygulanarak zorunlu tasarrufların ödenmesi; onbinlerce işçiye işinden eden KİT'lerin özelleştirilmesinin durdurulması; SSK'nın tasfiyesi, SSK hastanelerinin özelleştirilmesini, mezarda emekliliği kapsayan sosyal vahşet programının uygulanmaması; kamu işçisinin birlikte mücadelesini engelleyen taşeron, sözleşmeli, istihdam içi-istihdam dışı suni ayrımların boşa çıkarılması yönünde ortak sözleşmenin imzalanması, tüm çalışanlara sendika hakkının tanınması için, sözleşmesine sahip çıkarak mücadele bayrağını yükseltmeliydi.

Kendi öz taban örgütlerini kurarak, sözleşme hükümlerini bizzat kendisi tartışıp belirleyerek, sendika ağalarını denetleyerek sürece yüklenmeliydi. TİS komitelerini,

grev komitelerini oluşturarak, eylemli bir tarzda alanlara çıkan kamu işçisinin sırtını hiç kimse yere getiremezdi.

Toplusözleşme görüşmeleri sürecinde, başta alt ve orta kademe sendika bürokratlarının damgasını vurduğu İİSSP olmak üzere çeşitli sendika şubeleri Türk-İş'in sözleşmeleri satmaması için "uyarı eylemleri" yapmışlardı. Bu eylemler, mektup yazılması ve basın açıklamaları olarak şekillendi. Bir kez daha görüldü ki, yasak savmaya dönük basın açıklamalarıyla ihaneti önlemek mümkün değildi. İhaneti önlemenin tek yolu kamu işçisinin IMF ve TÜSİAD'ın dayatmalarından oluşan programı üretimi durdurup alanlara çıkararak paramparça etmesiydi.

Her ağızlarını açtıklarında işçi siyaseti yaptıklarını, işçi sınıfının adayları ile seçimlere girdiklerini ifade eden sosyal reform partileri tüm bunlar olup biterken kamu sözleşmelerine dönük olarak kılıplarını kıpırdatmadılar. Bu sürece kendi aralarındaki ittifak tartışmaları kadar bile ilgi göstermediler.

Sermaye devletinin bu sözleşmeyle istediğini elde ettiği açıktır. Dışarıda saldırganlık, içerde dizginsiz şovenizm ve terör sermaye iktidarına önemli olanaklar sağlanmaktadır. Sermaye devleti şovenizm ve terörün yarattığı toz duman içerisinde IMF yıkım programını daha sancısız uygulayabileceğini bilmektedir. Kamu işçilerinin sözleşmelerinin imzalanmış olması da bunu göstermektedir. Sermaye iktidarı işçi ve emekçileri şovenizm ile zehirleyerek, terörle sindirerek IMF programının kalan kısmını rahatlıkla uygulamanın yolunu düzlemeye çalışıyorlar.

IMF-TÜSİAD yıkım programlarına dur demenin yolu, bütün kötülüklerin anası olan sermayenin özel mülkiyet düzenine karşı işçi sınıfının iktidarı için mücadeleye atılmaktan geçiyor.

Ceyhan Belediyesinden mektup:

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ben Ceyhan Belediyesi'nde on yıldır çalışan bir işçiyim. Tam on yıldır aman işten atılıp çocuğumuz aç rezil olmasın diye, gerek sendikanın gerekse belediye başkanının duyarsız davranmalarına sessiz kalıyordum. Geçen yılki grevimize kadar sesimiz soluğumuz çıkmıyor, nasıl bir anlaşma yaparlarsa yapsınlar, ücretimizde üç kuruşluk artışa dahi çok şükür deyip oturuyorduk. Bir sefer olsun sendikaya gidip bizim isteğimiz şu, şu şekilde hareket etmelisiniz diye basınç oluşturmaya düşünmemiştik.

Geçen yılki toplu iş görüşmeleri yeni başlamıştı ki elimize *Kızıl Bayrak* okuru işçiler adına basılmış bir bildiri verdiler. Yanılmıyorsam ilk bildirileriydi bu. Bildirinin altına "Sendika yönetimi ya görev başına ya da kapı dışarıya!" diye slogan yazmışlardı. Doğru ya, ya işçiler namına görev yapacaklardı ya da çekip gideceklerdi. Sendikalar kimsenin babasının çiftliği değil, işçilerin öz be öz direniş mevzileriydi. Onu da bu duruma getirmek işçilerin göreviydi.

İşte ne olduysa o bildiriden sonra oldu. Sermaye sınıfına karşı direnir haklarımızı almak istiyorsak mevzimizi en iyi duruma getirip inisiyatifimizi oluşturmak gerekiyordu. O gün bu gündür hep bu durumu düşünür olduk. Geçen yılki grevimizi de yasaklamalarına rağmen isteklerimiz doğrultusunda çözümledik. Ama sendika üzerindeki inisiyatifimizden dolayı. Grevimizin üzerinden bir yıl geçti, yeni Toplu İş Sözleşmesi geldi. Daha geçen yılki maaş farklarımız, sosyal haklardan gelen alacaklarımız halen içeride. Peki bunları almak için ne yaptık? Ufak tefek bir iki hareketlilik gösterdik, bunu da işveren cephesi vaatlerle geçiştirdi. Artık söyleyecek yalanları da vaatleri de kalmadı.

Bir yılı böyle eksikliğimizle, kanmamızla, vaatlerle geçirdik. Peki ya şimdi? Bayram geldi, çocuklarımızın üzerinde giysi yok, borçlardan kafamızı kaldıramıyoruz, ayın 15'i oldu mu araçlar, tefeciler işyeri birimlerimizin kapısında.

İşçi arkadaşlarıma sesleniyorum, ya ayaklarımızın üzerinde durmasını başaracağız, ki bunu yapmak için direneceğiz, ya da verdikleri ile sürünmeye devam edeceğiz. Biz 20 arkadaşla Sendika Başkanı Seyit Akkuş'la sert bir tartışma sonucu isteklerimizi yaptırma doğrultusunda ilk adımı attık. Belediye işverenin hayasızlığına karşı basın açıklamasını da yaptırдық. Sıra alacaklarımızı almaya ve Toplu İş Sözleşmeleri'ni günün koşullarına göre en iyi bir şekilde imzalatırmaya geldi. Bunu da birlikteliğimizle başaracağımızdan kuşkumuz yok. Tek sorunumuz sınıf politikalarını eksiksiz uygulamak. Bu politikaları uyguladığımızda en karlı çıkan biz işçiler olduğuna net bir şekilde gördük.

Sorunun özüne değinmek istiyorum. Kendimiz için başkalarından bir şeyler beklemeyle, yapılacak tüm işleri, hareketliliği kendimiz yerine getirip sınıf gibi hareket etmesini bilelim. Sendika Başkanı ile tartışmamızdan sonra bir arkadaşımızın, sizden bir beklentimiz yok, sendika olarak bir kamuoyu oluşturamıyorsanız biz o kamuoyunu oluşturmasını da, bildiri basıp dağıtmasını da biliriz, demesi büyük bir aşamadır. Bu sınıf tavrının da ta kendisidir. İstediklerimiz an bir şeyler yapabileceğimizin göstergesidir.

Geriye bazı tatlı su kurnazlarına verilecek cevap kalıyor. Cevabımız da açık ve net. Bir buçuk yıldır *Kızıl Bayrak* okuruyum, sınıf politikalarını aldığımız adres burası. Bir buçuk veya iki yıldır sesimiz çıkıyor, işçiler içerisinde birlikteliği sağladık. Daha önce neden böyle bir birliktelik oluşturamıyorduk? Bize bu birlik bilinci, sınıf tavrıyla hareket etme bilinci, sendika üzerinde inisiyatif kurma bilinci uzaydan gelmedi.

Saygılarımla...

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ceyhan Belediyesi'nden bir işçi

23 Mart Salı günü toplu sözleşme taslağını işçilere aktarmak için belediyeye ait işyeri birimlerini gezen sendika başkanı Seyit Akkuş'la işçiler arasında sert tartışmalar geçti. Yirmi işçiyle yapılan toplantıda çıkan tartışma sonrasında işçilerin sert çıkmasıyla sendika başkanı işçilerin doğrultusunda hareket etmek zorunda kaldı. Tartışmayı olduğu gibi aktarıyoruz:

S. Başkanı: Arkadaşlar taslağımız geçen yılki taslağın hemen hemen aynısı şu anda taslağın içeriğini sizlere açıklamaya geldim

1. işçi: Başkan taslaktan önce bayram paralarımızla maaş farklarını ne zaman alacağız, bayramdan önce alabilecek miyiz onu anlat bize.

S. Başkanı: En kısa zamanda alacağız şu anda belediyenin parası yok bu yüzden paralarımızı alamıyoruz.

1. işçi: Vallahi hiç birşey yapmıyorsunuz kılızı dahi kılmıdamıyor.

2. işçi: Ne yapıyorsunuz ya, ne yaptınız? Belediye başkanı yerel televizyona çıkıp binlerce insanın gözüne bakarak işçilerin sanki hiç alacağı yokmuş gibisine yalan söylüyor, biz bunun karşısında birşey yapamadığımız gibi sendika da birşey yapmıyor.

S. Başkanı: Arkadaşlar belediye başkanının konuşmasından sonra ANAP Partisi'ne gidip seçim komitesindekilerle görüştük, kamuoyunu yanılttığını söyledik, kendisi ile de görüşüp kınadık, daha ne yapalım?

1. işçi: Başkan hala anlamamazlıktan geliyorsun, bu insan çıkıp yerel medyayı kullanarak kendine kamuoyu yaratıyor, biz neden sesimizi medyadan Ceyhan emekçi halkına konuşmuyoruz. Belediye

başkanı yalan söylüyor, işçi başı içeride 700'er milyon alacağımız var diye neden bağırıyoruz

S. Başkanı: Arkadaşlar Mart'ın 26'sında toplu sözleşmeyle ilgili görüşmelerimiz var, önce bir görüşelim ondan sonra biz de yapacağız.

1. işçi: Ne kadar rahat bir adamsın, ya bayram geldi bayram. Bayrama kadar para alabilir miyiz? Senin herhalde parasal bir sorunun yok. Sen belediye başkanı ile ortak mısın? Halen geliştirebileceğimiz eylemliliği ileri bir tarihe atıyorsun

2. işçi: Yeter be yeter yeter! Sen yeteri bilmiyor musun arkadaş? Senin belediye başkanı ile görüşmen 26'sında mı? Yani Cuma günü. Arkadaşlar Cuma günü hiçbirimiz iş yapmıyoruz, oturuyoruz. Tam seçimlerin arifesi başkana da kim oy verir... Sana son defa söylüyoruz başkan konuyu dağıtma. Belediye başkanını kınayan bir basın açıklaması yapmanı istiyoruz hemen yarın.

S. Başkanı: Acele etmeyin önce yönetim kurulunu toplayıp karar alalım, karardan sonra basın açıklaması yaparız.

2. işçi: Biz yönetimi, kararmış anlamayız. 24 Mart akşamı iş çıkışında 150-200 kişiyle geliyoruz ve bu basın açıklamasını yapacaksınız. Yeter artık.

S. Başkanı: Gelin kardeşim gelin, ama bir karar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

almadan kendi başıma hareket edemem.

2. işçi: Ya ister karar al, ister alma, ben şimdi buradaki 20 kişiyle çıkıp tüm işçileri haberdar edeceğim. Yarın iş çıkışında hepimiz sendikadayız. Hem de medyayı alarak geleceğiz.

3. işçi: Ne kadar uzatıyorsun, hazırlığını yap başkan biz sendikayı resmen basmaya geliyoruz sen yapma da görelim.

(20 işçi birden sendika başkanına çıkışıyor, tepkilerini gösteriyorlar)

S. Başkanı: Sizler beni belediye başkanı ile karşı karşıya getirmek istiyorsunuz, beni kötü edeceksiniz, deyip kalkıyor. Arabasına binerken işçiler, "Bundan böyle kendi işimizi kendimiz yapacağız." diye sendika başkanına tepki gösteriyorlar.

26.3.1999 Cuma günü toplu iş sözleşmesi oturumu Personel Müdürlüğü'nde başladı. 69 maddenin 32'si, yani ücret kısmına kadar olan maddeler imza altına alındı. Geriye kalan 37 maddenin görüşmesi gelecek ay, yani 6.4.1999 salı günü saat 10.00'da yapılacak oturumda görüşülmeye devam edilecek.

Kızıl Bayrak/Adana

Direnen Swisscard işçisine destek ver Sınıf dayanışmasını yükselt!

Swisscard direnişi 102. gününde. Bir o kadar gün geçse de direneceğiz ve kazanacağız, diyor Swisscard işçileri. Kızıl Bayrak okurları olarak direnişlerinin 102. gününde bir kez daha ziyaret ettik Swisscard işçilerini. İşçilerin morallerinin iyi olması bizleri sevindirdi.

Swisscard işçileri sadece Swisscard kapitalistine karşı direnmiyor. Direnişteki işçiler doğanın ve sistemin bütün dayatma ve zorluklarına karşı, yağmur, çamur demeden direniyorlar. Direnişe başladığından bu yana işverenle birkaç kez görüşüldü fakat bir sonuç alınamadı. Bu sürede sendikacılar ve işçiler hiç sorgusuz/sualsiz gözaltına alındı. İşçilere, makinaları bozdular ve içeride onursuzca çalışan hainleri dövdüler diye iftira atıldı; direnişi kırmak için işçilerin evlerine bir bir telefon edilip pembe vaatlerde bulunuldu; geceleyin direniş çadırı yıkıldı. Kaymakam bozuntusu, sendikacılar ve işçi temsilcilerinin yanına geldiği zaman kuzu kesiliyor, ayrıldıktan sonra ise polise dağıtma emri verip, direniş yerinde terör estiriyor. İşçiler fabrikanın bahçesine birazcık girdiği zaman bir telefonla devletin elikanlı faşist katilleri anında geliyor ve işverenler için hazırlanan yasaları hatırlatıp dağılmalarını söylüyorlar... Ama hiçbirini tutturamadılar. Onurlu işçilerin iradesini parayla satın alamadılar.

Direnistekilere yasaları öğreten faşist polisler içeride yasadışı kaçak işçi çalıştıran sermaye ağlarına gıkını çıkarmıyor. Onlar da yasalara uymuyorlar. Niçin onlara müdahale etmiyorsunuz? Herhalde cepleriniz dolmuştur da ondan.

Bugüne kadar hiç fire olmadı, hepsi de onurlu direnişlerinin sahipçisi durumunda. Çevre fabrikalardan, demokratik kitle örgütlerinden destekler geliyor, bu destekler direnişteki işçilere daha çok kuvvet verecektir. Biz işçi-emekçiler ve işçi-emekçi çocuğu öğrenci gençler olarak, 102 gündür direnen sınıf kardeşlerimize maddi manevi her türlü desteğimizi sunmak zorundayız. Ancak hep beraber kazanabiliriz emeğin kurtuluşu kavgasını. Sermaye babaları ve faşist kolluk kuvvetleri ne yaparsa yapsın bizi bu kavgadan alıkoyamayacaktır. Direniş ateşini her yana yayacağız.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiç birimiz!
Kahrolsun sermaye düzeni!
Yaşasın işçi emekçi iktidarı!
Kartal'dan Kızıl Bayrak okuru
komünist bir işçi**

Bir sağlıklı emekçisiyle seçimler üzerine söyleşi:

Düzeni karşısına almış devrimci adaylar desteklenmeli

Kızıl Bayrak: Susurluk'la birlikte iyice belirginleşen devlet-mafya ilişkisi, daha doğrusu bunların içiçeliği olgusu toplumun genelinde bir tepkiye yol açtı. Bir dakikalık karanlık eylemleri gibi. Bu tepki daha çok kendisini toplumun örgütlü kesimlerinde somutladı. KESK ve işçi sendikalarının DKÖ'lerin bir takım tepkileri oldu. Bu tepkileri o dönem için yeterli buluyor musunuz, bu tepkilerin seçimlere nasıl yansımaları gerektiğini düşünüyorsunuz?

Yanıt: Tepkileri elbette yeterli görmüyorum. Sınıf mücadelesinde genel bir durgunluk yaşanıyor. Bununla bağlantılı olarak da Susurluk'la ortaya çıkan çeteleşmeye karşı yeterli tepki de örülemedi. Bir dakikalık karanlık eylemlerinin de amacına ulaştığını düşünmüyorum. Yeterli tepki gösterilemedi ama yine bunun da sınıf mücadelesindeki durgunluktan kaynaklandığını düşünüyorum. Bu durgunluk ancak sınıfı örgütlemekle, bilinçlendirmekle aşılabılır.

Kızıl Bayrak: Parlamentonun işlevsiz bir kurum haline geldiği, yasamasını MGK'nın yaptığı, yürütmenin MİT, siyasi polis, kontr-gerilla aracılığıyla yapıldığı ve yargının da DGM'ler tarafından işlerlik kazandığı bir toplumsal siyasal ortamda seçimlerin meşruluğu konusunda neler düşünüyorsunuz?

Yanıt: Yapılan tespitlere elbette katılıyorum. Doğru tespitler. Seçimlerin meşruluğu konusunda da şöyle düşünüyorum. Ortada bir seçim var. Emekçilerin de burada ortak bir tavır sergilemesi gerektiğini düşünüyorum. Tavırsız kalınmaması gerekir. Düzeni karşısına almış devrimci parti ya da adayların desteklenmesi gerektiğini düşünüyorum. Yoksa parlamentonun işlevsiz bir kurum haline geldiği, MGK-TÜSİAD işbirliğiyle yönetilen asker-polis devleti olduğu açıktır. Ancak burada MGK'nın politikalarına karşı bir tavır sergilemek gerektiğini düşünüyorum. Bence önümüzdeki seçim MGK'nın dayatmasıyla yapılmamaktadır. Seçimlerin ertelenmesi MGK'nın işine daha çok yarayabilir. Çünkü Ecevit onlar için bulunmaz bir fırsat ve iyi bir piyon.

Kızıl Bayrak: Röportaj için teşekkürler.

Kızıl Bayrak/Ankara

Asıl uyuşturucu tüccarı **sermaye devletidir!**

Faşist sermaye devleti polisi, ordusu, bürokrasisi, valilikleri, sivil faşist çeteleri, kısacası tüm devlet kurumlarıyla, A. Öcalan'ın tutsak düşmesini fırsat bilerek yurtsever ve devrimci harekete saldırılarını tırmandırıyor. Bu saldırıda öne çıkarttığı ana tema ise, devrimci örgütlerin temel maddi kaynağının uyuşturucu ticareti olduğu şeklindeki kirli iftira. Sermaye devleti böylece kendi pislğini yurtseverlere ve devrimcilere bulaştırmaya çalışmaktadır.

Susurluk sürecinin üzerinden iki buçuk yıllık bir süre geçti. Ve Susurluk'ta ortaya saçılanlar hafızalarımızda hala çok taze. Kaldı ki sermaye devletinin kirli çamaşırları ortaya saçılmaya hala devam ediyor.

Susurluk'ta, kontrgerillanın bin operasyonları, yargısız infazları, kara para aklayıcılığı, çete yapısı yanında, TC'nin dünyada uyuşturucu ticaretini devlet nezdinde yapan sayılı devletlerden birisi olduğu da açığa çıkmıştı. Bunu bizzat bazı yarı resmi yayınlar yazmış ve savunmuştu.

Susurluk süreci, kontracı ve çeteci yapısı yanında, uyuşturucu ticaretinde payı bulunan bir başka kurumu, orduyu da deşifre etti. Sömürgeci sermaye devletinin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaş ortamında, ordunun panzerlerle Ortadoğu'dan uyuşturucu taşıdığı devlet raporlarına bile geçti.

Deşifre olan "vatansever" katilin, kontracının, uyuşturucu kaçakçısının yargılanıp aklandığını gören, bundan cesaret alan uyuşturucu kaçakçısı Hüseyin Uzun, teslim olarak "bildiklerini anlatırken" emniyette güya intihar etti! Bu Hüseyin Uzun da verdiği ifadede polisin uyuşturucu ticaretindeki payına açıkça işaret ediyordu. Hüseyin Uzun emniyet müdürlerinin nasıl haraca bağlanıp uyuşturucu kaçakçılığına ortak edildiğini anlatıyordu. Bu arada Ferruh Tankuş gibi ekibi tasfiye edilip uyuşturucu rantı elinden alınan Narkotik şube müdürleri de, "yapılanları açıklarım" tehdidiyle istifalarını vermişlerdi.

Devlet kurumları yanında MHP gibi devlet destekli sivil faşist güruhun da uyuşturucu ticaretinde etkin rol oynadığı bilinmektedir. Çatlı, Kırıcı, Çakıcı, Tefik Ağansoy, Drej Ali gibi ünlü uyuşturucu kaçakçıların tamamı ya önceden Ülkü Ocakları üyesi veya yöneticisi olmuşlardır.

Ö. Lütfü Topal'ın öldürülmesi de sermaye devletinin uyuşturucuyla içiçeliğini kanıtlayan bir başka olgudur. Ö. Lütfü Topal, Avrupa'nın değişik ülkelerinde uyuşturucu kaçakçılığından toplam 10 yıl hapis cezasına çarptırılmış, sabıkalı bir uyuşturucu kaçakçısıdır. Bir anda büyüyen devasa servetini de bu yolla sağlamıştır. Türkiye'de ise kanunlara aykırı olduğu halde kendisine kumarhane ruhsatı verilerek önü açılmış ve sonuçta Kumarhaneciler Kralı olmuştur. Hatta Denizcilik Bankası'nın özelleştirme ihalelerine rakipsiz giriyor, Havaş'ın özelleştirilmesinde ise en yüksek teklifi vererek uyuşturucu ticaretini daha güvenli yapmak istiyordu. Olayın ortaya çıkacağı anlaşılınca başka bir isimle ihaleyi alma yoluna gidiyordu. Yani sermaye devleti özelleştirmeler yoluyla kamu mallarını bir uyuşturucu patronuna peşkeş çekiyordu. Susurluk komisyonuna ifade

sermaye devletinde, "devlette hatırlı tanındıkları olan kaçakçılar" tarafından değil, bizzat devletin kurumları tarafından yapılmaktadır. MİT, JİTEM, Özel Harekat, bir taraftan işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı azgınca bir savaş yürütürken, diğer taraftan da uyuşturucu cenneti Türkiye'nin dünyaya uyuşturucu akışını sağlamaktadırlar.

veren bir emniyet mensubu da, Ö. Lütfü Topal hakkında, "vali'ye, emniyet müdürüne emir verecek kadar etkiliydi" diyerek, sermaye devletinin kirli yüzünü açığa vuruyordu. Uyuşturucu kaçakçılığı

Sermaye devletinin ekonomisinde uyuşturucu parasının çok önemli bir yeri vardır. Buradan gelen tatlı para zamanla büyüyüp devasa boyutlara ulaşmış ve ülke ekonomisinin "kalkındırıcı" öğelerinden biri olmuştur.

ABD emperyalizmi, sermaye devletinin uyuşturucu ticaretini devlet bazında bu denli kapsamlı organizasyonlarla yapmasını desteklemekte ve arkasında durmaktadır. Sermaye devleti Kürt halkına karşı yürüttüğü sömürgeci kirli savaşını bir yandan işçi sınıfı ve emekçilerin sırtından, diğer yandan da uyuşturucu ticaretinden finanse etmektedir.

Sermaye devleti bugün dünya kamuoyu önünde, CIA ve o ülke hükümetleri eliyle uyuşturucu cenneti haline getirilmiş Kolombiya gibi Latin Amerika ülkeleriyle kıyaslanarak, üst sıralara oturtulmuştur. Bu haliyle devrimcilere iftira atan sermaye devleti, tam bir Pis İşler Cumhuriyeti konumundadır.

Yavuz hırsız İstanbul Valiliği'nin uyuşturucuya karşı mücadelesi!

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Valiliği "Teröre ve uyuşturucuya karşı mücadele" adıyla bir genelge yayınlamaya iftiraya, yalana ve ikiyüzlülüğe dayalı kapsamlı bir karşı-devrimci kampanya başlattı. Bu kampanya çerçevesinde basılan binlerce afiş, bildiri, broşür ve el ilanı, yaygın olarak dağıtılmaya devam ediyor.

Kampanyanın işlediği tema; devrimci ve yurtsever örgütler uyuşturucu ticareti yapıyorlar, bunlardan desteğinizi çekin, devleti destekleyin biçiminde.

İstanbul Valiliği'nin bu alçakça kampanyası tamamen yalan ve iftira üzerine kurulmuştur. Bir kere, İstanbul Bombay'dan sonra dünyanın en önemli uyuşturucu merkezidir. İstanbul Emniyet Müdürleri'nden uyuşturucu kaçakçılığına bulaşmayanı yoktur. Daha üç beş ay önce İstanbul Narkotik Şube Müdürü Ferruh Tankuş, uyuşturucu gelirlerini diğer emniyet müdürleriyle paylaşmadığından dolayı görevden alınmadı mı? Birkaç ay önce Hüseyin Uzun adında bir uyuşturucu kaçakçısı, polis bağlantılarını açığa çıkaracak diye, gözaltında öldürülmedi mi?

Bir de "terör" sorunu var. Teröre karşı mücadele ettiğini söyleyen İstanbul Valiliği, "Huzur Operasyonları" adı altında tüm İstanbul'da dizginsiz bir terör estiriyor. Şüpheli şahıs diyerek keyfi bir şekilde önüne geleni gözaltına alıp işkenceden geçiriyor. Daha geçtiğimiz haftalarda terörist İstanbul Valiliği ve Emniyet'i, devrimci sendikacı Süleyman Yeter'i gözaltına alıp, işkenceyle öldürdü. Son üç hafta içinde polis tarafından sokak ortasında infaz edilenlerin sayısı bile İstanbul Valiliği ve polisinin terörizmini göstermeye yetmektedir.

Bahar eylemlerini bahane ederek devrimci, demokrat, sosyalist kurum ve kuruluşlar üzerinde gözaltı, baskın, işkence ve talana dayalı bir terör estirilmektedir. 8 Mart, Gazi direnişinin yıldönümü gösterilerinde polis yüzlerce insanı gözaltına alıp işkence yapmış, en son Newroz gösterilerinde halkın üzerine ateş açmış, binlerce kişiyi gözaltına almıştır. Ve tüm bunların hepsi, işçi sınıfı ve ezilen emekçilere karşı bir terör makinası gibi çalışan İstanbul Valiliği ve Emniyeti tarafından tam bir ikiyüzlülükle, "uyuşturucu ve teröre karşı mücadele" olarak sunuluyor.

Bugün "uyuşturucu ve teröre karşı mücadele" genelgesi adı altında yapılan gerçekte işçi sınıfına, emekçilere ve devrimcilere karşı bir karalama ve terör kampanyasıdır. Gerçek terörist ve uyuşturucu kaçakçısı sermaye devleti ve onun kopmaz parçası İstanbul Valiliği ve Emniyeti'dir.

TKİP Kuruluş

Uluslararası durum üze

Dünya gerçekten çok küçülmüş bulunuyor. Yüzyılın başına bakıyoruz, dünyanın henüz büyük görüldüğü, iletişim ve ulaşımın bugünkü düzeyde olmadığı, halklar arası, ülkeler arası ilişkinin bu derece yakınlaşmadığı bir dönemde, marksistlerin dünya olaylarını çok büyük bir dikkatle izlediğini ve değerlendirdiğini görüyoruz. Lenin'in yazıları buna tanıktır. Komintern dönemine bakıyoruz, gerçi bir dünya partisi dönemidir bu, dünya partisinin dünya olaylarını izlemesi zaten normaldir, ama çeşitli ülkelerin komünistlerinin her dönemde dünya olaylarına çok büyük bir ilgi gösterdikleri de bir gerçektir. Bu marksistler payına, 19. yüzyıldan itibaren ticaretin uluslararasılaşması, dünya pazarının oluşması, kapitalist ilişkiler sayesinde halkların ve ülkelerin kaderlerinin giderek birbirine bağlanması maddi zemininde ortaya çıkan bir davranış tarzı oluyor. Daha 1848 devrimleri zinciri oluşmadan önce, Komünist Manifesto, proletaryanın sınıf mücadelesinin biçimi açısından ulusal olsa bile özü itibarıyla uluslararası olduğunu tespit ediyor. Söz konusu olan marksistler olunca, dünya olaylarını yakın bir ilgi göstermek zaten bu enternasyonalist bakışın, proletaryanın kurtuluşunun uluslararası bir dava olduğu ilkesinin bir gereğidir.

Bu sayfalarda yayınlamakta olduğumuz *Parti Programı Üzerine Ön Tartışmalar*'a birkaç sayı için ara veriyoruz. İç ve uluslararası gündem diğer bazı konuları önplana çıkarmamızı bir ihtiyaç haline getirmiş durumda. Balkanlar'a yöneltilen emperyalist saldırı, bu sayıda ilk bölümünü yayınladığımız *Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler* başlıklı konunun devrimci okura bir önce sunulmasını özellikle acilleştirdi.

Parti Programı Üzerine Ön Tartışmalar'ın bu sayfalardaki yayını programın siyasal bölümüne gelmiş durumdaydı. Bu yeni bölümden giriş tartışmaları dışında henüz hiçbir şey yayınlamadığımız için, vermek zorunda kaldığımız birkaç sayılık aranın konunun izlenmesinde bir kopukluk yaratmayacağı inancındayız. Parti programı üzerine tartışma materyalinin henüz ancak dörttebirlik bir bölümünü yayınladığımızı, dolayısıyla konunun (kongreye sunulmuş *Program Taslağı* üzerinden yapılan kapsamlı tartışmalar da dahil) asıl büyük bölümünün halen durduğunu da bu vesileyle okurlarımıza duyuralım-*Red.*

Cihan: Uluslararası durum üzerine Ulaş yoldaşın sunduğu hayli ayrıntılı raporu dinledik. (*Bu rapor okura ayrıca sunulacaktır. -Red.*) Bugünün dünyasındaki gelişmeleri, ilişkileri, bir dizi temel ve taktik etkeni geniş bir olgusal malzemeyle birlikte sunan bir rapor. Bizim, bu olgusal malzemenin sağladığı imkanlardan da yararlanarak, tartışmayı bazı temel noktalar üzerinden toparlamamız ve özellikle politik sonuçları açısından belli bir değerlendirmeye bağlamamız gerekiyor.

Az önceki konuşmamda da söyledim, aslında bir yönüyle bakıldığında, dünyada durumu, uluslararası olayları temel değerlendirmelere konu etmemişiz gibi görünüyor, ama gerçekte öyle değil. Tersine, temel değerlendirmelerimizi alt alta koyduğumuzda, hayli anlamlı bir genel çizgiler tablosu çıkıyor. Az önce sözünü ettiğim temel önemde metinlerin en belirgin özelliği bu.

Bir yıkılış evresinde, 1989 yıkılışını kastediyorum, ortalığın karıştığı, ilişkilerin karmaşılaştığı, düşünce ve inançların sarsıldığı bir evrede, biz, temel önemde noktalarda herhangi bir yanılğı taşımamışız. Bu, marksist dünya görüşüne, onun çağa, çağın temel ilişkisi ve çelişkilerine, temel süreçlerine ilişkin tezlerine, tahlillerine bağlılıktan gelmiyor yalnızca. Elbette bunun sağladığı bir imkan var. Fakat sorun, somutta başarı, bundan öteyedir. Başarı günümüz dünyasına doğru bakmaktan ve her türlü burjuva, küçük-burjuva ideolojik cereyana göğüs germekten kaynaklanıyor gerçekte ve temelde. Ben örneğin '90 yılı başında yapılmış bir değerlendirmeyi bugünün gözüyle baktığımda, hayli anlamlı bulabiliyorum. Herhangi bir ilkesel ya da ideolojik kusur ya da değerlendirme hatası görmek bir yana, o gün bu meselelerin böyle görülebilmesinin bizim payımıza önemli bir başarı

olduğunu söyleyebilirim.

Uluslararası durum değerlendirmesi sözkonusu olduğunda, sorun bizim bir takım değerlendirmelerimizden de ibaret de değil. Çok daha önemli ve anlamlı bir düşünsel-politik etkinlik ve davranış alanımız daha var. Biz siyasal yaşamımız boyunca, daha en baştan itibaren, yaşanmakta olan dünya olaylarına özel bir ilgi gösterdik. Merkez Yayın Organı'mız bunun somut tanıklığını yapmaktadır. Merkez Yayın Organı'mız yasadışı bir yayın organıydı, ama bu yayın organımızı yayın çeşitlenmesine girdiğimiz sonraki aşamaya kadar izlerseniz eğer, orada dünya olaylarının hep yer aldığını, zaman zaman da genişçe yer aldığını göreceksiniz. Dünyada yaşanan her olaya çok yakın bir ilgi gösterdik. Dönem zaten bir yıkılış dönemi, yıkılışın kendi sorunları vardı. Bunun sorunlarına ilişkin tartışmalarımız, tarihsel sorunlara ilişkin değerlendirmelerin ötesinde, *Modern Revizyonizmi Çöküşü* başlığı altında kitaplaştırabildiğimiz hayli büyük bir yekün tutabilmektedir. Düşünün ki bu derleme Haziran '90 tarihi taşımaktadır, yani '89 çöküşünü hemen izleyen günlere aittir. Kaldı ki biz derlemeye dünya olaylarına ilişkin siyasal yazılarımızın tümünü değil, yalnızca Doğu Avrupa'daki gelişmelere ilişkin olanları aldık. *Dünya'da Yeni Düzen ve Ortadoğu* başlıklı derleme de bir yana koyuyorum. Onun da ötesinde, dünyanın çeşitli bölgelerindeki, çeşitli ülkelerindeki olaylara yakın bir ilgi gösterdik. Her aşamada yayınlarımız bunun taşıyıcısı olabildiler. Ve politik yayına geçtiğimizden itibaren de bu çok daha sistematik bir tarzda yapılmaya başlandı ve halen de yapılıyor.

Dünya gerçekten çok küçülmüş bulunuyor. Yüzyılın başına bakıyoruz, dünyanın henüz büyük görüldüğü, iletişim ve ulaşımın bugünkü düzeyde olmadığı, halklar arası, ülkeler arası ilişkinin bu derece yakınlaşmadığı bir dönemde, marksistlerin dünya olaylarını çok büyük bir dikkatle izlediğini ve değerlendirdiğini görüyoruz. Lenin'in yazıları buna tanıktır. Komintern dönemine bakıyoruz, gerçi bir dünya partisi dönemidir bu, dünya partisinin dünya olaylarını izlemesi zaten normaldir, ama çeşitli ülkelerin komünistlerinin her dönemde dünya olaylarına çok büyük bir ilgi gösterdikleri de bir gerçektir. Bu marksistler payına, 19. yüzyıldan itibaren ticaretin uluslararasılaşması, dünya pazarının oluşması, kapitalist ilişkiler sayesinde halkların ve ülkelerin kaderlerinin giderek birbirine bağlanması maddi zemininde ortaya çıkan bir davranış tarzı oluyor. Daha 1848 devrimleri zinciri oluşmadan önce, *Komünist Manifesto*, proletaryanın sınıf mücadelesinin biçimi açısından ulusal olsa bile özü itibarıyla uluslararası olduğunu tespit ediyor. Söz konusu olan marksistler olunca, dünya olaylarını yakın bir ilgi göstermek zaten bu enternasyonalist bakışın, proletaryanın kurtuluşunun uluslararası bir dava olduğu ilkesinin bir gereğidir. Program tartışmaları vesilesiyle bunun üzerinde ayrıntılı olarak ayrıca durduk.

Kongresi Belgeleri

lerine değerlendirmeler/1

Daha o zamandan gösterilmiş bu davranışı 20. yüzyılın son yıllarında bizim göstermemiz son derece olağan. Bunu kendi payımıza, genel planda marksist konumumuz açısından bakıldığında, çok özel bir üstünlük saymıyorum. Ama Türkiye sol hareketine egemen ulusal dargörüşlülük sözkonusu olduğunda, bu apayrı bir önem kazanıyor. Bu topraklarda bizim dünya olaylarına bu kadar yakın ilgi göstermemiz özel bir önem taşıyor.

İşin şurasından bakıldığında bu çok daha özel bir önem ve anlam kazanıyor. Türkçe sapa bir dil, Türkiye'de gençler olarak kültür düzeyi geri, özel olarak sol kesimde kültür düzeyi geri, yabancı dil kullanımı zayıf, dil bilenlerin oranı çok çok düşük. İletişim araçları üzerinde tekellerin tam bir hakimiyeti var. Dolayısıyla dünya olayları ancak çok sınırlı bir biçimde, ancak çok sınırlı bir biçimde ve eksikliğine eksik ve çarpıtılmış olarak yansıyabiliyor, bu kere olaylar, gelişmeler hiç yansımayabiliyor. Bu açıdan bakıldığında, '94 Türkiye'si '70'lerin Türkiye'siyle kıyaslanmayacak kadar geri bir noktada. '70'lerde günlük yayın organlarının düzenli dış sayfaları oluyordu ve bu sayfalarda genişçe haber bulmak mümkündü, şimdi bu da mümkün değil. Bir günlük gazeteye bakıyorsanız, özel bir olay yoksa, büyük çarpıcı bir gelişme olmamışsa, dünya olaylarıyla ilgili sistematik bir sayfa yayını göremiyorsunuz. Tekeller Türkiye'de de toplumsal yaşamın tüm öteki alanlarında olduğu gibi iletişim üzerinde de tam bir tekel kurdular. Neyi uygun görüyorlarsa, ne kadar uygun görüyorlarsa onu yansıtıyorlar ve elbetteki kendi yorumlarıyla, çarpıtılmış biçimde yansıtıyorlar. Böyle olunca, dünyayı kendi imkanlarıyla izlemek çok daha özel bir önem kazanıyor devrimci siyasal hareketler için.

Devrimci akımların bunu çok yapamadığını biliyoruz. İşin ilginç yanı, devrimci saflarda dünya olaylarına belirgin bir ilgisizlik de var. Biz büyük bir emekle her hafta dört sayfalık bir dış dünya düzenliyoruz, ama bunun bizim saflarımızda da ne kadar özel bir ilgiyle okunabildiği konusunda benim tam bir fikrim yok. Bazı işaretler bizim saflarımızda bile bu konuda bir zaafiyet olduğunu gösteriyor. Bunu anlamak mümkün değil. Türkiye'deki olaylar insanın gözü önünde geçiyor, onu toplumun bir bireyi olarak iyi-kötü izleyebiliyoruz. Bizim kendi siyasal kültürümüz, kendi dilimiz, kendi toplumsal ilişkilerimiz içinde yaşanan olaylar bunlar. Ama dünya böyle midir? Dünyanın küçüldüğü, ülkeler arası ilişkilerin yüz yıl öncesine, elli yıl öncesine kıyaslanamayacak kadar içiçelik kazandığı, halkların kaderinin bu açıdan her zamankinden çok birbirine bağlandığı, dahası dünyanın emperyalist efendilerinin ulaşım ve iletişim alanındaki dev gelişmelerin imkanlarıyla dünyayı gündelik olarak kontrol etmeye başladıkları bir evrede, artık şu veya bu ülkede, şu veya bu bölgedeki olaylara doğrudan polislik yapma hakkını kendilerine meşru bir hak olarak görebildikleri bir evrede, dünya olaylarına ilgisizlik olacak şey değil. Örneğin benim bir yayın

organında ya da kendi yayınlarımızda öncelikle okuduğum yazılar birçok durumda dış yazılar olabiliyor. Çetelere ilişkin yazılmış herhangi bir yazı benim için çok öncelikli olmayabiliyor. Çeteler olgusunu yakından bildiğim ölçüde, olsa olsa bu konu gazetede ne kadar başarıyla verilebilmiştir, bu açıdan bu yazıyı okurum. Ama örneğin Rusya'da bir işçi hareketi, Çek Cumhuriyeti'nde bir genel grev, bunlar çok önemli olaylar, bir devrimci için merak edilmesi, dikkatle okunması, bir fikir edinilmesi gereken olaylar. Devrimci olduğumuzu söylüyoruz, bir devrim gerçekleştirmeyi umuyoruz. Peki bu devrimi dünyayı anlamadan gerçekleştirmek mümkün müdür?

Dünyayı anlamayı burada özel bir anlamda, dünyadaki güncel gelişmeleri izlemek ve anlamak anlamında kullanıyorum. Bugün emperyalizm her yere müdahale etme hakkını kendinde buluyor. Basit bölgesel sorunlara, iç çelişiklere bile müdahale ediyor. Bir toplumsal devrime ise, hiç kuşku yok, bütün kuvvetiyle ve en azgın bir biçimde müdahale edecektir, ya da etmek isteyecektir. Kendine müdahale edecek kuvvetler hakkında, halkların buna karşı direnme gücü, biçimleri, olanakları hakkında, çeşitli ülkelerdeki devrimci mücadeleler hakkında bir fikri olmayan, bunları değerlendirmeyen ve bunları kendi devrimi açısından hesaba katmayan devrimcilerin devrimcilik hedefinin bir ciddiyeti olabileceğini zannetmiyorum. Bugünkü Yugoslavya iyi-kötü kişiliği olan bir ülkedir, güçlü kültürü, tarihi olan bir ülkedir, böyle bir ülkeye emperyalistler her gün, ya bizim dediğimizi yaparsın ya da biz sana basbayağı müdahale ederiz, askeri müdahale yaparız, diye tehditler savurabiliyorlar. Kaba güç tehditlerini gündeme getirerek ve onu yer yer filli durumlara vardırarak müdahale etme hakkını kendilerinde görebiliyorlar. Bir devrim durumunda bunu haydi haydi yaparlar, bir devrim boğazlamak için ellerinden gelen herşeyi yaparlar.

Dolayısıyla bu çağda daha şimdiden dostu ve düşmanı tanıma işini enternasyonal bir boyutta ele almak gerekiyor. Yoldaşlar akşam Chiapas gerilla hareketinden söz ettiler. Chiapas gerilla hareketi, yani Meksika'nın en geri bölgelerindeki bir sosyal mücadele, bir köylü hareketi bile dünyayla ilişkileri, Türkiye'nin modern olma iddiası taşıyan siyasal akımlarından daha ciddi bir biçimde ele alabilmiştir. Onlar daha ilk andan itibaren dünyayla internet bağlantısı kurarak, kendi

durumlarını anlatmak yoluna gittiler. O bölgesel hareket, o yerel kırsal hareket dünyanın gündemine etkin bir biçimde girdi. Bu, yaptıkları beklenmedik çıkışın sarsıcı etkisinin yanısıra, aynı zamanda onların kendi öz iletişim ve enformasyon çabalarıyla oldu.

Biz burada bir kongre platformundayız. Genel olarak örgütümüzün, onun militanlarının, sempatizan çeperinin, bunun ötesinde etkileyebildiğimiz emekçi kesimlerin dünya olaylarına ilgisizliğinin kırılması, bunun sağlam bir ideolojik perspektif ve bu çerçevede bir pratik ilgi olarak gerçekleşmesi için sistemli bir çaba harcamak durumundayız. Mesela açık alanda dış sayfalar fazla oluyor diyenler olabildi bir ara. Bu aklın alacağı bir şey değil. İç olaylar üzerine bir sürü boş laf yazılması problem edilmiyor da, dünyada şu veya bu gelişmenin özünü ve bilgisini veren yazılar tartışma konusu edilebiliyor, üstelik bunu sözde akıllı geçinen bazı insanlar gündeme getirebiliyor. Böyle bir bakışın olduğu yerde insanlara onu okutmak, insanların dünya olaylarına ilgisini sürekli bir biçimde güçlendirmek tutumu hiç olmaz.

Anti-emperyalizm tartışmaları sırasında hatırlatılan bir nokta var, ki bu oldukça önemli. Bizi emperyalizme karşı mücadeleyi küçümsemekle suçlayanlara verilmiş bir yanıt bu. *Bağımsızlık ve Devrim* kitabının birinci bölümüne bakarsanız, orada biraz ince bir alay ve iğneleme de var. Emperyalizme karşı mücadele herşeyden önce emperyalizmin dünya ölçüsündeki etkinliklerine karşı mücadeledir. Kendi yayınlarında dış politika sayfasını bile beceremeyen, dünya olaylarını bile izleyemeyen, emperyalizmin dünyanın şu veya bu bölgesinde ne yaptığını, nasıl yaptığını, niye yaptığını anlamak, değerlendirmek ve buna karşı bir tutum geliştirmek yeteneği bile göstere-meyen akımların bizi emperyalizme karşı mücadeleyi küçümsemekle suçlamaları, yalnızca tebessümle karşılanabilir. Bu gerçekten de böyle. Türkiye'de emperyalist dünya sistemini, emperyalizmin bugünkü

Bugünkü Yugoslavya iyi-kötü kişiliği olan bir ülkedir, güçlü kültürü, tarihi olan bir ülkedir, böyle bir ülkeye emperyalistler her gün, ya bizim dediğimizi yaparsın ya da biz sana basbayağı müdahale ederiz, askeri müdahale yaparız, diye tehditler savurabiliyorlar. Kaba güç tehditlerini gündeme getirerek ve onu yer yer filli durumlara vardırarak müdahale etme hakkını kendilerinde görebiliyorlar. Bir devrim durumunda bunu haydi haydi yaparlar, bir devrim boğazlamak için ellerinden gelen herşeyi yaparlar.

Dolayısıyla bu çağda daha şimdiden dostu ve düşmanı tanıma işini enternasyonal bir boyutta ele almak gerekiyor.

gücünü ve etkinliğini en çok ciddiye alan, emperyalist güç odaklarını devrimin önündeki en büyük engel olarak gören, gündelik siyasal yaşamında buna uygun bir ciddiyetle hareket eden bir numaralı siyasal hareket olduğumuzu düşünüyorum ve pratiğimizi, dünya olaylarını izleme, onları yorumlama ve onlardan politik sonuç ve görevler çıkarma çabamızı buna kanıt olarak gösteriyorum.

Öte yandan, dünyadaki gelişmeler üzerine yapılmış temel değerlendirmelere bakıldığında, hareketimizin daha başından itibaren bir takım temel süreçleri, ilişkileri, eğilimleri, gelişmelerin yönünü doğru tespit ettiğini rahatlıkla görebiliyoruz. Örneğin *Dünya'da Yeni Düzen ve Ortadoğu* başlıklı derlemenin girişinde kısa bir makale var, "90'lı Yıllara Girerken Kapitalist Dünya" başlığını taşıyor. İki gazete sayfalık bir *Ekim* başyazısıdır, Ocak '90 tarihi taşıyor. Toplantıya gelmeden göz attım, temel noktalar iyi bir biçimde vurgulanmış burada. Doğu Bloku'ndaki gelişmelerin dünyanın '89 yıkılışını izleyen dönemki tablosunda ne gibi sonuçlara yolaçacağı üzerinde net değerlendirmeler var. Bugünün dünyasına baktığımız zaman, bir; temelde bir iktisadi bunalım var, bu bunalımın başlıca özellikleri bu değerlendirmede var. İki; emperyalistler arası çelişkilerin daha '70'li yılların başından itibaren iktisadi ve ticari cephede kendini gösterdiği, diğer yandan politik alana da kaydığı (ki bu Almanya-Fransa ilişkileri üzerinden vurgulanan bir nokta) değerlendirmesi var. Sovyetler Birliği'nin varlığı koşullarında çelişkilerin siyasal ve askeri alana kaymadığını, Varşova Pakti olgusunun bunu dizginlediğini, ama Doğu Avrupa'daki yıkılışın ardından artık çelişkilerin önündeki engellerin de kalktığını ve yeni dönemde emperyalistler arası mücadelenin kızışacağını söylüyoruz. Daha '90 yılında söyleniyor bunlar.

Başka ilginç gözlemler var. Örneğin, "Amerikan emperyalizmi klasik sömürgecilik yöntemleriyle şu veya bu ülkeye müdahale etme gücü ve üretimi bulabiliyor kendinde" deniliyor orada. '90 yılında söyleniyor bu. Yani Somali'den, Bosna'dan, Kosova'dan çok çok önce... Emperyalizmin yeni dönemde klasik sömürgecilik yöntemleriyle problemleri gördüğü ülkelere müdahale edeceği vurgulanıyor. Irak krizinden önce söyleniyor bu. Biliyorsunuz, yıkılış dünya ölçüsünde büyük bir milliyetçi-ırkçı dalga yarattı, halklar birbirine düşman edildi, kırdırıldı. Ulusal boğazlaşmalar '90'lı yılların yaygın tablosu haline geldi, özellikle de yıkılışı yaşayan bölgelerde. Salt orada da değil, Afrika'da da yaşanıyor bu. Tutsiler, Hutular vb. kabileler birbirlerine boğazlatılıyor. Mesela bunlar da bu değerlendirmede var. Örneğin deniliyor ki, "tekellerin Avrupa'sında ırkçılık, faşizm ve yabancı düşmanlığı bizzat tekellerin sistemli desteğiyle sürekli güçleniyor. Emperyalistlerin de kıskırtmasıyla geri ülkeler arasındaki mahalli anlaşmazlıklar ve çatışmalar çoğalıyor. Dünyada gerici-şoven bir milliyetçi dalga yayılıyor."

'90'ların dünyasını yaşamış insanlar olarak bugün çok alışılmış bir tablo oluşturuyor bu söylenenler. Ama, dikkatinizi çekerim, bu daha '89 sonunda, yeni yıla girerken kaleme alınmış bir değerlendirme, bu açıdan hayli önemli ve anlamlı.

Bugünkü tablo nedir? Bugünkü tablo nedir sorusunu yanıtlamaya girişip girişmemekte biraz zorlanıyorum. Zira metinleri sizlere yeniden sunulmuş eski değerlendirmelerde bu fazlasıyla var. Ancak bu değerlendirmelerin özü, temel noktaları tekrarlanabilir. Ulaş yoldaş uluslararası durum üzerine raporunda bugünkü krizi olgusal malzemeye de besledi. Ben, yoldaşın raporuna değinmişken, şunu söyleyebilirim: Zaman zaman yoldaşlar; dünya kapitalizminin yeni gelişme düzeyi, bu düzeyin ortaya çıkardığı yeni ilişkiler, yöntemler, sorunlar nelerdir, bunları incelemek çok önemli değil midir? türünden sorular sorabiliyorlar. Program üzerine ön tartışmaların başlangıç

Dünya kapitalist sisteminde '70'lerin sonundan itibaren başlayan bir iktisadi bunalım var. Doların dünya para sistemi içindeki egemenliği '60'ların sonunda son buldu. İkinci emperyalist savaş sonrasında beri resmen de dolara endeksli bir sistem vardı, bu sistem çöktü. Çünkü Amerikan emperyalizmi bir sürecin genel birikimleri, artı Vietnam savaşının biriktirdiği fatura ve bu faturanın dolar basarak karşılanması, dolara bağlı uluslararası para sisteminin sonunu getirdi.

evrelerinde de karşılaştık bu tür sorularla. Yoldaş raporunda çeşitli yeni olguları ve bunların anlamının sınırlarını çok sade bir biçimde ortaya koydu. Bizim temel değerlendirmelerimize bakılırsa, bu olgusal malzemeyi kucaklayan çok şey var orada. Kapitalizmin yeni yöntemleri olarak sunulanların çoğu, son yirmi yılda tam da kapitalist ekonominin bunalımıyla birlikte gündeme getirilmiş krizi yönetme politikasının bir uzantısı olan uygulamalardan başka şeyler değil. Esnek üretim de, özelleştirmeler de yeni bir yöntem. Bunlar kriz yönetim politikalarıdır aynı zamanda ve bizim erken tarihli değerlendirmelerimiz buna fazlasıyla değiniyor. Ekonomik bunalımın yalnızca bunun faturasını emekçi sınıfların sırtına yıkmaya yolaçmadığı, yanısıra emperyalist burjuvazinin bunu ekonomide yeni bazı yapılanmalara geçişin vesilesi haline getirdiği de belirtiliyor. Gerçekten de son yirmi yıllık dönemde burjuvazi, üretimin daha da rasyonalleştirilmesi, esnek üretim vb. gibi bunalımın riskini, yükünü, tahribatını kendi cephesinde en aza indirecek bir dizi önlemleri gündeme getirdi ve yeni diye sunulanların hiç değilse bir kısmı bunlardan oluşmaktadır. Mesela klasik sektörleri tasfiye ediyorlar. Neden? Bu maliyeti düşürmenin ve bunalımın yükünü hafifletmenin bir parçası. Örneğin Almanya ülkesindeki kömürü işletmekten vazgeçiyor, Polonya'nın kömürünü getiriyor. Çok çok daha ucuza, daha az maliyete getiriyor. Sanayi için daha kârlı bir girdi maddesi oluşturuyor. Bu arada onbinlerce kömür işçisinin işsiz kalması ise emperyalist tekellerin unruhunda değil.

Konferans hazırlık sürecinde, program üzerine ön tartışmalar vesilesiyle de çok tartışıldı, ama gene de bir çarpıcı olgu olarak belirtmek istiyorum. Deniliyor ki, artık kapitalizmin yapısı değişiyor, artık bildiğimiz türden klasik kol gücünün sanayideki payı azalıyor vb. Oysa gerçekleşen ne? Bunalım patlak veriyor, bazı sanayi kollarını başka yerlere aktarıyorlar, ki bu Ulaş yoldaşın fabrikaların ya da üretimin transferi dediği olgu. İşte bu da krizi yönetme politikasının bir parçası oluyor. Kendi ülkesinde artık dünkü sosyal kazanımlarla, yüksek ücret düzeyiyle üretim yapmak işine gelmiyor. Bunu başka yerlere aktardığı zaman, hem daha ucuza getirmiş oluyor, hem de bunalımdan etkilediği anda o üretimi kısıtlamak, daraltmak onun için çok daha imkanı hale geliyor. Ve bu üretim birimleri transferi arttığı, geri ülkelere doğru kaydırıldığı ölçüde, metropollerde sanayi işçisinin toplam çalışanlar içindeki oranı görece olarak azalıyor, hizmet istihdam oranı ise tersinden artıyor. Neden? Çünkü o idari ve teknik yönetim işlerini, işin o ince teknik yanını, deyim uygunsa kafa emeği yanını kendi tekelinde tutuyor emperyalizm. Bu, bilimi, tekniği, üretimin yönetimini, planlanmasını kendi tekelinde tutması anlamına geliyor. Bence İstanbul'daki bir takım fabrikaların Anadolu'ya kaydırılması Türkiye'deki sanayi işçisi sayısını ne kadar azaltıyorsa, emperyalist metropollerden bağımlı ülkelere fabrika aktarımı da dünyada işçi sınıfının sayısını ve oranını o ölçüde azaltıyor. Bazı klasik sanayi dalları dünyanın geri bölgelerine kaydırıyorlar, çok değişik avantajlar-

dan dolayı. Böylece oradaki sanayi işçisi sayısını ve dolayısıyla oranını artırmış oluyorlar. Dünya kapitalist ekonomisinin toplamı içinde işçi sınıfının sayısal gücü sürekli olarak artıyor. Metropollerdeki nispi azalma bağımlı ülkelere çok daha yüksek oranlarda bir artış olarak yansıyor.

Tekrar ediyorum, genel bir tablo sunmakta biraz tereddüt taşıyorum, zira bu tablo halihazırdaki değerlendirmelerimizde çok iyi bir biçimde zaten var.

Dünya kapitalist sisteminde '70'lerin sonundan itibaren başlayan bir iktisadi bunalım var. Doların dünya para sistemi içindeki egemenliği '60'ların sonunda son buldu. İkinci emperyalist savaş sonrasında beri resmen de dolara endeksli bir sistem vardı, bu sistem çöktü. Çünkü

Amerikan emperyalizmi bir sürecin genel birikimleri, artı Vietnam savaşının biriktirdiği fatura ve bu faturanın dolar basarak karşılanması, dolara bağlı uluslararası para sisteminin sonunu getirdi. Bu, ABD hegemonyasının sarsılmasının iktisadi alandaki en simgesel göstergesiydi. Dikkat ediniz, ekonomik bunalımın ilk belirtilerinin ortaya çıkması ile ABD'nin dünya emperyalist sistemi üzerindeki hegemonyasının sarsılması üstüste düşüyor. Yirmibeş yıllık bir bunalım yaşanıyor, bir iktisadi durgunluk dönemi bu aslında. 20. yüzyıl bunalımları incelenmesi gereken bir konu. Bunalımların dinamikleri ve karakterleri kendine özgülük taşıyabiliyor. Gerçi iktisat tarihçileri 1873'le başlayıp 1895'e kadar süren bir uzun süreli durgunluk-tan söz ediyor ve örneğin bugünkü bunalımı o bunalımla kıyaslayabiliyorlar. Demek ki daha 19. yüzyılda yirmi sene sürebilen ve bu süre içinde genel iktisadi çöküşe varmayan bir durgunluk yaşanabilmiş. (Engels 1878 tarihli ünlü eserinde her on yılda bir tekrarlanan iktisadi bunalımlar diyor. Buna kendinden önceki zaman dilimleri içerisinde baktığında haklıdır ama, kendi eserini kaleme aldığı dönemdeki bunalım hiç de on senelik bir çevrimin başladığı ya da bittiği bir nokta olmuyor. 1895'e kadar bunalımın sürdüğü iktisat tarihçileri tarafından dile getiriliyor.)

Bugün yaşanan dünya ölçüsünde genel bir durgunluktur. 20-25 yıl süren genel bir yükselişin ardından gelen genel bir durgunluk bu. Belli yıllarda daralmalara belli yıllarda genişlemelere yol açıyor, ama döneme toplamında baktığımızda, durgunluğun egemen olduğunu görüyoruz. Bu daralmalar zaman zaman acaba çöküşe mi gidiyor sorusunu gündeme getirebiliyor. Örneğin '87 borsa çöküşünde, '89 borsa çöküşünde, ve son olarak şimdiki borsa çöküşlerinde bu soru tekrar tekrar gündeme geldi. Bu durgunluk atlatılamadığı gibi, bir çöküşe yol açabileceği konusunda özellikle son borsa krizleriyle birlikte çok ciddi kaygılar da oluştu. Bugünkü gazetelerde okudum, Amerika'da OECD ve IMF yöneticileri, bir uluslararası toplantıda, bu gerçekten önceki dönem-kilere hiçbir biçimde benzemiyor ve çok vahim sonuçlar yaratabilecek gibi görünüyor, diye biliyorlar. Bizzat emperyalizmin ekonomi yöneticileri, uzmanları bunu böyle söyleyebiliyorlar.

Bu bunalımın Türkiye için apayrı bir önemi var. Türkiye'de ekonomiden sorumlu bakanlar, bizzat başbakan, TÜSIAD, birkaç gün önce yaptıkları değerlendirmelerde, durum çok vahim, buna iyi hazırlıklı olun, bu bunalım '99'da büyük bir etki yaratacak, '94'ü aşan sonuçlar yaratacak, bunun büyük bir faturası olacak, toplum üzerine düşen faturayı ödemeye hazır olmalıdır, demek durumunda kalabiliyorlar. Hatta kimileri, '99 yılında seçim olacak, ama 2000 yılında yeni bir seçim daha gerekecek, çünkü '99 yılında faturayı kitlelere ödeten hükümet bunun ardından artık dayanamayacak, değerlendirmesini bile yapabiliyorlar.

Bu türden kaygılar bu seferki krizin gücü ve etkisi konusunda bir fikir veriyor. Geçen sene başladı, Japonya'yı, Rusya'yı dolaştı, Latin Amerika'yı içine aldı ve yakında Amerika üzerinden Avrupa ve

Türkiye'ye gelecek, deniliyor. Bu dünyada genel bir ekonomik çöküşe varabilecek mi? Olayı çok ayrıntılı izleyemediğimiz, yakından bilemediğimiz için, ayrıca bir dizi karmaşık etkene dayalı olduğu için çok şey söyleyebilecek durumda değiliz. Ama kapitalizmin temellerinin çürüklüğünü göstermeye bu kadarı bile fazlasıyla yetebiliyor. Bizzat emperyalist uzmanlar, bizzat bazı etkili burjuva ekonomi dergileri bile, bunun bir çöküşe yol açabileceğini, böyle çok ciddi bir tehlike olduğunu belirtmek durumunda kalabiliyorlar.

Bu krizin bu kadar uzun sürmesi ve hala bir çöküşe varmamasının gerisinde, krizi yönetme politikaları denilen politikalar, emperyalistlerin bu konuda sağladığı başarı da var hiç kuşkusuz. Bir kez, krizin ağırlaşması ve hızlı bir çöküntüye yolaşması çoğu kere rekabetle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Kapitalist dünya bir anarşi dünyasıdır. Özel mülkiyet temeli üzerinde ve tekeli altında, bilinmeyen bir pazara, bilinmeyen bir alıcıya durmadan üretmektir ve zaten aşırı üretim bunalımının temeli, mantığı buradan doğmaktadır.

20. yüzyıl, tekeller yüzyılı, özellikle onun bugünkü safhası iki sonuç yarattı.

Birincisi, savaş sonrası dönemde Sovyetler Birliği önderliğinde oluşan kampa ve dünya halklarına karşı emperyalist dünya kendi iç bütünlüğünü kurdu. Bu sadece karşı güce karşı bir kamplaşma değildi. Savaş bir takım ülkeleri yıkıma götürdü, öteki bir kısım ülkeleri tüketti, ABD tartışmasız hegemonya kuracak bir kuvvet olarak ortaya çıktı. Bu durum bir zorunluluk olarak öteki emperyalist devletleri ABD hegemonyası altında birleştirdi. Dolayısıyla, bunalımın başladığı dönemde, iktisadi-ticari rekabet kendini belli ölçülerde göstermiş olmakla birlikte, hala kendi iç birliğini koruyabilen bir emperyalist dünya tablosu vardı. Bu, emperyalist devletlere, krize müdahalelerde birlikte davranabilme imkanı yarattı. Biz '90'lı yılların hemen başında, artık bu imkanın ortadan kalkmakta olduğunu söylemeye başladık ve gelişmeler giderek bizi doğrulamaktadır. 1. Genel Konferansımızın bildirisinde bile bu meseleye açık-seçik bir vurgu vardır. Konferansın konuya ilişkin temel değerlendirmelerinde ise, bu, önceki tarihi dönemlerle kıyaslama ve Doğu Bloku'nun dağılması, emperyalist rekabet ve kutuplaşmanın tüm engellerinden kurtulması çerçevesinde ortaya konulup irdeleniyor. Yakın zamana kadar bu birlikte davranma, dolayısıyla krizin etkilerine karşı ortak tedbirler alma imkanı vardı, ama gelinen yerde bu imkan giderek azalıyor, bu ise krizin yıkıcı etkilerini çoğaltacaktır, deniliyor. Birinci imkanı buydu, '70'li ve '80'li yıllarda bu imkanı kullandılar ve bu krizin etkilerini hafifleten bir rol oynadı.

İkinci önemli imkan ise, her zaman olduğu gibi bunalımın yükünün belli mekanizmalarla geri ülkelere aktarılmasıydı. Bunun ne olduğunu, nasıl gerçekleştiğini, nelere yol açtığını, metropol kapitalist ülkeyi bir parça rahatlatırken bağımlı ülkelere nasıl bir iktisadi ve toplumsal yıkıma yol açtığını ise biliyoruz. Fakat bu yükü yalnızca bağımlı ülkelere aktarmanın da sonu çoktan geldi. Artık bizzat emperyalist ülkelerin işçi sınıfı ve emekçileri de günden güne ağırlaşan bir fatura ödüyorlar. İşsizlik emperyalist ülke emekçilerinin bugün en büyük kabusu artık.

Bunalım bir aşırı üretim bunalımıdır. Bu çoğu kere sadece meta fazlalığı, yani depoların dolması olarak anlaşılıyor. Klasik dönemde, gerçekten sanayicinin küçük bir fabrikatör ya da birkaç fabrikaya sahip bir kapitalist olduğu dönemlerde bu böyleydi. Ama tekeller dönemi böyle değil. Tekeller aslında kapitalizmin bağrında planlı ekonomie geçişin de bir örneğidir. Ama bu tekeller şahsında, her bir tekelin kendi üretim sınırları içerisinde böyle, yoksa ekonominin toplamı içinde değil. Tekeller daha 20. yüzyılın

Tekeller arası evlilikler rekabette üstünlük sağlamak ya da varolan üstünlüğü korumak kadar, bunalımın yıkıcı etkilerini göğüslemek, en aza indirmek ihtiyacının da bir ürünü. Tekel birleşmelerinde bunun da belirgin bir payı var. Taşeronlaştırma, üretimi bölme, üretimi geri ülkelere aktarma vb.'nin rolü var. Örneğin, üretimin parçalanması nedir? Asıl değeri üreten, dolayısıyla asıl kârı yaratan bölümleri kendi tekeline almak kaydıyla, üretimin bütün öteki yan kollarını, angarya gerektirenleri, kâr oranı fazla olmayanları parçalayıp daha küçük şirketlere bırakmak ya da ülkeler söz konusu olduğunda bağımlı ülkelere aktarmaktır.

başında uluslararası çapta üretim, pazarlama ve hammadde üzerinde planlamalar yapabiliyorlar. Karteller oluşturarak, hammadde kaynaklarının kullanımı, pazarın denetimi ve paylaşılması üzerinde anlaşabiliyorlar.

Tekelci ekonomi sosyalizmin önkoşuludur, bizzat planlama üzerinden de onun maddi koşullarını yaratır. Dev tekel aygıtları planlı ekonomiye nasıl geçilebileceğinin mekanizmalarını şimdiden vermekteler. Sosyalizm ne yapacaktır? Bir, tekeller arası rekabeti de ortadan kaldırarak, genel bir planlamaya geçebilecektir. İki, bunu kapitalist özel mülkiyetin zincirlerinden kurtaracaktır. Ulaş yoldaşın önündeki tablolara bakıyoruz, bir Ford tekelinin Türkiye'nin gayri safhi milli hasılası kadar cirosu olduğunu görüyoruz. Ama Ford kendi içinde homojen bir tekel. Yani kendi planlamasını Türkiye'den çok daha iyi yapabilecek, yönetebilecek kadar örgütlü bir tekel. Neden? Çünkü Türkiye en azından dışa bağımlı, çeşitli sınıflardan oluşuyor, bir sürü karışık etkenin etkisi altında. Oysa Ford tekeli, bu uluslararası dev şirket kendi içinde homojendir. Mülkiyet onun, sermaye onun, güç onun, planlama onun... Onu zorlayan ne? Karşı tekellerin rekabeti olsa olsa. Bu ona krizi kontrol etmede geniş imkanlar, mekanizmalar sağlıyor.

Osman: Krizi kontrol etmede son tekeller arasında gerçekleşen antlaşmaların da belli bir rolü var.

Cihan: Tekeller arası evlilikler rekabette üstünlük sağlamak ya da varolan üstünlüğü korumak kadar, bunalımın yıkıcı etkilerini göğüslemek, en aza indirmek ihtiyacının da bir ürünü. Tekel birleşmelerinde bunun da belirgin bir payı var. Taşeronlaştırma, üretimi bölme, üretimi geri ülkelere aktarma vb.'nin rolü var. Örneğin, üretimin parçalanması nedir? Asıl değeri üreten, dolayısıyla asıl kârı yaratan bölümleri kendi tekeline almak kaydıyla, üretimin bütün öteki yan kollarını, angarya gerektirenleri, kâr oranı fazla olmayanları parçalayıp daha küçük şirketlere bırakmak ya da ülkeler söz konusu olduğunda bağımlı ülkelere aktarmaktır. Bu aynı zamanda bunalımın etkileri karşısında tekellere kapanma esnekliği de yaratıyor. Bunalım taşeron firmaları çok rahat vurup dağıtabiliyor, ama tekel bu sayede kendini bunalımın etkilerine karşı korumada, belli önlemlerle savuşturmada daha özel imkanlara kavuşuyor.

Bu gerçekten bir özel müdahaledir. Bu resmen de böyle değerlendirilerek yapılıyor. Böylece bu önlemlerle işçi sınıfının gücü ve birliği zayıflatılmış, onun örgütlülüğü de dağıtılmış oluyor. Burjuvazi sınıf mücadelesinin deneyimleri ışığında iş örgütlenmesinde, üretim sürecinin örgütlenmesinde bir dizi yolu, yöntemi, tercihi kullanıyor. Kârı azamileştirmek, riski en minimum düzeye indirmek, sınıf mücadelesinin imkanlarını mümkün mertebe daraltmak, vb. bir dizi şeyi gözeterek, bu önlemleri alıyor. Burjuvazi bu açıdan 20. yüzyılın bütün deneyimini, hatta son ikiyüz yılın deneyimlerini kullanarak davranıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Akşam yoldaş bir başka konuda, ordu meselesi üzerinden de, buna çarpıcı bir örnek verdi.

Ama temel sorun çözülüyor. Tüm bunlar yalnızca yavaşlatıcı etkenler. Zaman kazanıyor, ama bu süreçte yıkıcı etkiler birikiyor birikiyor ve bu bir genelleşen uluslararası bunalım olarak patlak verebiliyor. Sözü ettiğim mekanizmalar emperyalist metropollerin kendi iç üretim yapılarını uluslararası düzeyde ayarlamasıyla ilgili. Ama başka sorunlar da var. Az önce aşırı üretim sadece meta fazlalığı değil, temelde sermaye fazlalığı demektir, demiştik. Nedir sermaye fazlalığı? Sermaye bollaşır, ama kâr oranları düştüğü için bu sermayeyi yatırmak yoluna gidilmez. Ekonominin büyüebilmesi için bu sermayenin yatırılabilmesi lazım, ama sermaye yatırımdan kaçıyor,

zira kâr oranları sürekli düşüyor, yatırım sermaye için kârlı olmaktan çıkıyor ve bu onu yatırımdan alıkoyuyor. Fakat bu sermayenin bir biçimde de değerlendirilmesi gerekiyor. Sermayeyi bankaya istifleterek kapitalistin kâr etmesi mümkün değil. Ona kârlı alanlar bulmak zorunda. İşte mali alana, spekülasyon alana kayış, büyük borsa oyunları vb.'nin gerisinde, sermayenin kendine yeni bir kârlı yaşam alanı bulma eğilimi var. Bu yapay bir canlılık da yaratıyor ekonomide. Alımlar, satımlar, vb... İşin bir de böyle bir cephesi var. Spekülasyonlara dayalı bu geçici ve sahte canlılığın faturası ise daha sonra çok daha yıkıcı etkilerle gündeme gelebiliyor. Bu yolla önden yıllar kazanıyor, ama böylece yılları aşan bir yıkımın da zemini döşenmiş oluyor.

Daha da önemli bir nokta var. Kâr oranları düştüğü ölçüde sermaye yatırımdan kaçıyor, ama bu bir sermaye fazlalığı olarak da birikiyor. '70'li yıllarda dünya ölçüsündeki büyük borçlanma olayının gerisinde bu var. Bir taraftan metropollerde yığılı bir sermaye var, üretime kolay kolay akmıyor, çünkü üretim yeterince kârlı değil. Ama öte yandan kredi ihtiyacı içinde olan bir dizi bağımlı ülke var. Kısa vadeli borçlanmalar Türkiye'de de 1970'li yıllarda gündeme geldi. Uluslararası bankalar yeterince kârlı olmadığı için üretimden kaçan ve biriken sermayeyi çok ağır koşullarda bağımlı ülkelere borç olarak veriyorlar. Bu, yeterince kârlı olamadığı için üretimden kaçan sermayenin kâr elde edebileceği bir alana akabilmesi demektir. Bir değerlendirme imkanı bulabilmesi demektir. Bu, bunalımı hafifleten bir etki yaratıyor. Bu borçlar verildi, ama '70'li yılların sonu-'80'li yılların başında, dünya ölçüsünde İMF reçeteleri dayatılarak, bunlar eşliğinde verildi. Bu reçeteler bizim ülkemizde ve birçok ülkede askeri rejimlerle uygulandı. Ve mali polis olarak İMF, bunları tahsil edilebilmesinin koşullarını da dayatıyor bu toplumlara. Dışa açık ekonomiler, dışa açılma, uluslararası pazara açılma, bizim ülkemizde de bu böyle sunuldu. Bu nedir? Ucuza üretilen her malı, her değeri uluslararası pazarda pazarlamak, oluşan döviz de borç ödemeleri için kullanmak anlamına geliyor. Siz kendi temel gıda maddelerinizi içerde tüketmeyip dışarıya satıyorsunuz. Kuşkusuz satılabilen şeyler için bu böyle; yoksa öyle geniş bir uluslararası pazar da yok, tersine daralan bir pazar ve pazarda dünya ölçüsünde dışa dış, kıran kırana bir savaş da var. Ama maliyeti en ucuz olan, emperyalist ülkeler üretmeyi zaten tercih etmediği işkollarına ağırlık verdirerek sizi güya uluslararası piyasaya açıyorlar. Oluşan döviz kaynaklarıyla da siz borcunuzu, ya da borcunuzun faizini ödüyorsunuz. Emek-yoğun sanayilerde kölece ücret sayesinde maliyeti en alt düzeye indirdiğiniz ölçüde çok ucuza satmış oluyorsunuz, emperyalist metropoller buradan da ayrıca kazanıyorlar, vb. Karmaşık ve özel olarak incelenmesi gereken bir sorun. Ama şu kadarı yeterince açık: Gelinen yerde artık deniz bitiyor.

(Devam edecek...)

Emperyalist ittifak Balkan haklarının başına bomba yağdırmayı sürdürüyor

NATO, kanlı ellerini Balkanlar'dan çek!

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından dünyanın tek egemeni olduğunu haydutça saldırılarla halklara göstermeye kalkan ABD emperyalizmi daha 10 yıl geçmeden bütün dünyayı cehenneme çevirdi. Önce Ortadoğu'daki egemenlik savaşı için Kuveyt bahane edildi. Şimdi ise Kosova'nın 1.5 milyonluk Arnavut nüfusu bahane edilerek Avrupa'nın göbeği savaş alanı haline getirildi.

ABD, Doğu Bloku'nun dağılmasıyla birlikte yaşanan ilk toz duman ortamında BM'yi saldırganlığının aracı olarak kullanırken, emperyalist egemenlik kavgasının yeni adayları ortaya çıktıkça, geleneksel savaş makinası NATO'yu tekrar öne çıkardı. NATO'nun dünya halklarına karşı haydutluk misyonunu en iyi NATO kuvvetleri komutanı Wesley Clark özetliyor: "Hedefimiz saldırmak, mahvetmek, parçalamak ve eğer Miloseviç hala uymazsa, tüm Sırp güçlerini yok etmektir."

Dünya tarihinin gördüğü en büyük imha gücü NATO, Balkanlar'da bugün büyük bir vahşet uyguluyor. Ortadoğu'dan sonra şimdi de Balkanlar bu vahşetin uygulanabilmesi için silah deposu haline dönüştürülmüştür.

ABD'nin savaş makinesi NATO Balkanlar'a iniyor

Balkanlar, karmaşık etnik yapısı ve stratejik konumu ile, yüzyıllardan beridir yaşlı kıta Avrupa'nın en hassas bölgesi olmuştur. İki dünya savaşında da hesaplaşmanın en yoğun olduğu bölgedir. Bu konumuyla, ABD'nin ekonomik rakibi Avrupalı emperyalistlerin yanısıra hala askeri rakibi olma özelliği taşıyan Rusya arasında önemli bir hegemonya alanıdır.

Doğu Bloku'nun dağılmasının ardından bu ülkelerde gündeme gelen vahşi kapitalizm, Rusya'da olduğu kadar Balkan halklarında da büyük tepkilere yol açmaktadır. Arnavutluk'taki halk ayaklanması, Romanya'daki madenci yürüyüşleri, bu ülkelerin çoğunda sol akımların yeniden yükselişe geçmeleri, emperyalistlerin gözlerini korkutmaktadır. Bölgeye askeri güçleriyle yerleşmek, yeniden yükselecek "sosyalizm tehlikesi"yle mücadele edebilmek için acil bir ihtiyaçtır.

Bir zamanlar Sovyetler Birliği'nin egemenlik alanı içinde yer alan ve onunla işbirliği içinde olan ülkeler, Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından ABD tarafından kontrol edilemeyen birer askeri güç olarak kaldılar. Bunları terbiye edip hizaya sokmak ABD için egemenliğini sürdürmenin bir şartıydı.

Modern uçaklar ve füzeler kullanılarak çıkarılan bu bölgesel savaşlarda ABD'li silah tekellerinin son teknolojilerini sergilediği gösteri alanları yaratıldı. En son silah teknolojileri Irak ve Sırp halkının üzerinde denendi. ABD silah tekellerininin kasalarının dolması için Irak ve Yugoslavya cehenneme çevrildi.

Haydutluk için bahaneler

ABD, bir dizi Avrupa ülkesiyle birlikte önce Temas Grubu, sonra Ramboillet Zirvesi ile Kosova sorununu hesapta barışçıl yoldan çözmeye çalıştı. ABD, bu görüşmelerde çirkin hesaplarıyla anlaşmanın yapılmaması için elinden geleni yaptı. Önce Alman beslemesi ve ABD şakşakçısı Kosova Kurtuluş Ordusu (UÇK)'nın sırtı sıvazlanarak, bağımsızlıktan geri adım atmayı kabul etmez hale getirildi. Ardından UÇK özerkliğe razı oldu ama bu sefer Yugoslavya'ya, güvenlik adına NATO'nun Kosova'ya askeri güçlerini sokması dayatıldı.

Clinton NATO füzeleri Yugoslavya'nın üzerine yağmaya başladığında saldırının durdurulması için Kosova'nın özerkliğinin kabul edilmesi gerektiğini söylerken, şimdi hedefin Sırp yönetimi (Miloseviç) olduğunu söylüyor. 1.5 milyon Arnavut'un özerkliğinin ya da bağımsızlığının NATO'nun umurunda bile olmadığı, şovenizmle sersemletilmiş ya da görevi kitleleri şovenizmle zehirlemek olanların dışında, herkes için açıktır. Medya tekellerinin günlerdir şişirip durduğu Sırp katliamları ise bir parça düşünen bir insan için bile şaşkınlık vericidir. NATO uçakları günlerdir Sırbistan, Kosova, Karadağ demeden bombalarken, halk bu bombardımandan etkilenmiyor, kaçmıyor da Sırp katliam yaptıkları için kaçıyorlar!

Cezayir'de ABD destekli kontr-gerilla örgütleri bir günde yüzlerce köylüyü keserken, Ruanda'da birkaç hafta içinde bir milyon insan katledilirken kılı bile kıpırdamayan emperyalist medya tekelleri, savaş sırasında 25 öğretmenin öldürülmesini çarşaf çarşaf yazıp duruyorlar.

ABD emperyalizmi Balkan halklarının mücadelecisi kimliğini hesaplamıyor

Balkan halkları uzun tarihleri boyunca yaşanan egemenlik savaşlarına rağmen yabancı yüçlerin egemenliklerine boyun eğmemiş, hep isyancı bir kimlik taşımıştır. Bu özelliğinden dolayıdır ki, Balkanlar'da egemenlik kurmak isteyenler, hep bu halkları birbirlerine karşı kışkırtmaya çalışmış, kirli

oyunlarla, kanlı provokasyonlarla emellerine ulaşmaya çalışmışlardır. Balkanlar bu özelliği ile bir devrim toprağı ve emperyalizm için büyük bir tehliktir. Sovyetler Birliği'nin çöküşünden beri emperyalist güçler, Balkan halklarının devrimci dinamizmini yok edebilmek için her türlü kirli oyunu sergilemişlerdir. Denilebilir ki, Sovyetler Birliği'nin çöküşü sonrası en ağır fatura Balkan haklarına çıkarılmış, en büyük katliamlar bu bölgede tezgahlanmıştır.

Balkanlarda yükselen anti-emperyalizm

NATO'nun Yugoslavya'ya saldırmalarının ardından birçok Balkan ülkesinde yapılan gösteriler bu isyancı kimliğin aynı zamanda anti-emperyalist bir kimlikle de birleşmekte olduğunu göstermektedir. Makedonya ve Yunanistan başta olmak üzere birçok gösteride atılan sloganlar, "faşist NATO", "Halkların katili ABD Balkanlar'dan çık" gibi sloganlardır. Bu mitinglerde eski Yugoslavya bayrakları ve orak-çekiçli kızıl bayraklar da görülmektedir. ABD'nin haydutluklarına karşı Balkanlar'da gelişecek bir kitle hakeketi Ortadoğu'dan çok farklı olacaktır. Halkların bilincinde geçmiş sosyalizm deneyiminin barış ve kardeşlik havası hala canlıdır. NATO'ya karşı biriken öfke, Sırp milliyetçisi Miloseviç'in Saddam benzeri dayılanmalarına meşruluk kazandırsa da, bir taraftan da sosyalizm özlemlerini beslemektedir.

Sosyalizm kazanacak!

NATO'nun Avrupa'nın göbeğinde giriştiği bu kanlı saldırı Balkan ülkelerini aşarak kıta Avrupa'sında ve dünyanın birçok ülkesinde emperyalizme karşı tepkileri geliştirmekte, ezilen kitleleri uyarmaktadır. Emperyalist hesaplarla sürdürülen bir savaşın emperyalist güçlerin hiç hesap etmediği sonuçlara yol açması fazlasıyla mümkündür. Bütün dünya komünislerinin görevi, bu emperyalist savaşın karşısına dikilmek, emperyalizme karşı sosyalizm mücadelesini yükseltmek, kitlelerin anti-emperyalist duyarlılıklarını sosyalizm için bir güce dönüştürmektir.

ABD emperyalizmi özelleştirmelerle ve IMF paketleriyle Türkiye işçi ve emekçilerinin de yaşamını bir cehenneme çevirmiştir. Türkiye işçi sınıfı dünya halklarının katili ABD emperyalizminin bu yüzünü görmekte, ekonomik saldırılara karşı mücadele etmek gerektiğini az-çok hissetmektedir. Ancak bu kendi sınırlarında anti-emperyalist bir mücadeleyi sağlamamaktadır. İşçi ve emekçi kitleler, ABD emperyalizminin başta Ortadoğu ve Balkan halkları olmak üzere dünya halklarına karşı saldırganlığının karşısına çıkmalı, emperyalist haydutluğa karşı kavgaya bayrağını yükseltmelidir.

Emperyalist savaş makinası yarattığı kan denizinde boğulacak!

Balkan halklarının yaşadığı etnik kırım, emperyalist propaganda tarafından halkların birbirine düşmanlığının ürünü doğal bir gelişme gibi gösterilmeye çalışıyor. Halbuki bu sonucu yaratan bizzat emperyalist güçlerin bölgedeki hesapları olmuştur. Başta Alman emperyalistleri Yugoslavya'dan Hırvatistan ve Slovenya'nın kopması için yoğun bir çaba harcamış, ardından bölgeye yerleşme amacıyla ABD tarafından Bosna-Hersek kışkırtılmıştır. Yugoslav yönetimi sistemli şekilde milliyetçiliğe yönlendirilmiş, Kosova sorunu içinden çıkılmaz bir hale getirilmiştir.

NATO'nun Yugoslavya'ya saldırmasıyla birlikte Balkanlar'da yıllardır kaynatılan kazan tüm dünyanın gözleri önüne serildi. Bir taraftan ABD'nin silah teknolojisinin reklamı gazetelerde boy boy yayınlanırken, bir taraftan da Balkan halklarının karmaşık etnik yapısının, bölgedeki irili ufaklı devletlerin ve emperyalist güçlerin hesapları tartışılmakta.

Yıllardır birbirine karşı kışkırtılan halklar arasında yaratılan düşmanlıklar giderek emperyalistlerin ayaklarına dolanmaktadır. Her ne kadar bundan en karlı çıkan şimdilik emperyalist güçler ve başta ABD olsa da, Balkanlar'ın karmaşık yapısı gelecek için birçok bilinmez yaratarak emperyalistlere korku vermektedir.

Yaşanan tedirginliği en iyi ABD eski Dışişleri Bakanı Henry Kissinger ifade ediyor: "Hükümetten ayrılmamdan bu yana, herhangi bir askeri harekattan bu kadar rahatsızlık duyduğumu hatırlamıyorum. Burada kesin çizgiler yok, sonuç belli değil ve durum giderek daha da karmaşılaşıyor."

Emperyalist savaş merkezlerinin bu gediklilerinin korkusu hiç de yersiz değil. "Kararlı Güç" adını taktıkları saldırının uygulayıcısı olan NATO içinde gerçekte bir kararlılık yok. Yunanistan açıkça, İtalya daha diplomatik bir tarzda savaşın durdurulmasını istiyor. Fransa'nın da ciddi rahatsızlıkları var. Rusya ve Çin başta olmak üzere birçok Asya ülkesi ise NATO'ya ateş püskürüyor. NATO

saldırıları Avrupa ülkelerinde anti-emperyalist bilincin gelişimine vesile oluyor.

Nüfusunun yüzde 25'i Sırp, yüzde 40'ı Arnavut olan Makedonya şimdiden kaynamaya başladı. Makedonya'da başlayacak bir iç savaş emperyalistler için içinden çıkılmaz sonuçlar doğurabilecektir.

Makedonya'da çıkacak bir iç savaşın ise, farklı etnik ya da dini grupların birbirini kırmalarını yaşayan Endonezya, Ruanda gibi ülkelerden farklı olacağını düşünmek mümkün. Kosova'ya müdahale etmek için Makedonya'da 13 bin kişilik bir askeri güç bulunduran NATO'nun böyle bir iç savaşla karşı karşıya kalması, bu işgalci gücün tüm meşruiyetini de ortadan kaldıracaktır.

Balkan halklarının yaşadığı etnik kırım, emperyalist propaganda tarafından halkların birbirine düşmanlığının ürünü doğal bir gelişme gibi gösterilmeye çalışıyor. Halbuki bu sonucu yaratan bizzat emperyalist güçlerin bölgedeki hesapları olmuştur. Başta Alman emperyalistleri Yugoslavya'dan Hırvatistan ve Slovenya'nın kopması için yoğun bir çaba harcamış, ardından bölgeye yerleşme amacıyla ABD tarafından Bosna-Hersek kışkırtılmıştır. Yugoslav yönetimi sistemli şekilde milliyetçiliğe yönlendirilmiş, Kosova sorunu içinden çıkılmaz bir hale getirilmiştir.

ABD'nin bitmeyen savaş senaryoları

ABD'nin paralı stratejistleri ve tekerci medyası, sürekli savaş senaryoları üreterek, Balkanlar'da daha geniş alanlarda askeri varlıklarını meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Makedonya ve Bosna-Hersek'e Yugoslavya'nın saldırması, Arnavutluk'un Makedonya'ya girmesi, Yunanistan'ın müdahalesi, Türkiye'nin Yunanistan'la savaşı vb. bitmek tükenmek bilmeyen savaş senaryoları üretilip duruyor. Kimileri işi o kadar ileriye götürüyor ki, Türk ordusunun dağlık araziye bilmesinden dolayı tecrübesinden yararlanılacak şeklindeki balonları uçurup duruyorlar. Bütün bu senaryoların arkasında, NATO'nun,

Balkanlar'da savaşın yayılmasını engellemek için daha geniş bir alanda ve daha büyük askeri güçlerle yerleşmesi gerektiği konusunda kitleleri ikna etmeye dönük çirkin hesaplar var.

Emperyalist efendilerinin talimatlarını tereddütsüz uygulayan uşaklardan biri olarak Türkiye Cumhuriyeti'nin başbakanı Ecevit de hemen hergün savaşın yayılmasından endişe ettiğini, kendilerine düşen görev ne ise yapmaya hazır olduklarını söyleyip duruyor. Türkiye'ye düşen görev, uşaklıktır. Bu görev de zaten yeterince yerine getiriliyor.

Türk ordusunun tecrübelerinden yararlanılarak Sırbistan'nın dağlarında kahramanlık mı sergileyeceği, yoksa "NATO tarafından hep kullanıldığı" mı konusunda, burjuva köşe yazarlarının yaptığı tartışmaların hiçbir anlamı olmadığı açıktır. Ama şu kadarını söyleyelim. Mamak'ta hazır bekletilen birliklerin Sırbistan'ın dağlarında kara hareketına girişmesi ancak bir intihar olabilir.

Türkiye, Makedonya'da ya da Sırbistan'da değilse de, bu savaşa karşı açıktan tutum alan Yunanistan'a karşı kullanılacak bir piyondur. Olası gelişmelerin emperyalistlerin kontrolünden çıkması ve savaşın gerçekten yayılması gibi bir durumda -ki bu zor da olsa tümüyle olanaksız değil- ABD'nin Yunanistan'ı devre dışı bırakmak için kullanacağı ülke Türkiye olacaktır.

Dünyanın en büyük haydutu ABD'nin Türkiye coğrafyasının etrafını giderek süreklileşen savaş alanlarına çevirdiği bir dönemde, önceden tahmin edilemeyecek gelişmelerle Türkiye'yi de bir savaşın içine çekmesi her zaman olasıdır.

Doymak bilmez bir şekilde yeni egemenlik alanları için savaşlar yaratan emperyalizmin saldırganlığı, tüm yıkıcı sonuçlarının yanısıra, kitlelerdeki anti-emperyalist bilinci de giderek artırmaktadır. İşçi ve emekçi kitlelerin bu kirli savaştan en ufak bir çıkarı yoktur. ABD ve NATO'nun kanlı emelleri uğruna Türk ve Kürt emekçi kitleleri ne için savaştıkları? Emekçi kitlelerin görevi olsa olsa çıkacak bir emperyalist savaşı iç savaşa çevirmek ve gerçek kurtuluşları olan sosyalist devrime yönelmek olabilir.

Emperyalizmin bölge halklarına karşı yürüttüğü kıyım ve saldırganlığa karşı çıkmak, NATO ve ABD emperyalizmine karşı alanlara çıkmak, bugün, işçi-emekçi kitlelerin önündeki temel ve acil bir görevdir. Bu sadece enternasyonalist bir destek değil, emperyalizmin iç dayanağı olan sermaye egemenliğine karşı da bir savaş ilanıdır. Arap ve Sırp halklarının başına bomba yağdıran ABD emperyalizmi, bir bütün olarak Türkiye halkının sömürülmesinin ve ezilmesinin, Kürt halkının en doğal ulusal haklarının elinden alınmasının en büyük sorumlusudur.

Dünya halklarının büyüyen öfkesi, er geç emperyalizmi ezecektir. Bu gericilik er geç kırılacak, yerine birliğe ve kardeşliğe dayalı özgür bir dünya kurulacaktır.

Kahrolsun ABD emperyalizmi!

Kahrolsun NATO!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Emperyalizmin böl ve yönet politikasının yeni örneği: **Kosova**

Balkan savaşı bir haftalık ilk aşamasından sonra deyim yerinde ise ilk meyvesini vermiş bulunuyor. Belgrad rejimini Kosova'da insan haklarına saygı göstermeye zorlama misyonu ile yüklü olduğu iddia edilen NATO güçleri, Balkanlar'da büyük ölçekli bir insan trajedisi yaratmayı başardılar. Bölgeyi füze ve bomba yağmuruna tutan emperyalist müdahalenin, zaten, başka türlü bir sonuç yaratacağı da beklenemezdi. Savaşın bu aşamasında emperyalist koalisyonun başlıca çabası, militarist müdahalenin yol açtığı bu insan trajedisinin sorumluluğunu Belgrad rejimine yüklemek olmaktadır. Emperyalist burjuvazinin tüm basın ve yayın kurumları bu doğrultuda seferber edilmiş durumdadırlar. Zira dünya kamuoyunun bu konuda ikna edilmesi, daha doğrusu yanıltılması durumunda, emperyalist koalisyon bir taşla iki kuş vurmuş olacaktır. NATO karar merkezlerinde yapılan hesaplara göre, böylece Balkanlar'da yaşanan vahşetin faturası Belgrad rejimine çıkartılmış, eli kanlı NATO güçleri aklanmış olacaktır. Ve aynı zamanda da, emperyalist müdahale bu sayede haklı ve meşru bir konum kazanacaktır.

Ancak, savaş konusunda piyasaya sürülen bilgiler, Körfez savaşı döneminde olduğu gibi, Pentagon'un iletişim uzmanlarının süzgecinden geçirilerek kamuoyuna iletilmektedirler. Sap ile samanı birbirinden ayırdetmek son derece zorlaşmaktadır. Bilgiler, salt savaş mantığını haklı çıkarma temelinde yalan, çarpıtma, uydurma ve abartmalara tabi tutularak basına sızdırılıyorlar. Örneğin Sırp güçleri tarafından katledildikleri, yaralandıkları mutlak gerçekler gibi iddia edilen bazı Kosovalı yöneticiler, kısa-süre sonra sağ salım basın toplantıları düzenlemekte, İbrahim Rugova örneğinde olduğu gibi saldırılara son verilmesini talep etmektedirler. Kısacası, Balkan halkları füze ve bomba yağmuruna tutulurlarken, dünya kamuoyu da aynı yoğunlukta bir yalan

bombardmanı altında tutularak baştan çıkartılmaya çalışılmaktadır. Bu dezenformasyon kampanyasının amaçlarından birisi de, kamuoyunu uzun süreli bir savaşa hazırlamak, belli bir aşamadan sonra karaya asker çıkartmanın kaçınılmazlığının ön koşullarını oluşturmaktır. Yugoslavya'nın

Kahrolsun emperyalist saldırganlık! **Kanlı ellerinizi** **Balkanlar'dan çekin!**

Emperyalist savaş makinası NATO günlerdir Yugoslavya'yı bombalıyor. NATO'nun bu saldırısı durdurulmazsa eğer, savaş tüm Balkanlar'a yayılacaktır.

Başını ABD'nin çektiği emperyalist haydutlar her zaman olduğu gibi bu haydutça saldırıyı da barış ve insani yardımla maskeleymeye çalışıyorlar. "Kosovalı Arnavutlara dönük Sırp saldırılarını durdurmak, Balkanlar'da yeni bir etnik temizliğin önüne geçmek ve Kosova'daki trajediye son vermek" istediklerini söylüyorlar. Bundan daha aşağılık bir yalan olamaz! Emperyalizmin mazlum halklar için savaştığı nerede görülmüştür? Tersine onlar her zaman egemenlik peşinde olmuşlardır, her yerde kendi sefil emperyalist çıkarları için savaşmışlardır!

Bugün Kosova'da bir trajedinin yaşandığı bir gerçektir. Gerici Sırp yönetimi Arnavut halkına sistematik bir baskı uyguluyor, onun temel ulusal haklarını tanımıyor. Fakat trajedi asıl bundan ötedir. 50 yıl önce emperyalist işgalcilere ve onların faşist uşaklarına karşı birlikte savaşmış, on yıllarca kardeşçe birarada yaşamış halkların bugün birbirini boğazlar hale getirilmesidir, asıl trajik olan. Onları bu duruma düşürenler ise bizzat emperyalistler ve bölgedeki işbirlikçileridir.

Hırvatistan ve Slovenya'yı ayrılmaya teşvik edip Yugoslavya Federasyonu'nu bölüp parçalayan bizzat Alman emperyalizmi değil midir? Doğu Almanya'dan kalan silahların bir kısmını bu bölgedeki gerici güçlere veren, besleme örgüt UÇK'yı eğitip donatan bizzat Alman emperyalizmi değil midir? Alman emperyalizmi tarihi suçlarına yenilerini eklemektedir. Balkanlarda hakimiyet kurmak için bölge halklarını birbirini boğazlar hale getirmiştir, getirmektedir.

Türkiye bir NATO devletidir. Ve bizzat emperyalistlerin verdiği silahlarla yıllardır Kürt halkını boğazlıyor. Tüm emperyalistler 15 yıldır Kürdistan'da kirli bir yok etme savaşı yürüten Türk devletini her yolla desteklemektedirler. Kosova'ya sözde barış ve insanlık için müdahale ettiğini söyleyen emperyalist devletlerin bu tutumu tam bir ikiyüzlülük değil midir?

NATO müdahalesinin amacı Kosova dramına son vermek değildir. Bölge haklarının dökülen kanı onları zerre kadar ilgilendirmemektedir. Bu müdahalenin gerçek amacı Balkan halklarını esaret altına almak, hakimiyet sahalarını genişletmektir. NATO'nun bu tür müdahalelerini olağanlaştırmaktır. Ona biçilen yeni rol olan dünya jandarmalığını meşrulaştırmaktır.

Bu müdahale ile Balkanlar ateşe verilmiştir! Bölge halkları yeni acı ve yıkımlarla yüzyüze bırakılmıştır. Avrupa halklarına sesleniyoruz: Unutmayalım, emperyalistlerin bugün başkalarına karşı harekete geçirdiği savaş makinası, yarın emperyalistler arası savaşa dönüşerek sizi de vuracaktır. Her seferinde Avrupa'yı yıkıma götüren iki dünya savaşı bunun tanığıdır.

Yarın çok geç olabilir! NATO'nun kanlı emperyalist saldırısını durdurmak için harekete geçelim! Enternasyonal dayanışmayı güçlendirerek emperyalist müdahaleye dur diyelim!

Kahrolsun emperyalist saldırganlık!

Emperyalist savaş makinası NATO durdurulsun!

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)
Yurtdışı Örgütü

bombalanmaya başlaması ile Kosova'nın sakinlerinden boşalmaya başlaması, saldırıların artarak devam etmesi ile birlikte bu boşalmanın hızlanması, savaşın en doğal sonuçlarından birisidir. Emperyalist koalisyon, müdahalesinin ilk fırsatta böyle bir sonuç yaratacağını, Kosova'da başlayacak göçün bölgedeki ülkeleri zor durumda bırakacağını çok iyi biliyordu. Bu sonuçlar, bu vahşet, emperyalizmin Balkan politikasının arka planına ışık tutabilecek niteliktedirler. Çünkü, ölçeği önceden tahmin edilebilecek bu türden bir insan trajedisini bile başlatmanın arkasında, bir dizi başka hesabın olduğu açıktır. Emperyalizmin Balkanlar'da füze gücü ile yürürlüğe koymaya çalıştığı böl ve yönet politikasının dayanaklarından birisi, bölgedeki mevcut etnik farklılıklardır. Din, dil, etnik köken ve benzeri gibi bir çok açıdan bir farklılıklar mozaigi olan Balkanlar'ı emperyalizm yeniden Balkanlaştırmak istiyor.

Yugoslavya Federasyonu'nun dağıtılması ve onu izleyen Bosna-Hersek savaşı vesilesi ile, Balkanlar'ı etnik ve dini temelde en ince parçalarına ayırma konusunda epeyce mesafe kaydedilmişti. Slovenler, Sırp, Hırvatlar, Boşnaklar etnik köken temelinde kışkırtılarak savaştırılmış ve sonuçta ayrıştırılarak bölünmüş ve her biri emperyalizmin kuklası olan farklı devletlere dönüştürülmüşlerdi. Onun için, Kosova'nın bir bölümünün Arnavutlardan arındırılması, bu ister Miloseviç ister NATO'nun müdahalesi sonucu gerçekleşsin, ne şaşırtıcı ne de rastlantı olacaktır.

Söz konusu olan, ilk aşamada Sırbistan'ın, Arnavutluk'un ve Makedonya'nın sınırları ya da etnik bileşimleri ile oynamak, mevcut sınırları değiştirerek yeni bir kalıba dökmektir. Emperyalizmin bu senaryosu, Kosova Arnavutlarını mevcut yerleşim alanlarından ya Belgrad rejimi tarafından kovdurarak, ya da doğrudan kovarak hayata geçirilmektedir. Böylece, zamanla ortaya çıkacak küçültülmüş oluşumlar, gerek Sırbistan, gerek Arnavutluk ve gerekse de daha karmaşık bir tarzda Makedonya şahsında, görece homojen bir etnik temel üzerinde yükselme olanağı bulacaklardır.

Tarihi boyunca emperyalist müdahalelerin bir çelişki yumağına dönüştürdüğü Balkanlar'da salt etnik yapı temeli üzerinde oluşturulmuş devletleri birbirine düşürme, Afrika'da olduğu gibi, her zamankinden çok daha kolay olacaktır. Emperyalizmin Balkanlar'da aradığı ve müdahalesi ile yaratmaya çalıştığı olanaklardan birisi de budur. Böyle bir senaryonun hayat bulması durumunda, emperyalist güçlerin böl ve yönet politikası bölgede çok daha etkili bir biçimde yürürlüğe konabilecektir. Söz konusu devletlerden birisi ötekine karşı daha rahatlıkla kışkırtılabilir, silahlandırılabilir ve savaştırılabilir.

Emperyalizmin Balkanlar'da ve dünyada topyekün saldırısına karşı proletaryanın enternasyonal direnişini yükseltelim!

Emperyalizm "yeni dünya düzeni"yle gizlemeye çalıştığı gerçeğini dünya halklarına dayatmaya başladı. "Komünizm belası"nın def edilmesiyle bütün dünyaya güya barış gelecekti. Silahlanmaya duyulan ihtiyaç ortadan kalkacağı için, buraya ayrılan kaynak güya insani ihtiyaçlara kaydırılacaktı. Bu arada ideolojik arayışlar sona erecek, sınıfsal, etnik, kültürel, inançsal çatışmalar son bulacaktı. İnsaların iş, aş, özgürlük derilerinin ortadan kalkacağı yeni bir çağ başlayacaktı.

Emperyalizmin kısmen önünü kesen koşullar (SSCB'nin dağılması) ortadan kalktı. Ama takke düştü, kel açıkça görünmeye başladı. Esas amaçlarının dünyayı talan ve yağma etmek olduğu tüm açıklığıyla ortaya çıktı. Dünyanın bugün içinde bulunduğu koşullar adeta Birinci Dünya Savaşı'nın hemen öncesini andırıyor. Benzeşmeyen yanlar biçimsel farklılıklar. Bu farklılıklar ABD emperyalizminin hem niyeti hem de kudretinden kaynaklanıyor. Niyeti; o dönemde fetih sömürgeciliğinin ortaya çıkış biçimi olarak açıkça yağmacı bir toprak işgali tarzında değil, sözde bir düzen tesis etmek, çatışmalara son vermek (!) biçiminde ifadesini bulunuyor. Kudreti ise; ABD'nin AB ve Japonya karşısında açık askeri üstünlüğünden geliyor.

Balkanlar bugün bir topyekün savaşla karşı karşıya. Balkan halkları yıllarca koruduğu birarada yaşama koşullarını sürdürme imkanlarını gittikçe yitirmeye başlıyorlar. Bir etnik-milliyetçi-şoven hesaplaşma biçiminde seyreden bugünkü gelişmelerin gerçek anlamlarını açığa çıkarmak, emperyalizmin niyetini kavramaktan geçiyor.

Emperyalizm uzun dönemli bir krize doğru hızla sürükleniyor. Bu kriz kendi varoluşunun nesnelliğinden kaynaklanıyor. Kapitalist pazarlardaki daralmanın sonucu olarak emperyalistler arasındaki çatışma ve kriz keskinleşiyor.

Üçüncü ülkelerin ithal ikameci modelden ihracata yönelik sermaye birikim modeline sıçrama yapan gelişimi emperyalizmin belli alanlardan çekilmesini doğururken, SSCB'nin dağılmasıyla sürece dahil olan Doğu Avrupa ülkeleri de aynı tehdidin bir başka unsurunu oluşturuyor.

Yazının başlığına dönerek, savaşın nedenine ve çözümüne gelelim. SSCB'nin varlığının soğuk savaş ortamını sürekli yeniden ürettiği koşullarda, ABD emperyalizmi diğer emperyalistler karşısında üstünlüğünü koruyabiliyor, askeri harcamaların yükünün üstlenilmesini sağlayabiliyordu. 50 senelik soğuk savaş ortamı ABD emperyalizminin konumlanışını belirleyen en önemli faktör oldu. Bu faktör ABD için iki önemli (biri olumsuz diğeri olumlu) sonuca neden oldu. SSCB ve komünizm tehdidine karşı emperyalizmin çıkarlarını üstlenen ABD, 50 sene bu soğuk savaşın yarattığı imkanlarla, diğer emperyalist ülkelerin jandarmalığıyla, bu ülkeleri haraca bağladı. Bu ABD için olumlu bir gelişme oldu. Diğeri ise, jandarmalık rolünün sonucu olarak yatırımların ağırlıklı olarak silah sanayiinde yoğunlaşması ve uzmanlaşması, AB'nin ve Japonya'nın diğer sektörlerde teknolojik yoğunlaşması karşısında geri kalmasını doğurdu.

SSCB dağıldı ve emperyalistler arasındaki çıkar çelişkilerini kendini güçlü bir şekilde ortaya koydu. Bugün emperyalizm arasındaki çelişkilerin derinleşmesi sonucu olarak bölgesel savaşlar ortaya çıkmakta, etnik-kültürel farklılıklar kışkırtılmaktadır.

ABD sahip olduğu askeri üstünlüğü kullanarak içine girdiği krizden çıkmayı, AB ve Japonya karşısındaki görece ekonomik zayıflığını dengelemeyi ummaktadır.

Bununla ilgili ilk adım Ortadoğu'ya müdahalesidir. Ortadoğu petrolleri üzerinde kurduğu hakimiyette üstünlüğü elinde tutarak, hem AB ve Japonya'ya karşı önemli bir koz ele geçirmiş, hem de sürecin gerisine itildiği durumda askeri olanakları sonuna kadar kullanacağını göstermiş, bu ülkeler de gelişmeleri sessizce izlemek zorunda bırakılmıştır. ABD, dünyanın yeniden paylaşımı savaşımında, geçmişten farklı olarak, ekonomik konumlanışını dikkate almak durumunda kalacağının bilincinde olarak bunun hesabını yapmaktadır. Bu hesabın sonucunda, askeri yığınak yaparak, diğer güçlerle pazarlık şansını artırmaya gitmektedir. Ortadoğu'ya yerleşmesi ve bugün de Kosova'ya ve Balkanlar'a yayılması bunun sonucudur.

Emperyalizm içine girdiği uzun dönemsel krizi artık ekonomik müdahalelerle çözme şansına sahip değildir. Bu ise bir dünya savaşını kışkırtmaktadır. Bunun sonucu olarak etnik ve kültürel farklılıklar kışkırtılmakta, emperyalist merkezlerin dışındaki bağımlı ülkeler savaşa sürülmekte, böylece egemenlik ve nüfuz alanları genişletilmeye ve pekiştirilmeye çalışılmaktadır.

Dünyanın yeniden paylaşımı konusunda ABD'nin öteki emperyalist merkezleri dışında tutan politikalarını AB ve Japonya bugün için sessizce takip etmektedir. Bu amaca yönelik adım adım işleyen süreç, etnik-kültürel ve inançsal çatışmaların körüklenerek milliyetçi-şoven iç savaşa kilitlendiği durumda, ABD'nin askeri olarak müdahale etmesinin zeminini hazırlama biçiminde seyretmektedir. Nihai amaç, bağımlı ülkelerin savaş ortamına itilerek emperyalizmin buralara yerleşmesi, bunun ortamının hazırlanması için etnik-kültürel farklılıkların sürekli kışkırtılarak çatışma ortamının yaratılması, böylece doğrudan kontrol edileceği küçük devletlere bölme ya da küçük devletlerin yaratılmasıdır.

Balkan halkları, okşanan alt-kültürler üzerindeki hesabın emperyalizmin ve kendi burjuvazisinin çıkarlarına dönük bir provokasyon olduğunu bilince çıkarmalı, kendi yakın tarihinin dersleriyle bağımsızlık ve demokrasinin ancak sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyetiyle sağlanabileceğini unutmamalıdır. Ölülerimiz üzerinde timsah gözyaşları döken yerli ve uluslararası sermayenin savunacağı hiçbir kültür ve inancı olamaz. Onların gözyaşları olsa olsa kaybettiği ya da kaybedeceği marklar-dolarlar için olacaktır.

Emperyalizmin her türden saldırısına karşı, tüm dünya halklarının ve işçi-emekçilerin enternasyonal karşı direnişini yükseltelim!

Balkanlar'a emperyalist müdahalenin aynasında

Emperyalistler arası rekabetin güncel tablosu

C. Kaynak

Rus başbakanı Primakov'un Belgrad misyonu, beklendiği üzere, fiyasko ile sonuçlandı ve savaşın gidişatı konusunda herhangi yeni bir perspektif açmaya yaramadı.

Rus diplomasisinin aniden devreye sokulma ihtiyacı, savaşın başlatıldığı andan itibaren emperyalist koalisyonun bünyesinde yaşanmaya başlanan sıkıntıların bir ürünü olarak gündeme geldi. Geçen sayımızda yaptığımız değerlendirmede, yeni Balkan savaşını farklı açılardan irdeledikten sonra, özü bakımından onu şöyle tanımlamıştık:

"Bu savaş bunalımdaki kapitalist sistemin savaşıdır, bu sistemin temel dinamiği olan rekabetin savaşıdır, bu rekabetin aktörleri olan emperyalist güçlerin savaşıdır. Onlar bu savaşı masum Balkan halkları üzerinden, bu halkları birer deneme tahtası olarak kullanarak, aslında birbirlerine karşı yürütüyorlar."

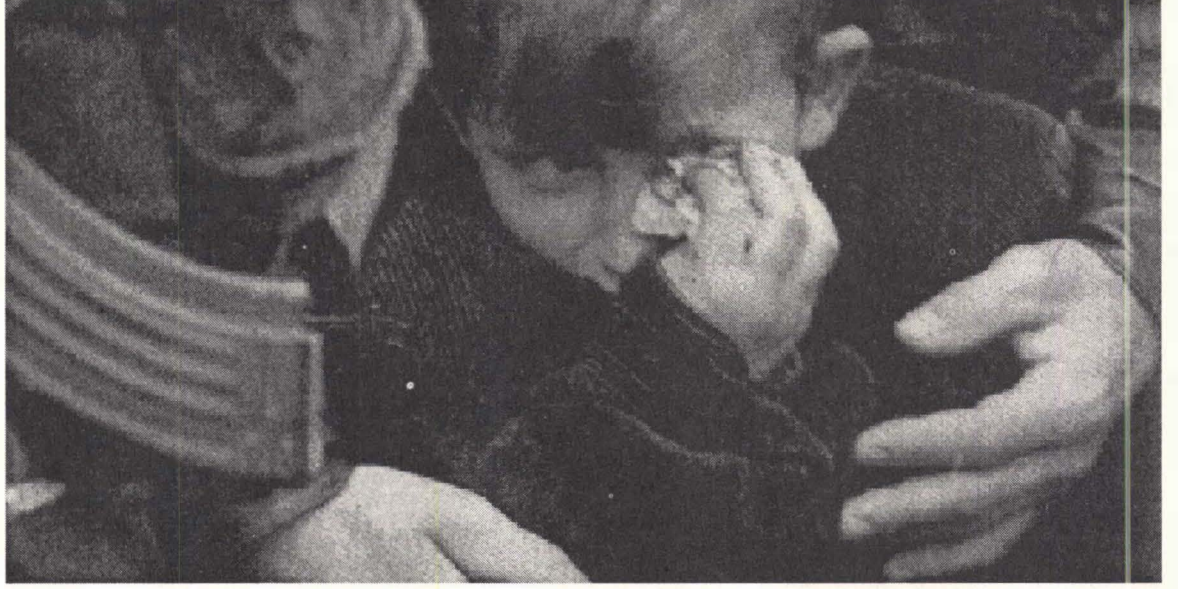
Çevirisini yayınladığımız söyleşisinde, Royal United Services Institute'sü Stratejik Araştırmalar Müdürü Jonathan Eyal, emperyalizmin hatırı sayılır bir strateji uzmanı olarak, sorunu olumlasa bile, özünde aynı sonuca varıyor: *"Özünde, bu müdahale ve onun hakkında söylenenlerin hepsi, NATO'nun, Kosova'nın durumu ile uzaktan yakından bir ilgisi olmayan, bir iç zaferidir"*, diyor.

NATO'nun bu "iç zaferi"nin Balkanlar'da icrası, emperyalist kamp bünyesinde güçler dengesini ve alışılmış ittifakları savurmanın ilk ciddi adımlarından biridir. Bu açıdan dikkate değer gelişmelerin başında, Almanya'nın savaşta oynadığı rol ve Rusya'nın giderek sıradanlaşması gelmektedir.

ABD-Almanya ilişkilerinde bugünkü özgün evre

Almanya'nın ikinci emperyalist savaştan bu yana içinde bulunduğu zorunlu edilgen konum, Balkanlar'a müdahale ile birlikte son bulmuştur. Alman emperyalizmi de, bundan böyle uluslararası planda politik ve militarist bir rol oynamaya başlamıştır. Alman emperyalizminin bu alandaki engellenemez yükselişine, görünürde Washington yol açıyor, teşvik ediyor, destek veriyor. İkinci emperyalist savaştan bu yana ilk kez, Primakov misyonu şahsında, ABD dış politikadaki tavrını Alman başbakanının tutumunu dayanak alarak ifade etmiş bulunuyor. Dolayısıyla, Almanya'nın adına layık dört başı mamur bir emperyalist güç statüsü kazanması, ABD'nin himayesinde gerçekleşme sürecine girmiş gibi görünüyor. Bu yakın işbirliğinde sözkonusu iki gücün bugünkü çıkarlarının hala çakışması rol oynuyor. Almanya ABD'nin açtığı çığırdan yürüyerek, onun iradesine tabi kalıyormuş gibi görünerek kendisine yol açıyor. Böylece emperyalistler arası rekabette birikmiş açığını kapatıyor, mevzi kazanıyor, bir gün tek başına hareket etmenin olanaklarını biriktiriyor, ortamını hazırlıyor.

Sorun Almanya açısından ne kadar berrak ve anlaşılması kolay ise, ABD açısından o kadar karmaşık ve ince hesapların ürünü olmaktadır. İlk bakışta ABD'nin Almanya'ya böyle bir rol oynatmasının, onu

terfi ettirmesinin mantığını anlamak zor olabilir. Neden ABD, yeterince karmaşık ve keskin olan emperyalistler arası rekabette, Alman emperyalizmi gibi zinde bir gücün mevzi kapmasına destek sunsun? Bu soru doğal olarak akla gelmektedir. Öncelikle şunu belirtelim: Kapitalist dünya sisteminin iktisadi anlamda üçüncü büyük gücü konumunda bulunan Almanya'yı daha fazla karantinada tutmak, ona politik ve askeri alanda cüce muamelesi yapmak ilelebet mümkün değildir. Böyle bir güç bir gün mutlaka kabuğunu yırtacak ve emperyalist yayılmacı politikasını uygun gördüğü normlara göre üretmek icra etmenin yollarını aramaya çalışacaktır. Washington bu gerçeğin bilinci ile, onun gerekleri doğrultusunda hareket etmektedir. Dünyanın halihazırda tek süper gücü ve jandarması ABD emperyalizmi, Almanya'nın engellenemez yükselişini sahiplenerek, bugün Balkanlar'da olduğu gibi bu yükselişi destekleyerek, birkaç hedefe aynı anda ulaşmayı hesaplıyor.

ABD emperyalizminin hedeflerinden birisi Alman emperyalizminin bir gün mutlaka icra edilmek durumunda olan yayılmacılığını, pazar ve hegemonya alanı kapmasını, yakın işbirliği sonucu, kendi kontrolü altında tutmak, dahası bunun sınırlarını kendi inisiyatifleriyle saptamaktır. Washington, Alman emperyalizmine hamilik yaparak, emperyalistler arası rekabeti kendi çıkarları lehine bir yörüngeye oturtmak istiyor.

Washington'un yaptığı bu hamilikle güttüğü amaçların ikincisi, emperyalist güçler arası dengeyi, kendi çıkarlarına endekslı yeni bir kalıba dökmek olarak ortaya çıkmaktadır. Çünkü, Almanya'nın ileri fırlamasının yaratacağı pratik sonuçlardan ilki, Avrupa'da orta ölçekli emperyalist güçler arasında bugüne kadar egemen olan güçler dengesinin savrulması olacağı açıktır. İngiltere dışındaki Avrupalı devletler ABD'nin politikasına dönem dönem soğuk bakmakta, Fransa gibi sık sık şerh koymakta, eleştirmektedirler. Washington Almanya'ya destek vererek, Almanya'yı bir baskı aracına dönüştürerek, kıtada kendi politikasına yöneltilen bu tür sınırlı ve güdük eleştirileri bile silindir gibi ezip geçmeyi, tasfiye

etmeyi düşünüyor. Zira Almanya belli bir dönem daha ABD'nin hamiliğine razı olacak, onun avantajlarından yararlanacak ve sıkıntılarına da katlanacaktır. Dolayısıyla, İngiltere'yi saymazsak, Avrupa'da harekete geçirilecek konjonktürel bir ABD-Almanya işbirliğine karşı çıkmanın olanakları son derece sınırlıdır. Ya teslimiyete ya da Fransa'nın önderliğinde yeniden bir saflaşmaya yol açmak durumundadır.

Gelişmelerin etkisi altında cüceleşen Fransa

Fransa ikinci emperyalist savaş sonrası dönemde orta ölçekli bir emperyalist güç olarak Avrupa'da özgün bir konuma sahipti. Paris, yer yer ABD'nin politikasına taş koymakta, AET'nin politik önderliğini yapmaktaydı. Soğuk savaşın son bulması ve Almanya'nın hızla yükselme sürecine girmesiyle birlikte, Fransa'nın bu konumu da parça parça dökülmeye başladı. Hatta sorunu global bir bağlamda düşünmek gerekirse Afrika kıtasında Fransız mevzilerinin sistematik olarak ABD'nin hedef tahtasına dönüşmüş olması, aynı sürecin bir ürünüdür. Dolayısıyla, ABD/Almanya işbirliğinin kıtadaki ilk hedeflerinden birisi, Fransa'nın özgünlüğüne son vermek olarak ortaya çıkmaktadır. Fransa'nın bu taarruza karşı çıkmasının olanakları yoktur. Daha sürecin başlangıcında kaba bir biçimde tecrit olmamak amacıyla Balkan savaşında yer almış, kraldan fazla kralcı kesilmiş, tarihsel ve geleneksel müttefiği Sırbistan'a karşı savaş açmış bulunuyor. Fransız emperyalizminin kudretsizlikten ötürü içine sürüklendiği bu karmaşık durumdan kurtulma olanakları zayıftır. Kendisine karşı gelişen ABD-Almanya ittifakını dengelemek için kıta düzeyinde işbirliğine girebileceği bir müttefiği mevcut değildir. Almanya'nın yükselişinden rahatsız olan devletleri bu araya getirmek bile zor olmakta, bu başarılsa bile elde edilecek sonuç ihtiyacı karşılamaktan uzak kalmaktadır. Primakov misyonu, bir bakıma, bu Fransız sıkışmışlığının ve sancılarının bir dışa vurumu sayılmalıdır. Jacques Chirac, başka tutunacak bir dal

bulamadığı için, umudu 19. yüzyıl müttefiklerinde aramaya, Rus yöneticilerini telefon yağmuruna tutmaya başladı. Dolayısıyla Primakov misyonunun başarısızlıkla sonuçlanması hiç de şaşırtıcı olmamaktadır. Çünkü bu misyon cüceleşmiş Fransız emperyalizminin ve sıradanlaşmış, dilenci konumuna düşmüş Rusya'nın ortaklaşa bir inisifiatifi olmaktan başka bir değer taşımamakta ve bu iki gücün, uluslararası bağlamdaki ortak ağırlığına, yani cılızlığına tekabül etmekteydi.

Almanya ile politik ve askeri işbirliğini geliştirmek yoluyla ABD stratejisinin güttüğü üçüncü ve konjonktürel hedef ise, Balkanlar'da yalnız görünmemektir. Zira ABD, her ne kadar Balkanlar'a beraberinde 18 başka devleti de sürüklemiş bulunuyorsa da, kitleler ve kamuoyu nezdinde haklı olarak başlıca savaş suçlusu olarak görülmektedir. İngiltere'nin, her zaman olduğu gibi, ABD emperyalizminin kişiliksiz bir "beşinci kol"u olarak hareket etmesi ve Tony Blair'in günübürlük savaş çıkırtkanlığı yapması, kamuoyunu savaş lehine seferber etmeye yetmemektedir. Ayrıca, koalisyonda yer alan Fransa, İtalya gibi diğer güçler bünyesinde çatlak sesler yükselmeye devam etmektedir. Bu koşullarda Almanya gibi Avrupa'nın en önemli devletinin tavrı, ABD açısından can alıcı bir önem taşımakta, onun için manevi bir destek kaynağı oluşturmaktadır.

Rusya'yi sıradanlaştırma stratejisinin yeni halkası

Balkan savaşının yarattığı gelişmelerin ikincisi, Rusya'nın giderek ağırlaşan sıradanlaşması olmaktadır. Primakov misyonunun fiyaskosu üzerinden Rusya, bu bağlamda, bir ağır darbe daha almış bulunuyor. ABD önderliğindeki emperyalist koalisyon Balkanlar'a müdahalesinin günübürlük ölçeğini arttırarak, sorunun Rusya üzerindeki dolayimsız baskısını ağırlaştırmaktadır. Çünkü Rusya, bugün hala ABD'nin Balkanlar'a uyguladığı senaryonun rotasını bozabilecek tek güç konumundadır. Bu misyon hem tarihi olarak hem de manevi olarak Moskova'nın üzerine düşüyor. Ancak IMF'nin kredi muslukları ile Balkan halklarının vahşeti arasında eli kolu bağlı durumda sıkışmış bulunan Rusya'nın hareket alanı sistematik olarak daraltılmaktadır. Rusya'nın bu kadar kaba bir biçimde gülünç duruma düşürülmesinin ve sıradanlaştırılmasının yaratacağı sonuçlar, onun dış politikası ile ve Balkan savaşı ile sınırlı kalmayacaktır. Savaş konusunda Kremlin yöneticilerinin sözlü protestoları ile Rus halkının tavrı arasında bir uçurum mevcuttur ve bu uçurum giderek derinleşmektedir. Taban ile tavan arasındaki bu farklılaşma, bu ülkenin karşı karşıya bulunduğu sorunlara, çıkmazlara yenilerini ekleyecek, toplumu çok daha farklı ve köklü gelişmelere gebe bırakacaktır. Gelişmelerin mevcut aşamasında ABD emperyalizminin hedefi, Rusya'ya, iktisadi, mali ve sosyal çöküntünün yanısıra, manevi bakımdan da itibarsızlaştırarak çökertmek, böylece onun Avrupa'da ve dünya ölçeğinde yeniden çeki düzen verilen, kalıba dökülen güçler arası dengelerin oluşturulmasında söz sahibi olmasını bertaraf etmektir.

Ancak, insanlık tarihinde hiçbir büyük savaş, tarafların son hazırlıklarını tamamladıktan sonra birilerini ansızın başlattığı bir inisifiatif sonucu patlak vermemiştir. Genel alevlenmeye doğru her zaman aşama aşama gidilmiştir. Bu açıdan emperyalizmin Balkanlar'a müdahalesinin iradi hesapları ne olursa olsun, sorunun genelleşmiş bir savaşa dönüşmesinin tüm riskleri mevcuttur. Bölgeye yapılan askeri sevkியatın arttırılması, New York Borsası'nda silah sanayisi menkul değerlerinin yukarı fırlaması, emperyalist güçlerin karaya asker çıkartma gereğini sistematik olarak işlemeye başlamaları, Rusya'nın gelişmeleri yakından izlemek amacıyla bölgeye deniz kuvvetlerine bağlı bir donanma göndermesi, savaşın başlangıçta saptanan çıkırından çıkarak çevreye yayılmasının risklerini günübürlük arttırmaktadır.

Bu inisiatiflerin herbirisi başlı başına savaşa savaş katma, onu daha ileri bir aşamaya sıçratma rolü oynamaktadır.

Emperyalizmin strateji uzmanları itiraf ediyorlar:

NATO'nun ileri sürdüğü tüm gerekçeler birer aldatmacadır

(Royal United Services Institute'sünde
Stratejik Araştırmalar Müdürü
Jonathan Eyal ile röportaj, Le Monde/30
Mart '99)

Le Monde: NATO üyesi devletlerin yöneticilerine göre askeri müdahalenin başlıca nedeni Kosova Arnavutlarına karşı Sırp hücumunu durdurmaktır. Söz konusu hücum, tam tersine, hızlanmış görünüyor ve kabarık sayıda köy yanıyor. Bu işte herşey öngörüldüğü gibi ilerliyor mu?

J. Eyal: İşin çelişkili yanı, bombalamaların başladığı andan itibaren insani felaketin çok daha vahim boyutlar kazanacağı, koalisyonda yer alan devletlerin askeri çevrelerince çok iyi biliniyordu. Operasyonun şu anda iddia edilmekte olan insani gerekçesi, önceden bilinen bu gerçeğe ilişkin olmaktan başka birşey değildir. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin berrak bir kararından yoksun bir operasyona, uluslararası insani yasalar adına, meşru bir karakter kazandırmayı amaçlayan hukuki/politik bir gerekçe.

Le Monde: Arnavut kitleler karaya asker çıkartılmadan korunabilir mi?

J. Eyal: Açıktır ki hayır. Kosova'daki Sırp hücumunu durdurmanın tek yolu karaya asker çıkartıp arazinin kontrolünü ele geçirmektir. Böyle bir seçenek zaten düşünüldü. En azından yüz bin askerin gerekli olduğuna ilişkin hesaplar yapıldı. Tüm Avrupalılar, beraber hareket etseler bile, bu kadar askeri biraraya getiremezler. Üstelik askeri uzmanlar, çıkartmanın ilk anlarında en azından sekiz bin asker kaybını dile getirdiler. Ve o andan itibaren, yani Avrupa başkentlerinde bu rakamlar görülür görülmez, plan hemen çekmecelere geri kondu.

Le Monde: Bu değişebilir mi?

J. Eyal: Çok şüpheliyim. Amerikalılar gelmez. Ve, tekrar ediyorum, bizim bu türden yoğun bir savaşı sürdürebilecek gerekli sayıda çatışma askerimiz Avrupa'da yoktur.

Le Monde: NATO üyesi ülkelerin önderlerinin saldırıya gerekçe olarak iddia ettikleri ikinci neden, Sırp-Arnavut çatışmasının komşu ülkelere taşıma tehlikesiydi.

J. Eyal: Bu tehlike cılızdı. Bir kez daha işin bahanesini oluşturuyor, gerçek nedenini değil. Makedonya'da 13 bin NATO askeri mevzilenendirilmiş bulunuyor. Bu, Makedonya'nın Sırbistan'la bir ittifaka girmesini ya da Miloseviç'in Makedonya'da bir şeyler yapmasını engellemek için gereğinden fazla bir güçtür. Bosna'daki Sırlara gelince, onlar bölünmüş ve yaptırma uğramaya açık bir konumdadırlar. Bir şeyler yapmaları şansı çok azdı. Romanya ve Bulgaristan'ın ise bu savaşa bulaşmalarında hiçbir çıkarları yoktur. Tam tersine, NATO ve AET ile yakınlaşmayı diliyorlar. Sonuç olarak, Yunanistan gibi Türkiye de, gelişmelerin başından itibaren çok ılımlı bir tavır takındılar. Bugün saldırıların hızla durdurulması çağrısında bulunan Yunanistan, NATO bünyesinde yasal olarak veto hakkını kullanabilirdi. Öyle yapmadı. Çünkü Yunanistan hükümeti sorumlu davranıyormuş gibi görünmeye çalışıyor. Elbette, Arnavutluk'un çökme ya da çatışmalara katılma riski mevcuttur. Ama unutmayalım ki, Arnavutluk fazla birşey yapacak bir konuda değildir. Görüyorsunuz ki, sonuçta, çatışmaların bölgenin tamamına yayılması tehlikesi çok abartılmış oluyor.

Le Monde: Müdahalenin üçüncü gerekçesi resmi olarak Miloseviç'i Rambouillet planını

imzalamaya zorlamak. Bu plan halen varlığını koruyor mu?

J. Eyal: Hayır. Hiçbir Batılı hükümet bu planı tanımaya hazır değildir. Ama Rambouillet planı, Sırbistan'a ilk NATO bombasının düştüğü dakika öldü. Miloseviç'in iki seçeneği mevcuttu. Rambouillet önerileri kabul etmek. Yani Kosova'ya barışçıl yoldan allahaismarladık demek. Zira üç yıl sürecek bir özerklikten sonra, Kosova'nın yeniden Yugoslavya'nın şemsiyesi altına döneceğine kimse ihtimal veremez. Ya da çatışmak, en azından Kosova'nın bir parçasını muhafaza etmeye çalışmak. Miloseviç ikinci seçeneği tercih etmiş bulunuyor. Rambouillet planının artık hiçbir şansı kalmamıştır. Çünkü Miloseviç gelecek hafta bu planı imzalamaya karar verse bile bu kez de Arnavutlar yan çecek, artık istemiyoruz diyeceklerdir. Hayır. Şimdi Kosova'nın bağımsızlığına doğru ilerliyoruz. Bu bağımsızlık belki hemen tanınmayabilir, ama bir zaman sorundur. Ortaya çıkan esas sorun, bağımsızlığına kavuşacak olan Kosova'nın hacmine ilişkindir. Sırbistan kaybetti ve bunu Miloseviç biliyor. Sürdürdüğü askeri taarruzuna yakından bakacak olursanız, bölgeyi fiilen bölmekte olduğunu görürsünüz. "Etnik ayıklama"dan geçirmeyi başardığı parçayı elde tutacak ve buna razı olacaktır.

Le Monde: Sizi izleyebildiğim kadarıyla, NATO üyesi devletlerin açıklan ileri sürdükleri sebeplerin hiç birisi doğru değil. O zaman Sırbistan neden bombalanıyor?

J. Eyal: Bu sorunun cevabı çok karmaşıktır. Ama sadeleştirmek gerekirse, diyelim ki Sırbistan'ı, Bosna vahşetinin tekrarını yaşamamak, bu vahşetin verdiği sıkıntılardan ötürü ve NATO'nun itibarı için bombalıyoruz. İzlenecek taktik ne olursa olsun birlik olmaya kararlıydık. Bosna'ya müdahale konusunda ciddi kuşkuları olan Fransa'nın, bu kez herkesle hemfikir olduğunu görmek ilginçtir. Hatta, Fransızlar, belki de geçici olarak, NATO'nun berrak bir BM kararı olmadan müdahale etmemesine ilişkin ilkesel tutumlarını unuttular. Özünde, bu müdahale ve onun hakkında söylenenlerin hepsi, NATO'nun, Kosova'nın durumu ile uzaktan yakından bir ilgisi olmayan, bir iç zaferidir.

Le Monde: Ama Kosova'nın bağımsızlığını kazanması durumunda bizim kazancımız ne olacak?

J. Eyal: Bağımsız Kosova'nın bildiğimiz Kosova olmayacağını ve onun için de kaçınılmaz olarak bölgedeki Arnavutlar tarafından ihanetle suçlanacağımızı bildiğimiz için, gerçekten pek fazla bir kazancımız olmayacaktır. Bu müdahale ile sadece Amerikalılarla Avrupalıların halen işbirliğinde bulunabildiklerini kanıtlamış olacağız.

Le Monde: Bağımsız Kosova'dan "Büyük Arnavutluk"un oluşmasına kadar ne kadar zaman geçecektir?

J. Eyal: Hemen değil. Evvela, Kosova Arnavutlarının Arnavutluk Arnavutlarına karşı bir üstünlük kompleksleri mevcuttur. Ardından, Makedonya, kendi etnik sorunundan ötürü, uzun süre böyle bir ihtimale karşı çıkacaktır. Sonuç olarak da, herşey Avrupalıların neyi ne zamana kadar kabul edeceklerine, ne zamana kadar bağımsız Kosova'nın faturasını ödemeyi kabul edeceklerine bağlıdır. Amerikalılar, her halükarda, Bosna için olduğu gibi, faturanın Avrupa tarafından ödemesi için gereken ne ise onu yapacaklardır

EKİM

**Bütün ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!**

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı:202, Mart '99, Başyazı

Devirmeyen darbe güçlendirir

Kuruluş kongresini izleyen haftalardan itibaren partimiz bir dizi saldırıyla yüzyüze kaldı. Siyasi polis partimizin kuruluşu ve ilanıyla yapılan büyük tarihi çıkışı, bir saldırılar dizisiyle karşıladı. Bunu kurulu düzen bekçilerinin partimizin kuruluşuyla atılan bu adımın politik'anlamını isabetle değerlendirdiklerine bir gösterge sayıyoruz. Bu nedenle buna şaşırmıyor, tersine olağan bir davranış tarzı olarak değerlendiriyoruz.

Saldırıları ve sorgulamalara ilişkin bilgiler gösteriyor ki, sınıf düşmanlarımız örgütsel varlığımızdan çok büyük moral gücümüzü, saflarımızdaki kökleşmiş özgüveni hedef alıyorlar. Buna da şaşırmıyoruz, bunu da düşmanın bilincine, deneyimine ve değerlendirme isabetliliğine bir gösterge sayıyoruz. Birbirini izleyen iki yenilginin yarattığı güçsüzlük ve umutsuzluk atmosferinde, biz yoktan komünist bir hareket yarattık ve onu partiye büyüttük. Geleneksel sol akımların son birkaç yıldır maddi ve moral açıdan geriledikleri, güç kaybettikleri bir evrede, biz parti inşa sürecimizi başarılı bir kuruluş kongresiyle taçlandırdık. Böylece en yüksek bir moral ve özgüven duygusuyla, partili döneme adım attık.

Elbette ki bu, deneyimli ve bilinçli sınıf düşmanlarımızın dikkatini herkesten çok çekecek, onları fazlasıyla rahatsız edecekti. Elbette ki adına siyasi polis denilen ve düzenin bekçi köpekliğini yapan işkenceci-katliamcı çete takımı harekete geçecekti. Ve elbette ki, onlar örgütsel varlığımıza yönelirken, bu alandaki bazı başarılarını bize karşı moral ve psikolojik bir saldırının zemini olarak kullanacaklardı. Olanaklı olursa eğer, bazı oyun ve provokasyonlarla saflarımızda karışıklık yaratmayı deneyeceklerdi.

Bütün bunlara şaşırmıyoruz; bütün bunları olağan sayıyor, büyük bir sükunetle karşılıyoruz. Bu sükunetin gerisinde de bizim sınıf bilincimiz, ideolojik görüş keskinliğimiz, yüksek moral gücümüz ve kendimize duyduğumuz derin özgüven duygusu var. Düşmanımızın bizi bu açıdan henüz yeterince tanımadığı anlaşılıyor. Ama tanıyacaklar, buna vakitleri olacak; karşılarında alışıldık türden bir hareket olmadığını görecekler, bunu yaşayarak öğrenecekler.

İşkenceci gürhün şefleri, "parti oldunuz da ne oldu, size aman vermeyeceğiz, sizi yaşatmayacağız" diyorlarmış. Sermayenin bu bekçi köpekleri, parti olmamızın ne demek olduğunu da yaşayarak öğrenecekler. Parti olmamızın, henüz çok sınırlı olan fiziki bir örgütsel varlık demek değil, ama herşeyden önce geleceği kucaklayacak bir ideolojik-politik ve moral kimlik olduğunu, bunun ise yıkılmaz olduğunu, yaşayacak ve öğrenecek bu işkenceci çete takımı. Biz artık partiyiz; bizim artık bir adımız, bayrağımız, programımız, çizgimiz, değerler sistemimiz, geleceği kucaklama azmimiz ve işkenceci takımının bir kısmını şu günlerde ayrıca tanıma olanağı bulduğu davada sarsılmaz kadrolarımız var. Bu bir kimlik, bir kültür, sarsılmaz bir moral kuvvet, geleceği kucaklama iradesi ve hırsı demektir. Bu dokunulamaz ve yıkılmaz bir kuvvettir, bu partidir. Parti olmak herşeyden önce budur ve düzenin bütün bir saldırı ve şiddet aygıtının bunun karşısında yapabileceği bir şey yoktur. Bu olduğu sürece, aldığımız örgütsel darbeleri, yaşadığımız fiziki kayıpları kısa sürede misli ile telafi ederiz biz. Dahası yaşananların sağladığı paha biçilmez

derslerle daha bilinçlenmiş, güçlenmiş ve bilenmiş olarak.

Bunu böylece ortaya koyup altını kalınca çizerken, hiçbir biçimde ne yediğimiz darbelerin önemini ve ne de buna yolaçan kendi zaaf ve yetersizliklerimizi küçümsüyoruz. Bu en budalaca bir davranış, dahası saldırıya konu olan kendi öz emeğimize karşı affedilmez bir sorumsuzluk olur. Yanısıra, kendi zaaf ve yetersizliklerimizin yaşanan saldırılardaki belirleyici önemini görmezden gelmek, böylece yeni saldırılar için elverişli zemini süreklileştirmek olur.

Parti kuruluş kongresi ön hazırlık tartışmaları, kendi öz maddi emeğimize karşı büyük hassasiyetimize, ona verdiğimiz öneme, bu çerçevede kendi zaaf ve yetersizliklerimizin ifade ettiği büyük tehlikeden duyduğumuz derin kaygıya tanıklık etmektedir. Örgütsel güvenlik sorunları, kuruluş kongresi ön hazırlık tartışmalarında ilk olarak ele alınan, programdan da önce tartışılan konu olmuştur. Bu bir rastlantı değildir, tersine, açık bir değerlendirmenin, durumdan duyulan derin kaygının, acil ve kesin bir müdahale için duyulan ihtiyacın bir ifadesi ve göstergesidir. Buna rağmen saldırıların önü kesilememişse, bunun temelde birbirine bağlı iki nedeni vardır. Birincisi, bu bilinç ve kaygı ileri kadroların tümünde ortaklaştırılamamıştır. İkincisi, dolayısıyla bazı kadrolar, partimizin bu alanda kongrece belirlenen çizgisini ve iradesini uygulamak yerine, eski anlayış ve alışkanlıklarında ısrar etmişler, böylece partiyi kolay ve tahrip edici bir saldırıyla yüzyüze bırakmışlardır.

Ortada düşmanın özel bir yeteneği ve bunun ürünü bir başarı yoktur. Düşman yalnızca akılsız hatalarımızı, kongre öncesi ve platformunda sert eleştirilere konu olan ve kesin bir biçimde terkedilmesi talep edilen yanlış anlayış ve alışkanlıklarımızı, bunun yarattığı açıkları ve boşlukları değerlendirmiştir. Bu anlamda düşman, gerçekte içimizdedir! Düşman, zaafı anlayış ve uygulamalardır! Düşman, bunları sürdürme anlayışı ve sorumsuzluluğudur. Ve bu masum görünüşlü ama sinsi düşman, şu son dönemde yaşananlardan sonra artık daha kesin ve uzlaşmaz bir iç mücadelenin konusu ve hedefi olmak durumundadır.

Kongreyi hemen önceleyen özel hazırlık sürecinde gündeme alınan ilk konu, tam da örgütsel güvenlik sorunları oldu. Konu en temel ve kritik noktalardan kongrede ayrıca tartışıldı. Son olarak kongreyi izleyen Merkez Komitesi toplantısının en temel gündem maddelerinden biri olarak ve en somut bir biçimde tartışıldı ve zayıf noktalar tartışılarak bazı somut kararlara konu edildi. Ekim'in bu sayısı ile birlikte konuya ilişkin tüm kongre tutanakları yayınlanmış bulunmaktadır. İlgili komisyon adına kongreye sunulan "Örgütsel Güvenlik Notları" ise önümüzdeki sayıda yayımlanacaktır. Tüm bu kongre materyalinin toplu içeriği, partimiz adına ve kuruluş kongresi şahsında söylenilebilecek herşeyin fazlasıyla söylendiğini gösteriyor. Son saldırıların somut bilgisi ve bu bilginin Merkez Komitesi tarafından yapılmakta olan değerlendirmesi, bu konuda durumun ve sorunların, görevlerin ve sorumlulukların önden başarıyla değerlendirildiğini, söylenecek çok az yeni şeyin bulunduğunu gösteriyor.

O halde sorun nereden aksıyor? Sorun, kongre şahsında ortaya konulmuş bulunan parti iradesi ve çizgisinin pratikte çiğnenmesinden çıkıyor. Sorun, düşünce ve davranış arasındaki büyük açıdan, bu alandaki akılsız sorumsuzluklardan ve tutarsızlıklardan çıkıyor. Sorun, kritik konumdaki bazı yoldaşlarımızın pratikte örgütsel oportünizmin taşıyıcıları olmalarından çıkıyor. Kongre sonrası kısa süreç, örgütsel güvenliğimiz için ciddi tehditler ve tehlikeler oluşturan bu eğilimin hala altedilemediğini göstermektedir.

Bu tutarsızlık partimizin saflarında örgütsel oportünizmin hala belli bir etki alanına sahip olduğunun bir göstergesidir. Ve bunun taşıyıcıları bazı kritik konumlardaki örgüt kadroları olduğu ölçüde, sonuçta yarattığı tahribat da o denli büyük olabilmektedir. Kuruluş kongresinde, bu alandaki zaafiyetin de açık bilinciyle, bu kritik noktaya döne döne dikkat çekilmiştir. Örgütsel güvenlik alanındaki sorunumuzun en başta ileri ve yönetici yoldaşların örnek, titiz, yolgösterici pratiği ile çözümlenebileceğine işaret edilmiş, örneğin bu konuda şu denli açık vurgulamalar yapılmıştır:

"... bu hareketin başta en ileri kadroları olmak üzere, yukardan aşağı doğru hiyerarşi indikçe, örnek ve yolgösterici bir önderlik pratiği gereklidir. Doğruların temsilcisi herşeyden önce bu hareketin ileri kadroları olmalı ve onlar örnek pratikleri ile bu önerdikleri şeylerin örgüte hakim olmasını, onun yaşamını belirlemesini sağlayabilmelidirler. ... Eğer bir örgütün önerdiği davranış tarzını herşeyden önce onun ileri kadroları temsil etmiyorlarsa, önder kadrolar kendi pratiklerinde bu konuda örnek bir tutum sergilemiyorlarsa, onu bütün örgüte maletmek zaten mümkün değildir."

Bazı yoldaşlarımız, "cüret", "cesaret", "ataklık", "risk alma" vb. masum, dahası pek çekici sözler ve gerekçelerle de cılalayarak, örgüt güvenliği için ciddi riskler yaratan anlayış ve alışkanlıklarını kongre sonrası kısa dönemde de sürdürebilmişlerdir. Son saldırıların toplu incelemesi ve değerlendirmesini sürdüren partimiz, bu anlayışı yıkmak için daha kesin bir iç mücadele açmak kararlılığındadır.

"Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır diyoruz. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise ancak sürekliliği korunan bir örgüt ile sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür."

Yaşanan saldırıların, ortaya çıkan tahribatın ve buna karşı alınan zorunlu önlemlerin bugün için partimizin siyasi faaliyet kapasitesinde meydana getirdiği daralma, konuya ilişkin tartışmaların açılış sözlerinde dile getirilen bu gerçeğin anlamını ve önemini bir kez daha göstermiştir. Partimiz, kuruluşuna ilişkin tanıtım kampanyasını önden planlanan kapsam ve saptanım hedefler çerçevesinde yürütemediği gibi, seçim ve bahar dönemine etkin bir örgütsel çalışmayla girmeyi de başaramamıştır. Bir kez daha görülmüştür ki, siyasal

faaliyet ve mücadelenin sürekliliğinin temel önkoşulu ve güvencesi, tam da illegalitenin gerekleri çerçevesinde sürekliliği korunan bir örgütsel varlıktır.

Son saldırıların ortaya çıkardığı gerçekler büyük derslerle doludur. Partimiz kuruluş kongresinde gündeme getirilen müdahaleyle başarılamayanı bu kez kesin bir biçimde başarmak kararlılığındadır. Sorunun geçici ve yüzeysel tedbirlerle geçiştirilemeyecek denli ciddi olduğu, parti saflarında köklü bir zihniyet ve davranış değişikliğinin mutlaka oturtulması gerektiği açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Son operasyonların her birinin nedenleri dikkatle incelenmekte, toplam olarak saldırıyı kolaylaştıran ve tahribatı büyüten nedenler üzerine değerlendirmeler yapılmaktadır, ki buna ilişkin sonuçlar partiye ayrıca sunulacaktır.

Tüm bu nedenlerle partimizin pratik çalışması bir süre daha sınırlanmış halde sürdürülecektir. Kuşkusuz bu geriye doğru bir adımdır. Fakat ileriye doğru atılacak güçlü ve kalıcı adımların da zorunlu bir gereğidir. Kuruluş kongresinde konuya ilişkin olarak gösterilen aşırı hassasiyete rağmen kongreyi izleyen dönemde ortaya çıkan sonuçlar, bu kez işi sıkı tutmamız gerektiğini, eksik müdahale ve yarım tedbirlerle yola devam edemeyeceğimizi göstermektedir.

Kongre tartışmaları partimizin bu alanda büyük bir deneyim birikimine sahip olduğunun somut bir göstergesidir. Bu materyal temeli üzerinde, bunu son saldırıların dersleri ve deneyimleri ile de birleştirerek, parti içerisinde ve çeperinde yoğun ve sistematik bir eğitim faaliyeti yürütmek, günün en acil ve önemli görevlerinden biridir. Bu sorun ve buna dayalı eğitim parti örgütlerinin değişmez gündem maddelerinden biri olmak durumundadır. Bunu siyasi poliste, zindanda ve mahkemelerde partili kimlik ve tutum üzerine bir eğitimle birleştirmek durumundayız. Son saldırıların bu açıdan son derece yararlı sonuçları da olmuştur. Tüm bu konularda partinin ve partili kadroların duyarlılığı artmış, partinin konuya ilişkin olarak ortaya koyduklarının çok yönlü olarak anlaşılması ve derinlemesine kavranması kolaylaşmış, illegalitenin ve iç illegalitenin gerekleri, kurallı ve disiplinli örgüt yaşamı, düşman karşısında direnişçi militan kimlik vb. konular parti organ ve kadrolarının özel ilgi ve hassasiyet alanları haline gelmiştir. Partimiz bu avantajı en iyi biçimde değerlendirmeye çalışacaktır.

Son saldırılar, sorgulamalarda polisin ortaya koyduğu davranış tarzı ve sergilediği oyunlar, polisin maddi varlığımız ötesinde asıl olarak moral gücümüzü ve özgüven duygumuzu hedef aldığını göstermektedir. Düşmanın esas yüklendiği nokta bu olmuştur. Partiye ve davaya ihanet eden, alçalarak düşmana sığınan ve bu nedenle partimiz tarafından kesin bir tutumla cezalandırılacak olan bir hainin partimize kara çalan iddia ve iftiraları da bu amaç çerçevesinde kullanılmaya çalışılmıştır.

Tüm bunlara şaşırmmamak gerektiğini yineliyoruz. Polis deneyimleri ışığında çok iyi biliyor ki, devrimci bir örgütün en büyük güç kaynağı, onun sahip olduğu moral, kendine ve davasına olan büyük güvenidir. Bu kırılmadığı müddetçe hiçbir fiziki saldırı devrimci bir örgütün ileriye doğru yürüyüşünü durduramaz. Partimiz bu açıdan fazlasıyla güçlü ve düşmanın buna yönelik çabalarını kolayca boşa çıkaracak kadar deneyimlidir. Partimiz düşmanın bu tür saldırıları altında, onları göğüsleyerek ve paha biçilmez derslerini en iyi biçimde sindirerek, gelişecek, güçlenecek ve çelikleşecektir.

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*'in Mart '99 tarihli 202. sayısının başyazısıdır.)

Ekim'in Mart '99 tarihli 202. sayısı

Örgütsel güvenlik sorunları ve partinin militan direniş çizgisi

TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*'in Mart '99 tarihli yeni sayısı 48 sayfa. Bu sayıdaki yazıların hemen tamamı örgütsel güvenlik sorunları ve partinin direniş çizgisi eksenli konulardan oluşuyor.

Devirmeyen Darbe Güçlendirir başlıklı başyazı, TKİP'in kuruluş kongresini izleyen evrede karşı karşıya kaldığı geniş çaplı polis saldırısını konu alıyor. Başyazı bir bakıma yeni sayının tamamına da bir sunuş yazısı mahiyetinde. Bitişikteki sayfalarda okurlarımıza sunduğumuz bu yazının temel mesajı şu paragrafta özetlenmiş durumda:

“Ortada düşmanın özel bir yeteneği ve bunun ürünü bir başarı yoktur. Düşman yalnızca akıl almaz hatalarımızı, kongre öncesi ve platformunda sert eleştirilere konu olan ve kesin bir biçimde terkedilmesi talep edilen yanlış anlayış ve alışkanlıklarımızı, bunun yarattığı açıkları ve boşlukları değerlendirmiştir. Bu anlamda düşman, gerçekte içimizdedir! Düşman, zaaflı anlayış ve uygulamalardır! Düşman, bunları sürdürme anlayışı ve sorumsuzluluğudur. Ve bu masum görünüşlü ama sinsi düşman, şu son dönemde yaşananlardan sonra artık daha kesin ve uzlaşmaz bir iç mücadelenin konusu ve hedefi olmak durumundadır.”

Başyazıyı son saldırılarda tutsak düşen bir grup komünist militanın kendi direnişlerini anlatan ve bunu siyasi polisin işkencede izlediği tutum ve taktiklerin teşhiriyle birleştiren 6 parçalık yazıları izliyor *“Son Sözü Hep Direnenler Söyleyecek!”* başlıklı yazı ise bu yazılara ortak bir sunuş olarak kaleme alınmış. Burada komünist iradenin teslim alınmazlığı ve partinin düşman tarafından bile itiraf edilen direnme çizgisi vurgulanıyor. Yazıları yayınlanan militanların ortak özelliği, poliste tek kelime ifade vermemiş ve tek satır belge imzalamamış olmaları. Doğal olarak, bu deneyimleri yayınlamanın gerisinde, direnme geleneğini parti saflarında yaymak ve kökleştirmek amacı var.

Ekim'in bu bölümlerini *TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri*'nin *“Siyasi Poliste, Mahkemede ve Zindanlarda Tutum”* başlıklı tartışmaların tutanakları izliyor. Geçen sayımızda bizim de okurlarımıza sunduğumuz bu tartışmalarda, ilk göze çarpan düşünce, partinin militan direnme çizgisi ile işçi sınıfının tutarlı devrimciliği ve dolayısıyla parti programı arasında kurulan kopmaz organik bağ. Bu, partinin tutarlı devrimci konumunu, bunun bir parçası olması gereken düşman karşısında militan direnme çizgisini, idelolojik ve sınıfsal bir zemine, dolayısıyla bilimsel bir temele oturtma tutumudur.

Tartışmaların tamamında komünist militanların siyasi poliste, zindanda ve mahkemede izleyecekleri davranış çizgisi tüm temel noktalarından açıklığa kavuşturulmuş durumda. Yine bu tartışmalarda zindanlarda partili yaşam, bunun çeşitli yönleri ve sorunları üzerinde duruluyor.

Bunu yine bir başka TKİP Kuruluş Kongresi Belegesi, *“Örgütsel Güvenlik Sorunları Üzerine Ön Tartışmalar”*ın 2. bölümü izliyor. Örgütsel güvenliğin temel bir koşulu olarak “ilkeli ve kurallı bir örgüt yaşamı üzerinde duran; “iç illegalite bilinci ve kültürünü” saflarda sağlam bir biçimde yerleştirmeyi vurgulayan; “polislin çalışma yöntemleri ve teknikleri”nin sürekli izlenmesinin önemini ortaya koyan; “saflarımıza katılan ve bizimle çalışan herkesi çok iyi tanımak zorundayız” diyen ve bunun, siyasi-örgütsel çalışmanın sağlıklı yürümesi için olduğu kadar, örgütsel güvenlik yönünden de hayati bir önem taşıdığının altını çizen; “tüm partiyi kesen ortak davranış normlarını oturtma” zorunluluğunu irdeleyen bu tartışmalar tüm devrimcilerin ortak ilgisini hak ediyor.

Bu 2. bölümün son gelişmeler ışığında en dikkate değer pasajları ise, 201. sayıda yayınlanan 1. bölümdeki bazı görüşleri hedef alan ve güvenlik sorunlarının güncel çerçevesini veren şu aşağıdaki bölümler oluyor:

“Sorunun siyasi yanı, çalışma tarzına ilişkin yanı

konuşmalarda önplana çıkıyor. Genel olarak sözkonusu olan bir hareketin siyasi yaşamını, bu temel üzerinde örgütsel varlığını süreklileştirmek olunca, doğal olarak bu öne çıkarılıyor. Ya da işlenen bir takım kusurların temelindeki genel nedenlere bakılıyor; onun üzerinden tartışılıyor. Tartışmanın oturtulmaya çalışıldığı bu çerçeve, kuşkusuz anlamlı bir çerçeve.

“Ama ben bu ön tartışma çerçevesinde, sorunun biraz daha pratik, deyim uygunsu biraz daha teknik yanlarını tartışmaya daha özel bir eğilim duyuyorum. Çünkü burada, öni alınmazsa eğer, tehlikeli ve yıkıcı sonuçlara yolaçacak ciddi bir aksama var. Bu örgütte insanların illegalite meselesinin ideolojik özünü genel kapsamı ile az-çok bildiklerini, bu açıdan pek bir problem olmadığını biliyorum. Oysa illegalitenin pratik gerekleri konusunda, kurallı örgütsel yaşam dediğimiz alan sözkonusu olduğunda aynı şeyi söyleyemiyoruz. Tersine, bu alanda en ileri kadroların bir kısmını da kesen ciddi bir kavrayış ve davranış sorunu var. Bu böyleyken, tartışmayı ve dikkatleri sorunun bu alanından genel siyasi eksene çekmeye çalışmak aslında sorunu saptırmak, bizim bugünkü acil ve hayati pratik önceliklerimizi görmezlikten gelmektir. Bu birinci nokta.

“İkinci nokta; bu mesele tabi ki genelde kitlelerle birleşme süreci içerisinde çözülecektir, kalıcı çözümü böyle sağlanacaktır. Bunu daha baştan yeterli açıklıkta ve kısaca hatırlattım. Ama yineliyorum, örgütsel güvenlik sözkonusu olduğunda, bizim güncel sorunumuz bu değil. Kitlelerle birleşmek bizim için bir zaman sorunu, bir orta vade sorundur. Bu orta vadeyi tüketmeye çalışırken de biz hep ayakta kalabilmeliyiz, kalmak zorundayız. Örgütsel sürekliliğimizi hep koruyabilmeliyiz, koruyabilmek durumundayız. Örgütsel sürekliliği sağlayabilmeliyiz ki, sözkonusu orta vadeyi de başarı ile tüketebilelim. Zaten kitlelerin hareketlendiği, bizim kitlelerle birleşmede belli başarılar elde ettiğimiz dönemde, örgütün illegalitesi, gizlilik kuralları, çalışma tarzı da o döneme göre olacaktır. O dönem çok başka şeyler tartışacağız. O dönem de tartışılacak pratik sorunlarımız olacak, ama bunların çerçevesi, niteliği ve kapsamı çok daha farklı olacaktır.”

“Bugünün önceliklerini karartan tutumlardan kaçınmalıyız” arabaşılığıyla verilen bu pasajlar, TKİP'nin karşı karşıya kaldığı son saldırılar ışığında gerçekten apayrı bir önem ve anlam kazanıyor.

202. sayının son yazısı ise yine aynı konuda kongre platformunda yapılmış tartışmaların tutanaklarından oluşuyor. Ön tartışmaların tutanakları kongreye sunulmuş bulunduğu için olmalı, bu tartışmalar daha özlü ve toparlayıcı bir çerçeve sunuyor. “Kural ihlallerini ve davranış tutarsızlıklarını rastlantı” saymamak gerektiğini vurgulayan; iç illegalitenin yaşamsal önemi üzerinde duran; “parti merkezine karşı örgütsel aleniyetin özel önemi”ni ortaya koyan; yeni güçlerin illegalite ve gizlilik kuralları konusunda sistematik bir eğitimini bir görev olarak saptayan; “hem düşmanı hem kendimizi çok iyi tanımalıyız” diyen ve konuyu “bazı temel önemde sonuçlar”la toparlayan bu tartışmalarda, ileri kadroların kurallı örgüt yaşamı konusundaki pratiklerinin kritik bir önem taşıdığı vurgulanıyor. Ve bu konuda şöyle deniliyor:

“Doğruların temsilcisi herşeyden önce bu hareketin ileri kadroları olmalı ve onlar örnek pratikleriyle bu önerdikleri şeylerin örgüte hakim olmasını, onun yaşamını belirlemesini sağlayabilmelidirler. Eğer bir örgütün önerdiği davranış tarzını herşeyden önce onun ileri kadroları temsil etmiyorlarsa, önder kadrolar kendi pratiklerinde bu konuda örnek bir tutum sergilemiyorlarsa, onu bütün örgüte maaletfmek zaten mümkün değildir.”

Ekim'in 202. sayısı tüm devrimciler tarafından mutlaka temin edilip incelenmelidir. Bunu tüm okurlarımıza önemle tavsiye ediyoruz.

Seçim çalışması üzerine notlar

Düzenin elindeki tüm imkanları seferber ederek yürüttüğü yoğun karşı-devrimci propagandalara rağmen, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar bu sömürü, baskı ve zulmün nedenlerini anlamaya, doğru politika ve perspektiflere sahip çıkmaya ve güvenilir bir önderlik bulduğunda kurtuluşu için mücadele etmeye fazlasıyla açıktır. İşçi ve emekçi yığınlar temel ve güncel sorunlarına cevap veren politikalara, deyim uygunsa ekmek ve su gibi ihtiyaç duymaktadır. Dolayısıyla bu dönemde partimizin politikalarını yığınlara ulaştırmak, bu çerçevede cüretli ve enerjik bir faaliyet kapasitesi ortaya koymanın paha biçilmez bir değeri vardır. Çünkü sermaye devleti her seçim döneminde zaten uyguladığı seçim yasak ve baskılarını günümüzde görülmemiş ölçülerde arttırmıştır ve arttıracaktır. Bu saldırganlık, ancak enerjik, militan bir faaliyetle ve pervasız bir tutumla püskürtülebilir. Bu tutum, hem eldeki mevzileri korumanın, hem de yeni mevziler elde etmenin olmazsa olmaz koşuludur. Düzenin zorbalık ve keyfiliğini püskürtmek için verilecek böylesi bir savaş devrimci seçim çalışmalarımızı ayrıca anlamlı hale getirecektir. İşçi-emekçi yığınlar düzenin zorbalığı, keyfi engelleme çabaları ve buna karşı aldığımız başeğmez bu tutumu muhakkak ki değerli bulacak ve karşılıksız bırakmayacaktır.

Seçim dönemleri işçi-emekçi yığınların toplumsal sorunlara, politikaya ve bu çerçevede değişik siyasal partilerin propaganda-ajitasyonuna açık ve ilgili olduğu süreçlerdir. Düzenin parlamenter kurumları ne kadar yıpranmış ve göstermelik hale gelmiş olurlarsa olsunlar bu gerçek değişmez. Tersine, tam da bu çürüme ve yıpranmışlık, devrimci seçim çalışmalarının daha etkili olmasının zemini. İşçi-emekçi yığınlar ayağa kalkarak geleceklerini kendi ellerine almadıkları, kendi mücadele ve iktidar örgütlerini yaratamadıkları sürece, seçim dönemleri bu önemini hep koruyacaktır.

Geçmiş deneyimlerimizin dersleriyle seçim çalışmalarına yüklenelim

Etkin bir seçim çalışması açısından belli deneyimlere ve bunlardan süzölmüş derslere sahibiz. Örneğin '95 genel seçimlerinde bağımsız devrimci aday üzerinden Gebze'de yürüttüğümüz çalışma bütün eksikliklerine rağmen bir dizi politik deneyim ve ders taşımaktadır.

O dönem yalnızca Gebze'de bağımsız devrimci aday göstermiş ve burada yoğunlaştırılmış bir çalışma yürütmüştük. Bugün iki ayrı alanda benzer bir çalışma yürüteceğiz. Bunun kendisi çok daha özel, daha etkin ve yoğunlaştırılmış bir faaliyet yürütme sorumluluğuyla karşı karşıya olduğumuza işaret etmektedir. Öte yandan yalnızca aday gösterdiğimiz yerlerde değil, bütün güç ve imkanlarımızı seferber ederek istisnasız bütün çalışma alanlarımızda benzer bir çalışma yürütmeliyiz. Belli alanlarda aday göstermemiş olmamız hiçbir biçimde ataletin ve tutukluğun gerekçesi yapılmamalıdır. Zira böylesi etkin bir seçim çalışması yürütmenin asgari tüm koşullarına sahibiz.

Herşeyden önce, komünist hareketimiz zorlu ve inatçı parti inşa sürecini Kuruluş Kongresi'yle taçlandırmış, parti aşamasına ulaşmıştır. Dostun-düşmanın gözleri önünde göndere bir bayrak çekmiştir. Devrim tarihimizde bir kilometre taşı niteliğindeki bu adım etkin bir seçim kampanyası yürütmek için paha biçilmez bir imkandır.

Önümüzde iki haftalık bir zaman dilimi var. Faaliyetin her anı iyi planlanır, güçlerimiz bu plan çerçevesinde akılcı bir biçimde seferber edilip, imkanlarımız iyi değerlendirilirse eğer, bu süre etkin ve yoğun bir seçim faaliyeti yürütmek için fazlasıyla yeterlidir. '95 seçimlerinde üstelik de bir haftaya sığdırılarak yürütülen çalışmanın, anlamlı sonuçlar ürettiğini burada hatırlatalım.

Çözumsuz sorunlar içinde boğulan düzenin başarıları soluksuz ve geçicidir

Sermaye düzeni bugün tam bir çürüme ve kokuşma içindedir. İşçi ve emekçilere yoksulluk ve iktisadi yıkımla elele giden dizginsiz bir baskı ve zulümden başka bir şey vermemektedir. Kürt halkına dönük kanlı ve kirlili bir imha ve teslim alma savaşı yürütmektedir. İşçi ve emekçilere, kardeş Kürt halkına çektiği acılar yetmezmiş gibi, ABD emperyalizminin emrinde, komşu kardeş halklara karşı gözödmüş bir düşmanlığı körüklemekte, halklarımız için korkunç yıkım ve açılara yol açacak maceralar peşinde koşmaktadır.

Sermaye düzeni hükümünü, işçi ve emekçileri şovenizmle zehirleyerek, laiklik manevralarıyla aldatarak sürebilmektedir. Özgürlüğü için ağır bedeller pahasına ayağa kalkmış Kürt halkı dışta tutulursa, burjuvazi topluma adeta bir deli gömleği giydirmiştir.

Ancak bu, tablonun sadece bir yüzüdür. Onun bugünkü başarıları soluksuz ve geçicidir. İşçi-emekçi yığınların mücadelesi ne zaman, nasıl, hangi yoldan ve hangi tempoyla gelişir, bunu bilemeyiz. Fakat sermaye düzeninin borazanı medyanın sunduğundan farklı olarak, bu çılgınlık derecesindeki zorbalığın büyük bir öfkeyi mayaladığı kesindir.

Düzenin elindeki tüm imkanları seferber ederek yürüttüğü yoğun karşı-devrimci propagandalara rağmen, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar bu sömürü, baskı ve zulmün nedenlerini anlamaya, doğru politika ve perspektiflere sahip çıkmaya ve güvenilir bir önderlik bulduğunda kurtuluşu için mücadele etmeye fazlasıyla açıktır. İşçi ve emekçi yığınlar temel ve güncel sorunlarına cevap veren politikalara, deyim uygunsa ekmek ve su gibi ihtiyaç duymaktadır. Dolayısıyla bu dönemde partimizin politikalarını yığınlara ulaştırmak, bu çerçevede cüretli ve enerjik bir faaliyet kapasitesi ortaya koymanın paha biçilmez bir değeri vardır.

Çünkü sermaye devleti her seçim döneminde zaten uyguladığı seçim yasak ve baskılarını günümüzde görülmemiş ölçülerde arttırmıştır ve arttıracaktır. Bu saldırganlık, ancak enerjik, militan bir faaliyetle ve pervasız bir tutumla püskürtülebilir. Bu tutum, hem eldeki mevzileri korumanın, hem de yeni mevziler elde etmenin olmazsa olmaz koşuludur. Düzenin zorbalık ve keyfiliğini püskürtmek için verilecek böylesi bir savaş devrimci seçim çalışmalarımızı ayrıca anlamlı hale getirecektir. İşçi-emekçi yığınlar düzenin zorbalığı, keyfi engelleme çabaları ve buna karşı aldığımız başeğmez bu tutumu muhakkak ki değerli bulacak ve karşılıksız bırakmayacaktır.

Bütün bir seçim faaliyeti boyunca yılmadan ve yorulmadan temel sorunlarımızın çözümünün seçimler ve parlamentodan değil, yalnızca ve yalnızca mücadeleden ve devrimden geçtiğini vurgulamalıyız. Düzene karşı devrim, parlamenter hayallere karşı devrimci mücadele çağrılarını yapmalıyız.

Seçim faaliyeti etkin bir politik kitle çalışması olarak örgütlenmelidir

Seçim çalışmalarımızda elbette onbinlerce, yüzbinlerce yazılı materyal (afiş, pullama, kuşlama, bildiriler, bildirge vb.) kullanacağız. Ama bu yoğun ve yaygın seslenme çalışmasıyla birlikte, seçim dönemi politik faaliyetimizin temel eksenini sözlü, yüzyüze canlı bir politik kitle çalışması olmalıdır. Bu dönemin özel imkanlarını ancak böyle bir tarz tutturarak daha verimli bir hale getirebiliriz.

'95'deki seçim deneyimimizin de açıklıkla gösterdiği gibi, faaliyetimizin etkinlik ve başarısı, işçi-emekçi yığınlarda yankı bulabilmesi, yerel güçlerimizi ve çevre-kitle ilişkilerimizi ne kadar yaratıcı bir tarzda harekete geçirebildiğimiz, ne ölçüde çalışmaya katabildiğimizle çok doğrudan bağlantılı olacaktır. Keza çalışma alanlarımızın nabzını tutabilmemiz, anlamlı bir müdahalede bulunabilmemiz, etkin bir kapasite ortaya koyabilmemiz, mali sorunların partiye yük olmadan kolaylıkla çözülebilmesi vb. de bu

temel kritik halkada gösterilecek başarıya bağlı olacaktır.

En kıyıda ki ilişkilerimizin bile desteğini almak, dahası çalışma esnasında karşılaştığımız yeni işçi, emekçi, gençlik ilişkilerini o andan başlayarak çalışmaya katmak; bunlar hep yaratıcılık ve örgütçülük meselesidir. Dağıttığımız bildirilerimize, propaganda-ajitasyonumuza ilgi gösteren, yardım teklif eden gençlerin varlığı, en sıradan dönemlerin faaliyetlerinde bile bir veridir. Seçim döneminde bunun ayrı bir boyut kazanacağından şüphe duyulmamalıdır.

Bu temel halkada gösterilecek başarı yalnızca seçim faaliyetlerimizin başarısını garanti altına almakla kalmayacak, seçim sonrası sürece yeni örgütlü güçler, genişleyen bir çeper ilişki ağı ve güçlü bir politik etkiyi birlikte getirecektir. Seçimlerin hemen sonrasının 1 Mayıs olduğu düşünülürse, bunun önemi daha çok anlaşılır. İlk kez partili kimlikle yürüteceğimiz seçim çalışmamızda elde edeceğimiz kazanımları olduğu gibi, yine ilk kez partili kimlikle yürüyeceğimiz 1 Mayıs faaliyetine taşınmalıyız.

Seçim büroları

Bağımsız devrimci adaylar gösterdiğimiz yerlerde, faaliyeti seçim büroları üzerinden yürütmenin önemi tartışılmaz. Tam da bu nedenle yerel güçlerden asgari bir destek bulduğumuz her yerde mutlaka bir seçim bürosu açmalıyız. Bu bürolar işçilerin, emekçilerin, gençlerin çekildiği, toplantıların, şenliklerin yapıldığı, mahalleye müzik ve propaganda-ajitasyon yayınının aralıksız sürdürüldüğü birer üs işlevi görmelidir.

Geçmiş deneyimimizden hareketle, yerel güçlerden bir ya da birkaçını sürekli bu bürolarda tutmalıyız. Bu hem işçi ve emekçilerle sürekli temas için, hem de çalışmayı yürütecek güçlerimizden tasarruf için gereklidir.

Büroların açılışını mümkünse her yerde bir şenlik, toplantı, etkinlik vb. biçimde yapmak tercih edilmelidir.

Büroların kiralanmasından ihtiyaçların karşılanmasına, bütün sorunları kitle bağlarımızı seferber ederek, emekçi yığınlar yaşılanarak çözmeliyiz. Bu tutumun mali olmaktan öte politik bir anlam taşıdığı unutulmamalıdır. '95 Gebze seçim çalışmamızda bürolarımız açıldığında yoldaşlarımızın

Sermaye düzeninin şovenizm zehiri ile Türk işçi ve emekçi yığınları zehirleyip uyuşturarak, kendi iğrenç politikalarına suç ortağı haline getirmeye çalıştığı bilinmektedir. Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle metropollerdeki işçi hareketi arasındaki eşitsizlik ve eşzamansızlık düzene bu imkanı kendiliğinden vermiştir. Sermaye düzeninin yolaçtığı, bir yumak haline getirdiği sayısız sorundan biri olan Kürt ulusal sorunu bugün bu bütünlükten koparılarak topluma dayatılmaktadır. Ve bunda belli bir başarı da elde edilmiştir. Düzen şovenizm zehiriyle elde ettiği bu başarıyı, emek-sermaye çelişkisini gizlemek, devrimci güçleri tecrit edip ezmek için kullanmaktadır.

aklına gelmeyen bir dizi eksiklik (sobadan çaydanlığa, ocaktan sandalyelere, teyp-ses tesisatına vb.) bizzat semtin işçi, emekçi ve gençlerince giderilmişti.

Yine etkin, yaygın bir propaganda-ajitasyon için otomobil, minibüs, kamyonet vb. araçlara ihtiyaç vardır. Bunlar sıkışık bir zaman diliminde başarılı bir faaliyet için önem taşımaktadır. En baştan itibaren ne kadar çok sayıda temin edilir, devreye sokulursa o kadar tempolu bir çalışma mümkün olacaktır.

Öte yandan seçim bürolarımıza ve semtlerin kritik yerlerine pankartlarımızın asılması ihmal edilmemelidir.

Ev, kahvehane konuşma ve toplantıları

En geniş sayıda ev ve kahvehanenin gezilmesi, materyallerin dağıtılması ve bunun sözlü ajitasyonla birleştirilmesi, seçim dönemi politik kitle çalışmamızın temel bir unsurudur. Bu çalışma için de ön hazırlıkların önemi açıktır. Yerel güçler aracılığıyla tanıdığımız veya ilerici vb. olduğunu bildiğimiz kahvehanelere önden gitmeli, bir toplantı, sohbet için önden girişimde bulunmalıyız. Aynı şey geniş ev toplantıları düzenlemek için de gereklidir.

İşçi ve emekçileri, gençleri diyaloga çekebilmek, önden bir plan/hazırlık olmasa da sohbet/toplantı ortamı yaratabilmek, politikalarımızı en duru biçimde kitlelere taşıyabilmek, hep yaratıcılık, deneyim, hazırlık, en önemlisi ise azim sorunudur.

'95 seçim çalışmamızda gezdiğimiz 100'ün üzerinde kahvehanenin herbirinin camlarına adayımızı tanıtan afişlerin asılması mümkün olmuştur. On-onbeş civarında kahvehanede fiili toplantılar bir ön hazırlık olmaksızın gerçekleştirilmiştir. Bütün bunlar, bir haftalık bir faaliyet sürecinin ürünleriydiler.

Fabrikalara, işçi servislerine dağıtım

Semtlerde fabrika servislerine binmek için işçilerin toplandığı alanlar vardır. Bu noktalarda, bu alanlara açılan yol ağzlarında, servislerde etkin bir dağıtım, kuşlama ve sözlü ajitasyon örgütlemek çalışmalarımızın önemli bir bileşeni olmalıdır. Her çalışma alanında temel sanayi birimlerine, partimizin stratejik hedef birimler olarak saptadığı fabrikalar ise çok daha özel bir yoğunlaşma ve yüklenme alanlarımız olmalıdır.

Yerel direnişlere müdahale

Seçim çalışmalarına paralel olarak bölgedeki varsa yerel direnişlere, işçi, emekçi yığınları zehirleyip uyuşturarak, kendi iğrenç politikalarına suç ortağı haline getirmeye çalıştığı bilinmektedir. Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle metropollerdeki işçi hareketi arasındaki eşitsizlik ve eşzamansızlık düzene bu imkanı kendiliğinden vermiştir. Sermaye düzeninin yolaçtığı, bir yumak haline getirdiği sayısız sorundan biri olan Kürt ulusal sorunu bugün bu bütünlükten koparılarak topluma dayatılmaktadır. Ve bunda belli bir başarı da elde edilmiştir. Düzen şovenizm zehiriyle elde ettiği bu başarıyı, emek-sermaye çelişkisini gizlemek, devrimci güçleri tecrit edip ezmek için kullanmaktadır.

bürolarında, kahvehanelerde düzenlediğimiz toplantıların ardından buralara kitlesel ziyaretler örgütlemeliyiz. Direnişte olan, sorunları olan işçi ve emekçileri, sorunlarını anlatmak üzere toplantılarımıza davet etmeliyiz. Çalışmamızın doğrudan direnişteki işçilerin sesi olduğunu, adayımızın bizzat onların adayı olduğunu gösterebilmenin bundan daha iyi bir yolu olamaz. Direnişteki işçilerle ve işçi-emekçi yığınlarla seçim dönemi boyunca tam bir içişlik yaşamalıyız. Aynı yönelişi stratejik sanayi birimleri için de gözetmeliyiz. Bu fabrikaların işçilerine, özellikle işyeri temsilcilerine ulaşmalı ve onları mümkünse çalışmamızın bir destekçisi haline getirmeliyiz.

Zamanın planlı, etkin değerlendirilmesi

Koşullara bağlı olarak değiştirilebilir olmakla birlikte Gebze çalışmasında günün şu tarz bir kullanımının verimli olduğu görülmüştür. Sabah 06-08:00 arası, işçi servislerinde, özellikle de işçilerin servislere binmek için toplandıkları alanlarda dağıtım ve ajitasyon çalışması. Günboyu ev ziyaretleri ve toplantıları. Akşam 18:00'dan itibaren gecenin ilerleyen saatlerine kadar kahvehane konuşma ve toplantıları. Gece yarısı, günün kolektif bir değerlendirilmesi ve ertesi günün planlanması. Afiş çalışması için ayrı özel gruplar organize edilmiş, diğer çalışmaların verimi açısından bunun işlevli olduğu görülmüştür.

Politikada bütünlük ve esneklik

Sermaye düzeninin şovenizm zehiri ile Türk işçi ve emekçi yığınları zehirleyip uyuşturarak, kendi iğrenç politikalarına suç ortağı haline getirmeye çalıştığı bilinmektedir. Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle metropollerdeki işçi hareketi arasındaki eşitsizlik ve eşzamansızlık düzene bu imkanı kendiliğinden vermiştir. Sermaye düzeninin yolaçtığı, bir yumak haline getirdiği sayısız sorundan biri olan Kürt ulusal sorunu bugün bu bütünlükten koparılarak topluma dayatılmaktadır. Ve bunda belli bir başarı da elde edilmiştir. Düzen şovenizm zehiriyle elde ettiği bu başarıyı, emek-sermaye çelişkisini gizlemek, devrimci güçleri tecrit edip ezmek için kullanmaktadır.

Komünistler olarak şüphesiz ki, Kürt halkının özgürlük istemini, aynı anlama gelmek üzere kendi kaderini tayin hakkını her durumda koşulsuzca savunuruz. Fakat bu, Kürt sorununun diğer toplumsal siyasal sorunlardan kopartılarak yapılmamalıdır. Nerede, neyin, nasıl öne çıkarılıp propaganda edileceğini isabetle kararlaştırabilmeliyiz.

Örneğin, bir fabrika işçi servisinde farklı uluslardan, farklı politik eğilimlerden işçilere seslenirken tok bir biçimde sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim çizgimizi bütünlüğüyle ortaya koyabilmeli, sade, özlü biçimde işleyebilmeliyiz. Faşist eğilimli biri konuşmayı Kürt sorununa kilitleyerek, şoven önyargılar aracılığıyla çalışmamızı etkisizleştirmeyi deneyebilir. Onlara şunları söylemeliyiz: İşçiler, emekçiler, kamu çalışanları hakları için mücadele etmiyorlar mı? Grev ve direnişlere başvurmuyorlar mı? Patronunuzun insanca yaşamaya yetecek kadar bir ücreti size vermediği için başvurduğunuz bu eylemler haklı ve meşru değil mi? Siz tümüyle haklı ve meşru olan bu eylemlere başvurduğunuz için her defasında tümüyle haksız bir biçimde terörist damgasını yemiyor musunuz? Sırf emeğinizin karşılığını istiyorsunuz diye karşınıza polis ve jandarma çıkarılmıyor mu? Sırf bu yüzden coplanıp dipçiklenmiyor musunuz? Gözaltına alınıp tutuklanmıyor musunuz? Sırf bu nedenle işinizden atıldığınız bir gerçek değil mi? İşte Kürt işçi ve emekçilerin durumu da aynıdır. Kardeş Kürt halkı kendi kimliğiyle ve özgürce yaşamak istiyor. Kendi dilini konuşmak istiyor. Kendi yurdunda her türlü haktan yoksun bir köle olmak istemiyor. Bu onun en doğal ve meşru hakkıdır. Demek oluyor ki bu doğal ve meşru hakları için mücadele etmesi de onun hakkıdır. Kürt halkı bu haklı ve meşru istemleri için mücadele ettiği için yıllardır kanlı ve kirli bir savaşın boy hedefi haline getirilmiştir, bölücü ilan edilip, soykırımdan geçirilmiştir.

Tam da burada güncel bir örnek olarak, emperyalistlerin ve TC'nin Kosova sorunundaki ikiyüzlülüğüne işaret edebiliriz. Kosovalı Arnavutlar'ın ulusal hakları oluyor, bu haklar için mücadelesi ulusal özgürlük mücadelesi oluyor da neden nüfusu yaklaşık 40 milyonu bulan Kürtler'in ulusal hakları olmuyor? Neden Kürtler'in ulusal hak mücadelesi bölücülük oluyor? Kosovalı Arnavutlar ABD ve NATO bayrakları taşıdıkları, kendi burjuva gericilerinin peşinden gittiği, buna karşın Kürt halkı sömürücü ve sömürgeci sermaye düzenine ve onun gerisindeki emperyalizme karşı direndiği için mi? Ömrü sömürgeci devletlere ve ABD emperyalizmine uşaklıkla geçen Barzani ve Talabani gibi davranmadıkları için mi? Neden Irak'ın, İran'ın, Suriye'nin Kürtler'i oluyor da Türkiye'nin Kürtler'i olmuyor? Hiç düşündünüz mü?

Diyelim ki, Kürt milliyetinden yurtseverlerden oluşan bir işçi-emekçi topluluğuna sesleniyoruz. Doğal olarak temel çizgimiz değil, ama vurgularımız değişecektir. Yoksulluğun, faşist zorbalığın ve sömürgeci tahakkümün arkasındaki sermaye iktidarına dikkat çekeceğiz. Türk milliyetinden işçi ve emekçilerin şovenist zehirin etkisi altında bugünkü utanç verici suskunluğuna işaret edeceğiz. Ama, bu durumun Kürt işçi ve emekçilerini

umutsuzluğa, ortak mücadeleden soğumaya itmesinin yeni bir yanıls olacağını, yazık ki iki yanılsan bir doğrunun çıkmadığını vurgulayacağız. Sömürgeci sermaye iktidarını yıkacak kuvvetler, Türkiye'deki farklı milliyetlerden işçi ve emekçilerin mücadele birliğinde mevcuttur. Kürt işçi ve emekçisinin sınıfsal kurtuluşunun da, Kürt halkının ulusal özgürlüğünün de yalnızca bu birlikle mümkün olduğunu işleyeceğiz. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz tanıyan, bunun için mücadele eden komünistlerin görevlerinin diğer yüzünün bu gerçekleri açıklamak olduğunu söyleyeceğiz.

Bir başka örnek verelim. Diyelim ki, düzen solunun, reformist düşüncelerin etkisi altındaki ilerici, alevi vb. işçi ve emekçilerin ağırlıkta olduğu bir toplulukla karşı karşıyayız. Düzen partilerinin aynı programda nasıl tekleştikleri, İMF'nin saldırı programının seçimleri beklediği, seçimlerden sonra yeni bir saldırı dalgasının geleceği, sözde solcu düzen solunun MGK/Genel Kurmay'ın emrinde her türlü ilericiliğe nasıl düşman olduğunu hatırlatacağız. Dinci gericiliği besleyip büyüten, Sivas'ı yakmayı örgütleyen, ilerici, laik geçinen bu düzene ve onun faşist ordusuna hala güvenecek misiniz, diye soracağız.

Örnekler çoğaltılabilir, ama söylemek istediğimiz anlaşılmış olmalıdır. İşçi ve emekçi yığınların nabzını tutan, onları konuşturmasını ve dinlemesini bilen, çalışma alanını tanıyan her partili yoldaş yaratıcı, etkili, sarıp kucaklayan bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütebilir. Buradaki esneklik ve yaratıcılık devrimci politikanın vazgeçilmez koşuludur. Ters, en tam, en doğru bir politik çizgiyi dahi güçsüz düşürür.

Sol hareketle karşılaştığımız durumlarda, içinden geçtiğimiz özel dönemin koşullarını hep gözönünde bulundurmalıyız. Düzenin, ilericilik adına ne varsa gözüdönmüş bir şekilde tecrit ve imhaya yöneldiği bir dönemde işçi ve emekçi yığınlar önünde devrimci veya reformist sol gruplarla kısır tartışmalara girmekten mümkün merteye kaçınmalıyız. Esas olarak düzene vermeliyiz.

'95 Gebze seçim çalışmasında, o günün çok farklı koşullarına rağmen ders alınması gereken bir örnek vardır. Polisan işçileriyle bir sohbette bir sol gruba

İşçi ve emekçi yığınların nabzını tutan, onları konuşturmasını ve dinlemesini bilen, çalışma alanını tanıyan her partili yoldaş yaratıcı, etkili, sarıp kucaklayan bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütebilir. Buradaki esneklik ve yaratıcılık devrimci politikanın vazgeçilmez koşuludur. Ters, en tam, en doğru bir politik çizgiyi dahi güçsüz düşürür. Dinlemesini ve karşıımızdaki insanları konuşturmasını bilmek kitle çalışmasının temel bir unsurudur. Bu, hem bir iletişim ortamı yakalayabilmek için, hem de karşıımızdaki insan topluluğunun politik eğilimlerini anlayıp buna göre müdahale edebilmek için zorunludur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsiyi - <https://irantey.org>

çağrımızı dinleyip izleyin. İşçi ve emekçilere çağrımız nedir, göreceksiniz. Yarın komünist hareket, işçi sınıfı, burjuva parlamentoya temsilcilerini gönderdiğinde de o temsilciler o kürsüyü aynı bizim şu an yaptığımız gibi işçi ve emekçileri uyandırıp örgütlemek, devrimci mücadeleye seferber etmek için kullanacaklardır. Bunları söylemek yeterlidir.

Çalışmanın örgütlenmesi

Seçim faaliyetinde başarı sağlamanın ilk bakışta biçimsel görünen, ama önem taşıyan boyutlarından biri de giyim, kuşam, davranış ve konuşma tarzımızla çalıştığımız alanın işçi-emekçilerinininkiyle uyumlu olması konusunda göstereceğimiz hassasiyettir.

Propagandist-ajitator olarak görev alan yoldaşların, sade, duru ve güncel, ama temel gerçeklerden hareketle kitlelere propaganda yapmayı becerebilmeleri gerekir. Temel gerçekler basit ve sadedir. Bunları tam da bu sadeliği ve duruluğuyla yığınlara taşımayı başarabilmeliyiz.

Dinlemesini ve karşıımızdaki insanları konuşturmasını bilmek kitle çalışmasının temel bir unsurudur. Bu, hem bir iletişim ortamı yakalayabilmek için, hem de karşıımızdaki insan topluluğunun politik eğilimlerini anlayıp buna göre müdahale edebilmek için zorunludur. Özellikle ev ve kahvehane ziyaret ve toplantılarında buna dikkat etmenin önemi gözden kaçırılmamalıdır.

Politik açıdan karışık bir kitleye ancak kısa bir süre için ajitasyon imkanıyla karşı karşıyaysak (örneğin işçi servislerinde konuşmalar) tok bir biçimde, sade ve özlü olarak sınıfa karşı sınıf çizgisini işleyebilmeliyiz. Yüksek, tok bir ses ve kendine güvenli bir tavır, olası çatlak sesleri kesecek, gereksiz paralizasyonların önünü alacaktır.

Yerel güçleri çalışmaya seferber edebilmenin önemine değinmiştik. Kuşkusuz ki bu konuda başarılı olabilmemiz herşeyden evvel bizim kendi kuvvetlerimizle planlı, inisiyatifli, kolektif, enerjik ve uyumlu bir çalışma tarzı tutturabilmemize bağlıdır.

Çalışma alanına, farklı mahalle ve kahvehanelerine, işyerlerine dair önden politik bir değerlendirmeye sahip olabilmek, bunu o alanda çalışacak ekibin kolektif tutumu haline getirebilmek, planlı bir işbölümüyle görevlere yüklenmek esastır. Ama hiçbir plan hayatın karmaşık ihtiyaçlarını tam karşılayamaz. Esasları iyi düşünülmüş bir planla geniş bir inisiyatifli çalışmanın her alanı ve her aşamasında birleştirebilmeliyiz. Fiziki olarak imkansız olmadıkça her kolektif günün çalışmasını o gece değerlendirip ertesi günün planını çıkarmış olarak günü kapamalıdır. Sözlü ve yazılı, kısa-özlü raporlar ve çalışmanın günü gününe yayınlarımıza yansıtılması üzerinden atlanmaması gereken bir diğer görev alanıdır.

Kızıldere son değil... Kavga bayrağı ellerimizde!

**Yaşayan kimdir gerçekte
Ölen kim
Yaşarken bile tükenenler mi
Yulgın yulgın düşenler mi
Yoksa çekilip tarihin burçlarına
Bayrak bayrak ölümsüzleşenler mi**

'71 devrimci hareketi, pasifist-parlamentarist sola atılmış sert bir tokattır. '71 devrimcileri pratik silahlı-eylemci çıkışlarının ve devrim mücadelesine sevdalarının yanı sıra, ideolojik bir muhtevaya da sahiptirler. Harekete geçirdikleri bilinçleri, parlamentarist hayallerle devrimci mücadele arasına kalın bir çizgi çizmiştir.

'71 devrimci kopuşu aynı zamanda, TİP ve MDD şahsında burjuvaziden ve onun ordu, parlamento vb. kurumlarından medet uman devrim dışı "çözüm"ler karşısında devrime dayalı çözümü temsil ediyordu. İşte Kızıldere devrime bu sarsılmaz güvenin bir ifadesidir.

THKO önderleri Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan, sermayenin kanemici cellatları tarafından idam edilmek istenmektedir. Buna karşı derhal harekete geçen Mahir Çayan önderliğindeki THKP/C militanları ve bir grup THKO militanı, idamları önlemek amacıyla Ünye Radar Üssü'nden 3 İngiliz teknisyeni kaçırdı.

Faşist sermaye devleti ve İngiliz hükümeti, teknisyenleri çoktan gözden çıkarmıştır. İngiliz hükümeti teknisyenlerin canları pahasına da olsa sermaye devletinin eylemcilere taviz vermemesi gerektiğini iletir.

5 günlük sıkı takip ve ülkenin dört bir tarafında sürdürülen insan avının sonucunda, Mahir Çayan ve arkadaşlarının etrafı Kızıldere Köyü'nde faşist devletin çakalları tarafından sarılır. Cellatların arasında bugün Susurluk'un baş aktörlerinden Mehmet Eymür de vardır. Faşizmin büyük askeri yığınağına karşı saatlerce çatışan 10 yiğit devrimci katledilir.

Kızıldere direnişi devrimci harekete, savaş kararlılığı yanında devrimci dayanışmayı da önemli bir miras olarak bırakmıştır. THKO önderlerinin idamını durdurmak için THKP/C militanlarının da THKO'lularla birlikte aynı siperde ölümü kucaklamaları, biz sınıf devrimcilerinin de bilincine ışık tutmaktadır.

Mahir Çayan ve arkadaşlarının katledilmeleri sermaye devleti için çareden çok çaresizlik olmuştur. Onların katledilmeleri devrim sevdasının bitişini değil, daha görkemli bir atılımını doğurmuştur. '70'li yılların ikinci yarısında Denizlerin idam sehvasına dimdik çıkışları, Kaypakkaya'nın işkencede ser verip sır vermeyen tavrı gibi, son mermisine kadar düşmanla çatışan Kızıldere kahramanları da dillerde türkü, ellerde bayrak olarak devrimci hareketin büyük kitlesel atılımının ilham kaynağı olmuştur.

Kızıldere direnişçilerinin "biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik!" sloganlarında vücut bulan kararlılıkları savaş çığılgımızdır.

Kızıldere direnişçileri ölümsüzdür!

Devlet Çetin Güneş'i katletti!

Temelleri inkar ve imha üzerine kurulan T.C. Devleti, işlemekte olduğu vahşeti ne kadar gizlemeye çalışsa da artık mızrak çuvala sığmamaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi halkalara, onların devrimci önderlerine sinsice saldırılar geliştirmektedir. Neresine dokunsan pislik fıskıran rejim tüm kurumlarıyla çürümüşlüğü yaşamaktadır. Bu çürümüşlük içinde kendisine muhalif olan güçlere vahşice saldırarak ömrünü uzatma çabası içindedir.

Cezaevlerinde de bu politikalar "Asmayalım da besleyelim mi?" mantığı ile hayata geçirilmeye çalışılmakta, sürekli basında çıkan haberlerle cezaevleri hedef gösterilmekte ve F Tipi vb. söylemlerle hücre sistemi meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Bir taraftan bu çalışmalarını sürdürürken, bir taraftan da cezaevlerinde bulunan hasta ve yaralı tutsaklar tedavi edilmeyerek, sakat bırakılarak ve öldürülerek, intikam alınmaya çalışılmaktadır.

En son Çetin Güneş bu katliam politikalarıyla katledilmiştir.

Hedef Gazetesi yazarlarından olan Çetin Güneş, yayınlanan bir yazısından dolayı Terörle Mücadele Yasası 8. maddesi gereğince 1 yıl 4 ay hapis cezasına çarptırılmış, cezasının onaylanması ile birlikte, Gaziantep Terörle Mücadele Şubesi'nce 5 Temmuz 1998 tarihinde gözaltına alınmış, hasta bedenine vahşice işkence yöntemlerinin tümü uygulanmıştır. Bu işkenceler hastalığının ilerlemesine ve ölümünün hızlanmasına neden olmuştur.

Çetin Güneş, "Dilate Kardionyopati" gibi ender rastlanan bir kalp hastalığına yakalanmıştır. Cezaevinde yaşayamaz durumda olan ve cezaevinde tedavisi mümkün olmayan Çetin Güneş, CMUK 399. maddesi gereği infazının ertelenerek tahliye olmak ve tedavisini yaptırmak için başvurmuşsa da, intikamcı yaklaşan ve günümüze kadar CMUK 399. maddeyi işletmeyen devlet tarafından bu talep reddedilmiştir. Sonuç olarak Çetin Güneş gözlerimizin önünde eriye eriye yaşamını yitirmiştir.

Daha önce de onlarca devrimci tutsağı tedavi etmeyen, tedavisini bilinçli olarak engelleyen, infazlarında CMUK 399. maddesince erteleyerek tahliye etmeyen devlet, aynı yöntemle bu kez de Çetin Güneş'in ölümüne neden olmuştur.

1989 yılında cezaevine giren Çetin Güneş 1997 yılında tahliye olmuştu. 1996 yılında Büyük Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevleri sürecine katılmış, Ölüm Orucu sonrasında "Dilate Kardionyopati" denilen ölümcül kalp hastalığına yakalanmıştır. Bu hastalığın en ufak bir enfeksiyon, travma ya da stres durumunda dahi ölümcül bir krize dönüşebilecek kadar tehlikeli olmasına rağmen yetkililer tarafından "Bir an önce ölsün" mantığıyla yaklaşılmış ve Çetin Güneş ölüme terk edilmiştir.

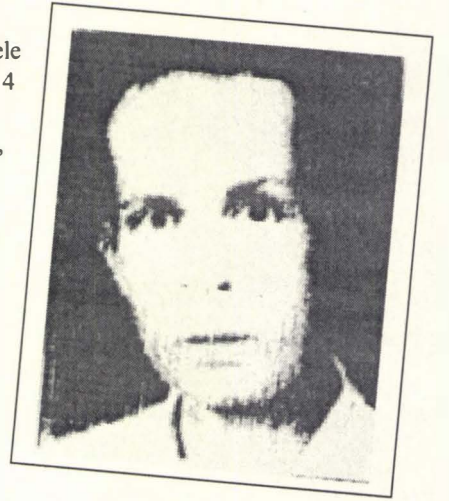
Çetin Güneş'in akciğer ve karaciğerinde su toplamasına ve sürekli kilo kaybına rağmen tedavi edilmeyerek 9 Mart 1999 tarihinde koma halinde Ankara Numune Hastanesi'ne yatırılmış, burada da tedavi edilmeyerek 24 Mart tarihinde Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne konulmuştur. Tüm çabalara ve tüm girişimlere rağmen yetkililer duyarsızca davranarak Çetin Güneş'in ölümüne seyirci kalmışlardır. Çetin Güneş 27 Mart 1999 tarihinde şehit olmuştur.

Devlet her ne kadar katliamcı ve halk düşmanı yüzünü gizlemeye çalışsa da, bu olay bir kez daha devletin gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştır.

Çetin Güneş katledilmiştir! Katili devlettir!

Ankara Merkez Cezaevinde bulunan

TDP, PKK, TKP(ML), MLKP, TİKB, TKİP, Devrimci Yol, TKP/ML Davası tutsakları

**Emperyalist NATO ittifakı Balkan halklarının başına
bomba yağdırmayı sürdürüyor**

Balkanlar'dan kanlı ellerinizi çekin!

**Emperyalist savaş makinası yarattığı
kan denizinde boğulacak!**

**Emperyalizme ve savaşa karşı
kavgayı yükseltelim!**

Kızıl Bayrak